

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
FEDICAT

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió: Barcelonesa
de Publicacions, S.A.

Dipòsit legal:
B-14387-1979

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Si l'Església és
veritablement el
'Jesús que continua'
enmig nostre, si és
'Jesucrist manifestat i
comunicat', cal purificar
el nostre cor i els
nostres ulls per,
malgrat tot,
contemplar-la sense
escàndol".

HENRI DE LUCAC

Any IV N.º 158

Setmana del 3 al 9 d'octubre del 1982

40 Ptes.

afinant

Llei de vida

Es propi d'un ésser viu, el renovar-se constantment. Però també ho és el ser fidel a si mateix. Un cirerer, posem per cas, si és viu, serà cada any diferent, traurà constantment brancada nova i anirà canviant de forma... Però serà sempre un cirerer i el mateix cirerer.

L'Església és un ser viu. El cos de Jesucrist. I per això no li escau l'immobilisme del que no té vida, ni pot deixar de ser ella mateixa. Com la vida, l'Església és progrés constant i conservació fidel del seu ésser. Vet aquí perquè els cristians ens sentim pregonament incòmodes quan se'ns vol encasellar amb les —mandroses— etiquetes del "progressisme" o del "conservadorisme". En la mesura en què ens esforcem a ser fidels al nostre ésser cristià, ens veiem obligats a ser "progressistes" i "conservadors" alhora.

J.E.J.

sumari

10 i 11

CATALUNYA

Urgell: Monsenyor Martí estarà present al V Simposi dels Bisbes d'Europa.

L'audiovisual, un desafiament per a la catequesi.

22

ESPANYA

Una monja mínima, camí dels altars.

MÓN

La concepció cristiana de la economia, una alternativa al marxisme.

CENTRALS

Les cartes dels infants al Papa.

"L'Església no es desentén de la vida social dels homes", afirma

Cardenal Jubany: Tenim el deure de votar

BARCELONA.— El proper dimecres, dia 6 d'octubre, s'inicia oficialment la campanya electoral que ha de culminar en les eleccions legislatives per al Parlament i al Senat de Madrid, que se celebraran el dia 28 del mateix mes. Amb aquest motiu, el cardenal arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany, ha dirigit als fidels les següents reflexions:

"La desil·lusió que moltes persones senten avui per la política o pels polítics, pot conduir a la positura de voler desentendre's de tot allò que pertoca a la vida pública. Una d'aquestes positures consisteix a no emetre el vot quan els ciutadans hi són convidats en unes eleccions generals.

Per a configurar el projecte de vida de la comunitat política —i per a fer-ho democràticament— cal que tots els ciutadans s'espolsin tota

mena de peresa: com és ara passar de llarg, voler treure's de sobre preocupacions en temps d'eleccions. Esforçar-se per ésser un ciutadà actiu és un deure de consciència. Aquesta obligació neix de la mateixa fe del cristià. Perquè l'Església no es desentén pas de la vida social dels homes, sinó que ni és present; no per dominar-la, sinó per "posar-se al servei del bé comú, per oferir a tots la seva ajuda i els seus mitjans de salvació", com deia el papa Pau VI.

Espolsar-se la peresa vol dir tenir consciència que el camp de la política és el lloc principal on es va jugant la vida dels ciutadans i també el futur d'un país. Tota la vida de cada dia (treball, habitatge, educació, oci, tercera edat, seguretat social, etc.) depèn fonamentalment de les decisions que prenen aquells qui exerceixen el poder polític. D'altra banda, aquestes ma-

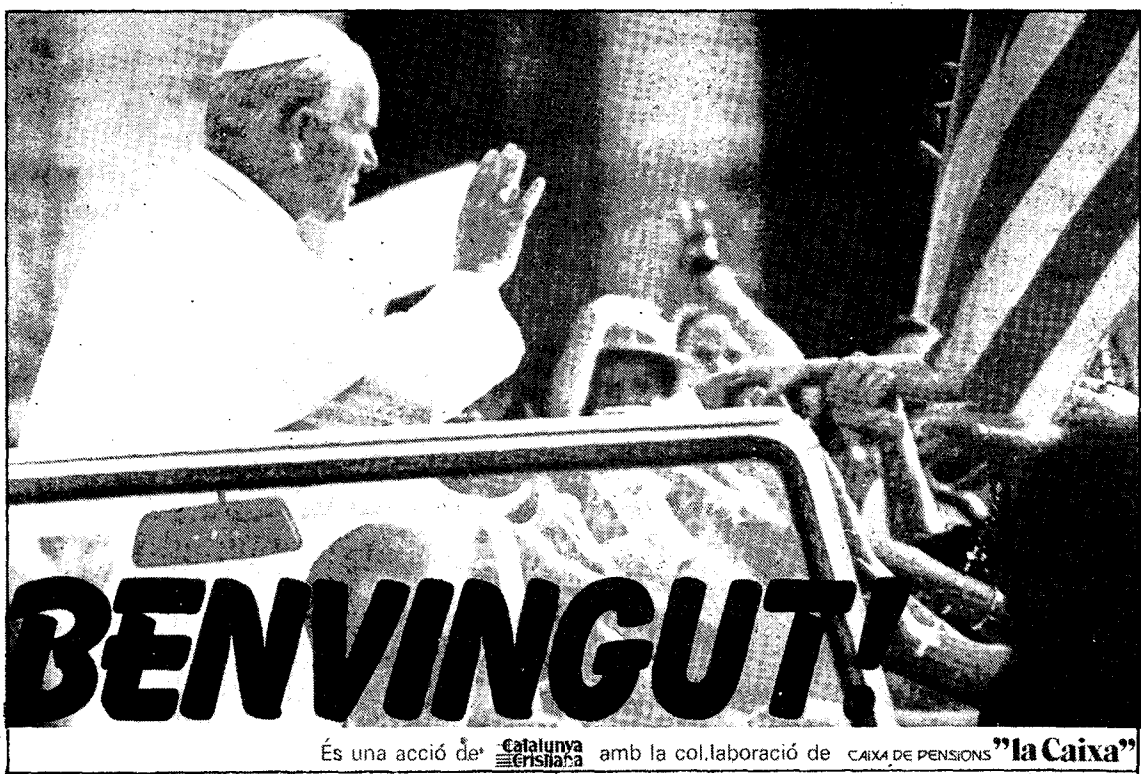
teixes decisions comprometen les generacions futures, perquè en el fons de qualsevol programa polític, hi ha una filosofia subjacent —un concepte de la vida personal, familiar i col·lectiva— que va més enllà dels objectius que s'han de dur a terme tot seguit. En el pla polític, a més de les actuacions hi ha les idees, i aquestes són més importants que aquelles.

Per a emetre el vot d'una manera responsable cal que cada ciutadà pensi, valori, compari allò que proposen els diversos partits en llurs campanyes electorals. Això suposa tenir sentit crític per a una correcta emissió del vot a les urnes. La lucidesa en aquesta matèria no és pas fàcil. Les promeses acceptades sense reserves condueixen, a vegades, a un vot il·lusionat, però irreal. La més gran deixadesa de l'home és no voler pensar; no tenir cap

esperit crític constitueix una manca deplorable en una persona veritablement lliure.

Quan el ciutadà emet el seu vot fa una opció que és relativa, però summament important. Qualsevol opció té els seus riscos perquè cap programa és absolutament satisfactori. Tot programa és relatiu perquè és limitat. El risc és quelcom inherent a la vida humana; també existeix quan es fa una opció política. Però el que cal és que aquest risc sigui raonable. Des del punt de vista cristià, l'Església recomana que els creients tinguin consciència dels perills objectius de deshumanització que poden comportar les diferents opcions polítiques.

És una acció de Catalunya amb la col·laboració de CAIXA DE PENSIONS "la Caixa"

Poseu-lo als aparadors

Sí, poseu el cartell de benvinguda al Papa als aparadors de les botigues i a tota mena d'establiments, als llocs visibles pel públic, a les sales de les associacions i, no cal dir-ho, als locals religiosos. De segur que, fent-ho així, ajudarem a crear l'ambient necessari a fi que la visita del Papa a Catalunya assoleixi el ressò popular al qual tots hem d'aspirar. La visita del Pastor universal no té res a veure amb una passejada triomfalista, com alguns volen créure, sinó al contrari, és el contacte del successor de Pere amb la seva feligresia. I això en el context d'un viatge evangelitzador, com ho són tots els que porta a terme Joan Pau II.

Representants de Catalunya

La coordinadora de Colònies es reuní a Llesp

S'ha celebrat a la casa de colònies de Llesp (Vall de Boí), la Reunió Plenària de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai amb assistència dels representants dels Serveis Colònies de Vacances de Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i Urgell i de les Escoles de Monitors de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

D'entre els punts tractats destaquen el debat sobre el tema "Serveis de Colònies: serveis o moviments" així com el comentari de la campanya d'estiu d'enguany i la reflexió sobre la situació de la Coordinació Catalana avui dia, a la vista de l'informe-balanç presentat per la Comissió Permanent.

També fou acordat el continuar els contactes amb les entitats diocesanes de colònies de Mallorca per tal d'aconseguir una més gran col·laboració.

benvingut!

Com hem de rebre el Papa? Què ens cal fer?

textos

Les visites pastorals de Joan Pau II (XI)

Josep Capmany i Casamitjan
Bisbe Director nacional de les
Obres Missionals Pontificies

La inculturació, que espontàniament afavoreix la comunió de la pròpia església local, ha de desplegar-se posant simultàniament atenció a la comunió universal, que no ha de ser lesionada, sinó enriquida per aquest procés. Això s'aconsegueix mantenint viva una doble preocupació. Una, d'ordre natural: la necessària obertura de tota la cultura a les altres; la unitat de la humanitat és un fet que s'imposa, i qualsevol poble i cultura tançats sobre si mateixos ben aviat s'ofeguen en el seu petit mar. L'entusiasme i altres elements passionals menys purs, que algunes vegades s'amaguen sota el legítim amor al propi poble, poden ennuvol·lar els horitzons; en allò eclesial, aquests processos, en algun cas, han arribat al cisma. La segona preocupació és ja d'ordre sobrenatural: cal considerar, estimar i reconèixer amb fets la catolicitat de l'Església. Segons el sentir tradicional dels Sants Pares, el dir catòlica a l'Església no signifiquem solament que s'extén per tot l'univers, sinó que juntament amb aquest fet atenem el dinamisme d'intercomunicació i de convergència vers un centre de comunió on l'Església es veu, se sent i uneix com una unitat. Per altra banda, aquest encontre catòlic no és un simple terme de l'acció convergent, sinó que, al seu torn, és un punt de partida estimulante per a cada grup que, així enriquit, torna al seu propi punt de la circumferència eclesial. Aquest rítmic respirar de doble direcció assegura l'autenticitat de cada grup (com la distància correcta del punt de la circumferència al centre autèntica que el punt pertany a la mateixa circumferència) i fa que la comunió intraeclesial no sigui solament una realitat jurídica, sinó una gran vivència universal. El servei papal és avui molt necessari per conduir "catòlicament" la inculturació i les legítimes autonomies de les esglésies particulars, a fi que aquest procés eclesial, fill legítim del Concili, es desenvolupi en i per a la comunió de l'Església.

La inculturació és una manifestació del dinamisme eclesial, que no solament afecta a la seva comunió interna, sinó també a la dimensió missionera que li és essencial. Té també un objectiu de crida i d'invitació a la fe des de la sincera estimació a tot el que de noble posseeix cada poble. És un testimoni del que és real i profundament la catolicitat i, com a testimoni autèntic, és mitjà d'evangelització. Avui això té un singular valor davant d'un món que experimenta dolorosament una frustració al no poder superar les seves múltiples divisions: blocs polítics, pobles rics i pobles pobres, diferències esfereïdores de persones i béns econòmics, de cultura, de desenvolupament cara a futur, etc. L'Església, que ha estat instituïda pel Senyor per a ser sacrament, és a dir, signe i instrument, de la unitat del gènere humà (LG 1), per a realitzar aquesta gran missió en el món, ha de començar exhibint-se sincerament com a comunió catòlica, en el sentit que abans hem dit. A partir de l'esplendor, sense artifici, del signe, l'acció eclesial, fonamentada en l'Esperit, que sempre està present, podrà anar realitzant el desig pel qual Jesús donà la seva vida: "aplegar tots els fills de Déu que estaven dispersos" pel món (Jo 11,52). No oblidem el Papa aquesta tasca pacificadora universal de la comunió eclesial, al qual freqüentment s'ha referit en les seves visites, i, de manera particular, en les realitzades a les altres organitzacions de la política (ONU) i de la cultura (UNESCO).

PROTESTA: Ja hi comptàvem, però no tant!

Ja hi comptàvem: Tot esdeveniment que, ni que sigui circumstancialment, incideix en la vida social d'un país, suscita actituds i punts de vista de tots colors i tendències. Però no tant: Tanmateix, dol granment la campanya de malentesos, impostures i fal·làcies (com la mentida dels 50 milions de cost dels actes a Montserrat), i les dificultats que sorgeixen a l'hora de lligar caps per tal de que, el poble català, creient o no, hereu d'una gran tradició de democràcia i cortesia, doni una cordial benvinguda al Papa Joan Pau.

Ja s'ha fixat definitivament la data de la vinguda del Papa a Catalunya. Si Déu vol, el dia 7 de novembre, dintre del recorregut de la peregrinació per terres d'Espanya, el Papa estarà a Catalunya. Els dos actes centrals de la visita del Papa a la nació catalana seran la missa que celebrarà al matí a Montserrat, i la que celebrarà a la tarda al camp del Barça. Els equips tècnics que tenen cura dels detalls d'aquesta visita estan perfilant tot el programa complet, que la premsa divulgarà ben aviat. Com hem de rebre el Papa? Què ens cal fer?

Tal com diu el nostre cardinal-arquebisbe en el Full Dominical d'avui, el primer que ens cal fer és pregar. La pregària pel Papa i per l'Església no ha de ser cosa solament d'aquesta avinentesa, sinó que ha de ser norma de tota la vida del cristià. La persona del Papa avui és una, demà en serà una altra, ahir i abans d'ahir n'era una altra. Cada persona té el seu estil, la seva manera de fer i intenta complir la seva missió tan bé com pot. I d'aquesta llei humana no se n'escapa ningú. Ni el Papa. Però per damunt de la persona hi ha la gran veritat de la presència de l'Esperit de Jesús en l'Església. Ell és de debò qui la mena. Amb la col·laboració —o amb el destorb— dels cristians. Per això ens cal pregar perquè els cristians —i el Papa és un cristià, el més qualificat, però un cristià— secundem sempre els impulsos de l'Esperit de Jesús i col·laborem francament a tirar endavant la barqueta de l'Església que navega per les aigües de la història amb vents favorables i moltes vegades contraris. Sen-

se oració no pot haver-hi vida cristiana de debò. I si no hi ha vida cristiana sincera, llavors un esdeveniment com la visita del Papa a les Esglésies —les comunitats— del nostre país, perd automàticament tota la seva força pastoral. Es converteix en un espectacle com un altre, que satisfà la curiositat d'uns, que arrenca sentiments diversos en altres, però que difícilment podrà portar ningú a Jesucrist, si no el situem allà on cal situar-lo: en el marc de la fe. Preguem, doncs, pel Papa i per l'Església que presideix.

Preguem per les nostres comunitats cristianes. Perquè tots sapiguem viure com cal la nostra fe, la nostra esperança i la nostra caritat. Perquè tots estiguem ben disposats a treballar pel bé de les nostres comunitats i per ser cada vegada més fidels a les exigències del Regne de Déu. Preguem perquè l'estada del Papa entre nosaltres serveixi per consolidar la nostra vida cristiana i per fer més forta la comunió entre totes les esglésies escampades arreu de la terra, esperancades en la salvació de Jesús.

7 NOVEMBRE 1982

El Grup "Xirois" de Terrassa que, de temps ençà, treballa en la preparació del viatge del Sant Pare, ha llançat al carrer una samarreta, en diferents talles, en la que hi ha gravats el bust del Papa i la inscripció: "Benvir.gut". Per comandes: Tel. 788 99 51.

Dossiers del CPL:

PREPAREM LA VISITA DEL PAPA

(catequesi — celebracions)

El CPL prepara un dossier —només en edició catalana— que ajudi a la preparació de la visita del sant pare. La preparació tan necessària si no volem que resti per a molts, àdhuc cristians practicants, com un espectacle. I cal dir que tot aquest batibull provocat pels canvis de dates, la coincidència amb el fervor electoral, la manca d'informació oficial seriosa, etc. obliga a preparar amb seriositat no únicament els "actes" de la visita papal sinó bàsicament "l'esperit" amb què serà rebut.

Aquest és el propòsit d'aquest senzill dossier. Inclourà fonamentalment algunes celebracions per a preparar la visita del papa (per a fer dies abans o durant la seva estada al nostre país): celebració eucarística, celebració de la Paraula, celebració penitencial. I, per altra part, una catequesi extensa dividida en tres temes: 1) la visita del papa; 2) el papa; 3) l'Església particular.

Aquest dossier serà publicat a finals de setembre. El podeu demanar al CPL. El preu aproximat serà d'unes 130 ptes.

editorial

Amb els braços
oberts

També en el nostre país, i ara amb motiu de la propera visita del Papa, alguns sectors de cristians viuen en una eterna polèmica, massa preocupats per les etiquetes, obsessionats pels detalls, per les paraules, el gest o la imatge, per matisos que no porten enlloc. En definitiva, per les aparences.

Es mouen, a voltes, angoixats per les pròpies elucubracions i recerques de tota mena, per un clima de sospites mútues, a vegades defensives, a vegades agressives. I encara vénen a empitjorar la situació aquells que, malgrat confessar-se agnòstics, assenyalen i pontifiquen com ha d'actuar l'Església catalana en aquest afer, creient-se portadors del monopoli de la veritat, o, potser millor dit, dels seus interessos ideològics.

Enfront d'aquest garbuix, els creients hem d'assolir una acceptació humil, generosa i joiosa, primer, en la convivència i comunió intereclesial, tenir confiança a la persona del Papa i del seu magisteri, potenciar la unió dins les diverses comunitats locals de fidels i no enterbolir els objectius prioritaris d'aquest viatge pastoral del Pastor universal de l'Església.

Això vol dir també no fer el joc a actituds, entre nosaltres, que, recolzant-se en una mal entesa ortodòxia, pretenen ofegar o frenar l'esforç i la màxima bona voluntat del grup responsable d'aquest viatge històric de Joan Pau II al nostre país.

Els susdits responsables han fet gestions a alt nivell perquè Catalunya ocupi el lloc que li correspon, i prou, sense immiscir-se en l'itinerari papal d'altres regions de l'Estat espanyol.

Els catalans hem de tenir una vegada més — com sempre — serenitat, paciència, fe i fins i tot un cert optimisme. Però això ens exigeix també la renúncia a qualsevol intent d'utilitzar l'estada del Papa entre nosaltres per aconseguir interessos que no són els més importants des de l'òptica de la fe.

Esperem i confiem que el propi Papa coneix ja i farà esment en els seus discursos i trobades d'uns objectius espirituals prioritaris encarnats en la nostra realitat: la pregària, la devoció a la Mare de Déu, el foment de les vocacions sacerdotals i religioses, la defensa de la vida humana, la salvaguarda de la cultura i ètnica del nostre poble, la pau en la llibertat i, sobretot, la promoció de les classes socials, particularment de les menys afavorides o les més marginades.

Les actituds inconformistes i la crítica indiscriminada — a vegades necessària — no poden destrossar l'amor i proclamació dels valors eterns de l'evangeli.

En una paraula, "cal — ens ha dit el cardenal Jubany — rebre el Papa amb els braços oberts". Tota la resta és secundari.

col·laboració

PERE A JERUSALEM

"Simó, Simó, Satanás ha demanat de garbellarte com el blat, però jo he pregat per tu, perquè la teva fe no defalleixi. Tu, quan sigui l'hora, recorda't de confirmar els teus germans.

Aquesta hora va arribar pocs moments després de la Resurrecció de Crist. De boca en boca van començar a córrer les veus: "El Senyor ha resuscitat veritablement i ha aparegut a Simó". "Ha resuscitat segons les Escriptures i ha aparegut a Pere." Tot i que divergeixen a l'hora de fer-ne una reconstrucció detallada, els estudiosos són unànims a donar a Pere un paper quasi de protagonista en la primera propagació de la fe en la Resurrecció.

L'anada dels deixebles a Galilea després de la mort de Crist i les aparicions que hi van tenir, compten entre els punts més ben testificats de la tradició evangèlica. La mort de Crist havia destruït els seus somnis de messianisme terrenal i els havia deixat sense paraula i sense iniciativa. Inspirant-nos en l'últim capítol del quart evangeli, podem sobreentendre que Pere estava disposat a reprendre la seva empresa de pescador: "Anem a pescar!" Però Crist va aparèixer i el va constituir Pastor de les seves ovelles. Les diverses aparicions de Crist resuscitat els van anar donant un nou concepte del Regne de Déu i unes indicacions concretes sobre què havien de dir i què havien de fer.

En virtut d'una paraula clara i precisa de Crist resuscitat, Pere pronuncia el mot d'ordre: "Anem a Jerusalem, a complir l'obra que se'ns ha encomanat".

A Jerusalem es retroba el nucli d'aquells que havien cregut en Crist i ara hi tornen a creure. A Jerusalem es té, per multitud de signes, la certesa que l'Esperit Sant és amb els deixebles, sostenint i conduint la seva obra. A Jerusalem, "Pere i els altres apòstols" proclamen la bona Nova del Crist resuscitat que, en virtut del Pacte segellat amb la seva sang, congrega el nou Poble de Déu.

Des del principi, aquella comunitat necessita que algú ocupi visiblement el lloc de Crist. "Feu això en memòria meua" significa que algú agafa el pa, el parteix i el dona als participants, tot repetint les paraules de Crist. I ningú no dubta que Pere és la Roca sobre la qual Crist ha edificat la seva Església. El Llibre dels Fets en presenta Pere com una mena de transposició de la imatge de Crist: Pere predica com Crist, fa miracles com Crist, dirigeix qüestions com Crist, és perseguit com Crist, és conduït sempre per l'Esperit de Crist.

Fins i tot podríem dir que, a diferència de Crist, Pere fe la sort de conduir una comunitat ideal, la

que ens descriu el Llibre dels Fets. Cert que els estudiosos faran una petita "rebaixa" a aquesta idealització. Però en resta sempre que, juntament amb els apòstols, unes cinc-cents persones (aquells cinc-cents testimonis, que citarà Sant Pau) devien deixar Galilea (és a dir: devien deixar-ho tot) per anar a Jerusalem a fundar l'Església. I molts nous creients els van imitar, deixant les seves possessions "als peus dels apòstols".

Pere, en nom de Crist, els devia dir: "No tinguis por, petit ramat, perquè el vostre Pare ha decidit donar-vos el Regne. Veneu tot el que teniu, i feu almoïna..."

A Jerusalem devia començar una activitat de Pere, de la qual només podem parlar per indicis: l'activitat de recordar i transmetre les paraules i els fets de Crist. Una tradició del segle II ens ho dona a entendre, dient que Marc, "l'interpret" (o: secretari) de Pere, va escriure el segon evangeli.

Hi ha un fet curiós que ens ajuda a donar a Pere un gran protagonisme en l'origen de les tradicions evangèliques. Resulta que, en el text evangèlic, els apòstols, pràcticament sempre, o apareixen en bloc, o apareixen personalitzats en la figura de Pere: ell és el qui pregunta i el qui és preguntat, el qui fa i el qui rep observacions, el qui rep encàrrecs importants, com el de preparar l'últim sopar. El punt culminant d'aquesta personalització és a Marc 1, 36: "El buscaven Pere i els que anaven amb ell".

No cal prendre al peu de la lletra aquestes atribucions, donat que, on Marc ha dit "Pere", Mateu diu "els deixebles", i també viceversa. Però es pot buscar una raó d'aquest fet. La raó pot ser la "valoració" de Pere com a primer dels Apòstols. També podria ser una mena d'homenatge a la font d'on provenen aquelles narracions. Allà on l'Apòstol ha dit: "nosaltres", un relator hi podia posar: "els deixebles", un altre hi podia posar: "Pere", i un altre: "Pere i els qui anaven amb ell".

La hipòtesi pot semblar aventurada. Però més aventurat seria pensar que, davant els "molts" que van emprendre la narració dels "fets que s'han esdevingut entre nosaltres" (Lc 1, 1), Pere se'n desentengués i els deixés posar el que volguessin.

Doctor Jordi Sánchez Bosch

N. de la R. Als núms. 153 i ... hi trobareu altres articles del mateix autor sobre el tema "Pere". Continuaran.

Si voleu que el vostre anunci sigui publicat durant alguns dies, especifiqueu el mes i remarqueu amb una creu els dies elegits. Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre de dies.

MES	dies
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.	

CATALUNYA

Nou rellotge per a la catedral de Girona

L'Ajuntament de Girona ha decidit destinar la quantitat de 500.000 pessetes per a comprar un nou rellotge per a la catedral. Aquesta operació estava prevista en un conveni signat entre l'Alcaldia i el decà del Capítol de la Seu gironina en comprovar que ja era molt difícil d'arreglar el que existia actualment. Aquest rellotge sembla que ja té uns dos-cents anys d'antiguitat i la seva maquinària serà desmuntada i col·locada en el Museu d'Història de la Ciutat.

Feliciten el bisbe per l'ús del català

L'Omnium Cultural del Baix Ebre ha felicitat el bisbe de Tortosa, Ricardó Maria Carles, pel fet que, per primera vegada des de fa 40 anys, els sermons del novenari de la Mare de Déu de la Cinta foren pronunciats en català. Els components de l'Omnium Cultural de Tortosa consideren aquest fet com històric, en el sentit que normalitza les relacions de la diòcesi de Tortosa amb la realitat cultural catalana.

4.000 persones en el Retrobament Català

Prop de 4.000 persones es congregaren en el recinte del castell de Bellaguarda, al costat del Portús, per a prendre part en els actes de la II Festa de Retrobament Català. Durant el matí del diumenge anaren arribant els assistents de la Catalunya Nord i Sud als voltants del recinte, on s'oficià per a tots ells una missa en llengua catalana, iniciant-se a continuació les intervencions de les corals Oidà de Girona i la Thuix, que foren molt aplaudides, interpretant per a finalitzar diverses composicions conjuntament.

El diputat al Parlament de Catalunya, Salvador Suñé, pronuncià la Crida, afirmant que "els Pirineus són el bressol comú de tots els catalans, però els polítics els han convertit en una lamentable barrera". Acabà dient que "ara la llengua i la cultura catalanes estan en perill, però tots hem de defensar-les i salvar-les, tant els de la Catalunya Nord com els de la Catalunya Sud". Acabà victorejant els Països Catalans.

Ordenen la recerca i captura de Sebastià Auger

El Jutjat d'Instrucció número 7 de Barcelona ha dictat una ordre de recerca i captura contra Sebastià Auger, propietari de les empreses periodístiques que integren el Grupo Mundo i editor dels desapareguts rotatius Mundo Diario, Tele-Exprés, Catalunya-Exprés, 4-2-4.

La querella interposada pels treballadors que ocasionà el processament de l'editor contenia la relació d'uns fets que el jutge considerà que podien ser constitutius d'un delictes d'apropiació indeguda, tipificat en els articles 535 i 528 del Còdix Penal.

En concret l'auto de processament afirma que als treballadors del Grupo Mundo els fou detreta de les seves nòmines, en concepte de quota obrera durant el període de temps comprès entre els mesos de gener del 1979 i abril del 1980 la quantitat total de 28.355.076 pessetes que no fou ingressada al Servei de Tresoreria de la Seguritat Social i en concepte d'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, una altra quantitat l'import de la qual encara no consta, i que tampoc es va ingressar a la Delegació Providencial d'Hisenda.

Tensió entre païos i gitanos a la Verneda

La regidora del districte X de Barcelona, es comprometé amb un grup de veïns del barri de la Verneda i el Maresme a gestionar una entrevista amb el governador civil perquè li puguin exposar la situació d'inseguretat d'aquesta zona. Hi ha hagut un nous agreujaments de la tensió entre el veïnat d'aquest barris i les famílies gitanes que viuen al nucli de barraques de la Perona. La tensió ha pujat arran de l'agressió de què fou víctima una parella en el pont del Treball. L'acompanyant d'una noia agredida per un gitano hagué de ser hospitalitzat de resultes dels cops rebuts per haver-la defensada. El veïnat s'ha concentrat en alguns punts del barri i es confegiren i es penjaren unes pancartes on es demanaven solucions contra els atracaments i les agressions.

Per un altre cantó, l'associació de veïns del barri ha donat a conèixer la seva posició i explica que a hores

d'ara la tensió social ha arribat en un punt que la responsabilitat és només de l'Ajuntament, justament per haver deixat que s'anés degradant.

ESPANYA

Noves facultats a Santander i Burgos

La universitat de Santander tindrà a partir d'ara una facultat de Dret, segons publica el "BOE", complint-se així una vella aspiració d'aquesta província. Per altra banda, Burgos comptarà pròximament amb una Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica.

El consum de cru ha baixat un 15%

El consum de productes petrolífers va disminuir a Espanya, durant els set primers mesos de l'any, un 15'32, per cent, en relació amb el mateix període del 1981, segons dades de la revista "Petróleo". En consum de gasolina d'automòbils augmentà, malgrat tot, un 2'5 per cent. Dins el grup de les gasolines es registrà, en els set primers mesos del 1982, un descens del 3'9 per cent en la de 90 octans i un augment del 4'2 per cent en la de 96 i 98 octans.

MON

Descobreixen, un fàrmec, extret del bambú, que pot acabar amb l'asma

Els milions de malalts que pateixen asma a tot el món, han vist renéixer les seves esperances amb l'anunci fet al Japó que està a punt de comercialitzar-se un nou fàrmec que promet alleujar, i fins i tot eliminar, els efectes d'aquesta malaltia. La base del fàrmec en qüestió es troba en una planta asiàtica, "el

bambú sagrat" que asseguren posseeix especials qualitats curatives.

Durant 10 anys els laboratoris de la firma farmacèutica nipona, en col·laboració amb la facultat de Medicina de Gifu, han estat realitzant experiments, arribant a resultats que, almenys al paper, semblen excel·lents. El 88'5 per cent dels adults entre 20 i 51 anys, i el 87'7 per cent dels nens entre 3 i 10 anys, tractats amb el "tranilast" foren guarits de la seva malaltia, segons les dades facilitades.

Preparen un rescat submarí històric

El més gran rescat submarí de la història està a punt de concretar-se. La nau que fou l'orgull del monarca Enric VIII i que naufragà el 19 de juliol del 1545 davant Portsmouth, tornarà a veure la superfície cap a mitjans del mes que ve.

La "Mary-Rose" estava enterrada al fons del mar i calgueren deu anys d'excavació amb els equips més sofisticats per a intentar rescatar-la. Alguns dels objectes perduts, monedes, armes, instruments musicals de gran valor, ja s'han recuperat gràcies als treballs d'un equip de bussadors durant la darrera dècada.

aquest país

Les frontisses amb Roma

El comportament del conjunt de l'Església espanyola pel que fa a l'estada del Papa a Catalunya ha estat, sinó motiu d'escàndol per a innumerable catòlics catalans, sí un sentiment de frustració. Ho ha estat perquè fins ara no es creien extrapolables capteniments normals de la vida política espanyola al bell mig de la vida eclesial, la qual sens dubte s'ha de regir per altres coordenades. Cal dir-ho clar i fort: reduir la visita a Catalunya a menys de dotze hores és un menyspreu per a l'Església catalana i per al seu poble.

Aquest fet ens confirma una vegada més en el posicionament d'un nombre prou important una vegada més en el posicionament d'un nombre prou important de catòlics de casa nostra que són partidaris d'un altre tipus de relacions entre l'Església Catalana i l'Església Universal. Fins a quin punt a cada lloc l'Església s'ha de circumscriure dins d'uns límits estatalment unitaris, o'fegadors de la pluralitat? Fins a quin punt les frontisses que uneixen els catalans amb Roma han d'estar mediatitzades pel conjunt de l'església de l'Estat Espanyol? Diem-ho d'una vegada: què és el que fa inviable una Conferència Episcopal Catalana?

No hi valdrien protestes d'insolidaritat. La solidaritat dels catòlics catalans amb la resta

dels catòlics de l'Estat, en el cas de crear-se la Conferència Episcopal Catalana, seria la que és comuna amb tots els catòlics del món: es a dir, la comunió eclesial, la germanor que sempre ha d'existir entre els que creuen en un mateix Déu i en una mateixa doctrina. Però aquesta comunió, aquesta germanor, no impossibilita que cadascú emprengui unes determinades actuacions en el marc d'una total llibertat d'acció, sempre en el ben entès de no apartar-se ni un centímetre del que l'Església Universal creu i predica.

D'existir una Conferència Episcopal Catalana, segur que els preparatius del viatge del Papa a casa nostra s'haurien dut a terme d'una forma ben diferent, tant si aquest viatge hagués format part d'una visita al conjunt de l'Estat Espanyol com si Joan Pau II hagués dedicat uns dies només per a nosaltres. I també, segur, que no hauríem assistit a aquest lamentable espectacle de reduccions d'horaris, de vetos a determinats actes, de fixacions del més mínim detall...

Cal anar, doncs, a la creació de la Conferència Episcopal Catalana. Des del punt de vista del Dret Canònic tot sembla indicar que és possible. Car, que jo sàpiga, l'Església encara no ha dictaminat una LOAPA per al seu ús intern.

Antoni Plaja i Mateu

Vaticà dia a dia

Joan Pau II a la basílica de sant Antoni de Pàdua

Qui estima Déu,
estima l'home

Una vegada més Joan Pau II va deixar Castelgandolfo, el 12 de setembre, per a visitar una ciutat italiana: Pàdua, la ciutat que donà renom a sant Antoni. Aquest viatge és el número trenta dintre d'Itàlia.

El Papa volia anar al santuari antonià l'any passat amb motiu de la celebració del 750 aniversari de la mort del sant, que va néixer a Lisboa, Portugal, però que morí a Pàdua, Itàlia. L'atemptat sofert el 13 de maig li ho impedí, com també li va impedir visitar Espanya.

Sant Antoni visqué entre el 1195 i el 1231. Primerament va ingressar a l'orde agustina i després a l'orde franciscana. Arribà a conèixer sant Francesc d'Assís, qui anomenava "el meu bisbe" a sant Antoni.

El sant dels pobres

Per damunt de les imatges estereotipades del sant i d'al-

tres raons de discutible valor, la figura de sant Antoni, en la devoció popular va unida a la convicció d'una particular liberalitat respecte a miracles de tipus popular sol·licitats i concedits a la gent més pobre, pertanyent a la classe social més baixa.

Doctor Evangèlic

Per la claretat d'exposició de la Bíblia, Pius XII va declarar a sant Antoni "Doctor Evangèlic".

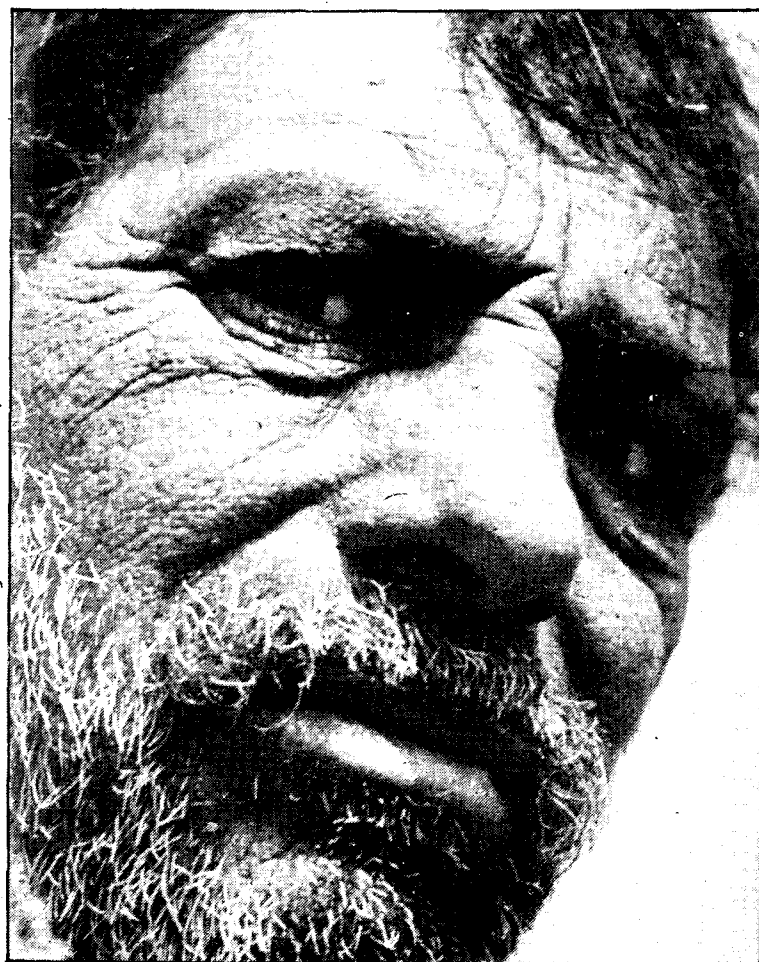
Sant Antoni va atacar els sacerdots polititzats del seu temps, anatematitzà els usurers, els avars, els viciosos.

Aquesta és una de les raons, diu el pare Angelico Poppi, rector de la basílica antoniana de Pàdua, perquè la gent humil el sent tan a prop i sempre l'ha considerat el seu poderós intercessor.

Joan Pau II, visità
l'"Obra de la
Providència de
sant Antoni"

A dos quarts de nou del matí del dia 12, diumenge, Joan Pau II va arribar a la institució "Obra de la Providència de sant Antoni" on fonamentalment es té cura de minusvàlids de qualsevol tipus.

A la seu de l'esmentada institució el Papa parlà de la "constatació de la continuïtat vital amb la tradició de l'Església, que està estretament unida a l'exercici de la caritat".

Va fer ressaltar, també, la importància de l'obra de la providència de sant Antoni, testimoni de fe i de caritat en un món que, de tantes maneres, rebutja el proïsme. "Qui estima Déu, digué, estima el proïsme, l'home, i qui estima l'home estima Déu". A més de l'aspecte social de l'obra, el Papa també va ressaltar un altre dels aspectes de la mateixa, i que és la devoció a la Verge Maria, mare a la Verge Maria, mare de l'Església.

Missa a la basílica
de sant Antoni

A les onze del matí, Joan Pau II celebrà l'Eucaristia a la basílica del sant. Concelebrà amb els quatre generals de les quatre famílies franciscanes. A l'homilia el Sant Pare va recordar la nota de l'"evangelicitat", la qual és característica de sant Antoni i que per això no se l'anomena "Doctor Evangèlic". Una altra característica del sant fou la penitència, entesa com a virtut i com a sagrament. El Papa insistí en l'anunci que s'ha de fer a l'home d'avui de l'Evangeli i com a conseqüència actualitzar el sagrament de la reconciliació.

Acabada la missa, Joan Pau II va resar l'Angelus, precedint-lo unes breus paraules, i després va dinar amb germanor amb la comunitat franciscana conventual, que dirigeix totes les activitats apostoliques i socials del famós centre antonià.

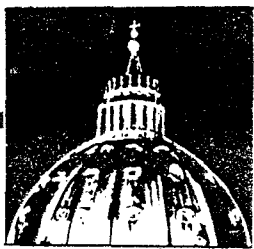
Els temes de la pobresa, de la caritat i de la justícia, de l'evangelització, de l'apostolat dels religiosos, foren el centre dels vuit discursos del Papa, no solament a la basílica de sant Antoni, sinó a la Universitat paduana, a la sala regional, anomenada "Sala de la Raó", als democristians i al moviment "Comunió i Alliberació".

Reunit amb els
sacerdots i religiosos

A les quatre de la tarda, Joan Pau II es reuní successivament amb els sacerdots, religiosos, religioses i seminaristes a la catedral de Pàdua. Amb més de 20.000 joves i esportistes a l'estudi "Appiani" i finalment celebrà un encontre davant la basílica de santa Justina.

Després d'una jornada tan apretada el Papa va tornar a Castelgandolfo el vespre del mateix diumenge, 12 de setembre.

crònica de Roma

Joves asiàtics i africans
rebutts pel Papa

Roma. (Del nostre corresponent).— Joan Pau II va rebre a la ciutat pontificia de Castelgandolfo un centenar de joves del tercer món, la majoria asiàtics i africans, no solament catòlics sinó musulmans i d'altres religions, representants dels gairebé 60.000 que anyalment passen per Roma, com estudiants, treballadors i refugiats, a la recerca d'un futur millor. Va presentar el grup al Papa, l'antic arquebisbe de Conakry, monsenyor Raymond Maria Tchidimbo, que, lluny de la seva pàtria, viu des de fa uns anys a Roma dedicat a l'assistència pastoral d'aquests joves, i el pare Renato Bresciani, combonià, director del Centre d'"Azione Comboniana Stranieri Emigranti" que té cura de l'assistència als joves que arriben a Roma provinents de països del tercer món.

El pare Bresciani exposà les diferents situacions dels joves atesos i l'activitat d'assistència; i diversos joves exposaren el seu problema personal al Papa y demanaren la seva ajuda i benedicció.

"Durant la meua permanència a Castelgandolfo, rebo a grups molt diversos de diferents nacions, però aquest grup em produeix una impressió especial, una impressió molt profunda, perquè vosaltres representeu una part del poble de Déu, de l'Església a Itàlia, de l'Església romana; ja que tots esteu a Roma. I jo sóc el bisbe de Roma. Sé que en cada home necessitat es troba Crist d'una manera especial i que cada un de nosaltres té el deure de trobar a Crist i d'oferir al Crist que viu en el nostre germà i en la nostra germana allò que necessita. Jo visc aquesta tarda una experiència de Crist trobat en cada un de vosaltres. Us acoiello com a responsable de l'Església de Roma que per la seva

banda procura fer el possible per a socórrer les vostres necessitats".

El Papa afegí que no és possible resoldre tots els problemes de forma satisfactòria, ni pot assolir-se tot seguit, tenint en compte també les competències de les autoritats estatals i civils.

Subratllà el fet que els joves que busquen solució pels seus problemes, no ho facin aïlladament sinó formant una comunitat. "Penso que és importantíssim el fet que formeu un grup, que no esteu aïllats, que no us abandoneu cada u a si mateix, sinó que procureu caminar junts, trobar-vos; procureu resoldre els vostres problemes en comunitat. Una de les tasques de l'Església és la de crear comunitat; aquesta és l'Església, vosaltres sou una Església específica".

El Papa donà les gràcies a monsenyor Tchidimbo i a tots els que tenen cura de la pastoral d'aquests grups de joves. "Gràcies als sacerdots que us guien, gràcies a monsenyor Tchidimbo, ell també exiliat de la seva Pàtria i que a Roma ha trobat la decisió de tenir cura de les persones provinents de diverses nacions del continent africà i d'altres".

"Vull afegir —continua dient el Papa— que considero aquest encontre molt preciós per mi, aquesta experiència viscuda, arrel de la qual també puc preguntar-me què hem de fer, què podem fer per trobar a Crist vivent en aquests germans nostres que del continent africà i de l'asiàtic venen a Roma."

I com a signe de bona voluntat i de record de l'encontre, el Papa donà un Rosari a cada jove.

Enric Planas.

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Vaticà dia a dia

UN AVENÇ DE
LA CIÈNCIA QUE
PERJUDICA LA
PERSONA HUMANA

El Papa ha dit als 400 participants a la Conferència del Moviment Internacional dels Intel·lectuals Catòlics de Pax Romana que "un avenç de la ciència perjudica el valor inalienable de la persona humana i cal que sigui denunciat i combatut".

Alhora Joan Pau II advertí sobre "els corrents religiosos-filosòfics, que anorreen la llibertat humana i prometen el paradís a la Terra, fent-los passar com ideologies". "La fe —afegí el Papa— purifica l'home de qualsevol mirada màgica o inquieta sobre la natura ja que aquesta no pertany a les potències demoníques: Déu l'ha posat en mans de l'home."

CAMPANYA DEL
DOMUND EN
HOMENATGE
AL PAPA

Amb l'eslògan "El Papa, primer missioner" han començat a totes les diòcesis espanyoles els preparatius per la propera campanya del Domund,

orientada enguany a preparar la vinguda del Papa.

La diada es farà el 24 d'octubre. La col·lecta d'aquest dia tindrà un caràcter extraordinari, com a ofrena i homenatge al Papa, primer missioner de l'Església que ve a Espanya. Amb motiu d'aquesta campanya, la secretaria del Domund ha distribuït 282.000 cartells, prop de set milions de sobres per la postulació, més de 23 milions d'adhesius, 690.000 fulletons de diferent text, 1.000 serveis audio-visuals i més de dos milions d'octavilles.

EL PRESIDENT DE
LA CONFERÈNCIA
EPISCOPAL DE
GUATEMALA REBUT
PEL PAPA

Joan Pau II ha rebut el president de la Conferència episcopal de Guatemala, monsenyor Próspero Penados del Barrio, que anava acompanyat del secretari general de la Conferència, el P. Jorge Mario Avila de Aguila. El bisbe ha posat de manifest la situació de Guatemala. Com és sabut les tensions entre l'Estat i l'Església són dures i sovintegen.

DESMENTIMENT D'UN
PROPER VIATGE
DEL PAPA
A BÈLGICA

Sortint al pas de la notícia divulgada per alguns mitjans sobre el possible viatge del Papa a Bèlgica el 1983 per assistir a la commemoració del 50è aniversari de les aparicions de Banneux, el Secretariat de l'Episcopat belga han desmentit aquesta notícia. Segons afirma el Secretariat no s'ha rebut de la Santa Seu cap comunicació sobre aquest viatge i que el Papa ja ha anunciat una sèrie de viatges a l'estranger pels pròxims anys. Igualment, el Nunci, monsenyor Cardinale ha desmentit la declaració que li era atribuïda sobre la probabilitat del viatge.

EL CARDENAL POLETTI
NO POGUE VISITAR
EL MONT ATHOS

La visita al convent del Mont Athos no ha estat permesa al cardenal Ugo Poletti, Vicari General del Papa per la diòcesi de Roma, i a uns altres 20 sacerdots catòlics, malgrat tenir el permís del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble

per la visita. Segons s'ha sabut a Atenes, el convent ha volgut així donar testimoni de les seves temences d'una "llatinització del Mont Sant".

II CONGRÉS
INTERNACIONAL DE
DOMINICS EN EL
TERCER MÓN

Sota el títol "Predicar avui la bona nova de Jesucrist als pobles del tercer món" s'ha celebrat a Madrid, fa pocs dies, el II Congrés esmentat.

L'obertura fou a càrrec del Mestre General de l'Ordre. P. Vicente de Couesnongle a qui també correspongué el primer tema-conferència "La Paraula en el món d'avui".

La Bona Nova al Tercer Món, les prioritats en la predicació dominicana i la col·laboració germans-germanes-laics, són tants d'altres temes que s'anallitzaren en el Congrés.

Hi han participat religiosos de tot el món i persones acostades a l'apostolat de l'Ordre com el bisbe de Puno (Perú), monsenyor J.M. Calderón que va preguntar-se en la seva conferència "Què significa pel Tercer Món 'predicar la Bona Nova de Jesucrist'?".

Joaquín Ruiz Giménez exposà "un exemple de ministeri realitzat pels laics". El Congrés acabà amb una excursió a Caleruega, bressol de sant Domènec, fundador de l'Orde de Predicadors.

EL VIATGE DEL PAPA
A XABIER ÉS UNA
INICIATIVA PERSONAL

L'arquebisbe de Pamplona, monsenyor Cirarda, ha declarat al "Semanario Diocesano" que "la visita del Papa a Xabier és una iniciativa personal del mateix papa Joan Pau II, que va fer saber el seu desig d'anar a Xabier, per honorar, en la seva terra natal, la figura dels més grans dels fills de Navarra, Patró universal de les Missions Catòliques". "Serà d'una banda, una trobada amb aquesta Església que peregrina a Navarra i de l'altra, és una visita

amb projecció universalista, catòlica i missionera."

RUNCIE SORPRÈS
DE LA CARTA
DE RATZINGER

El Primat de l'Església anglicana, l'arquebisbe, Dr. Runcie, es mostrà parat que el cardenal Ratzinger com a Prefecte de la Congregació Vaticana de la Fe hagi donat, abans de les converses sobre el tema, una opinió sobre l'informe al final de la Comissió Internacional de teòlegs catòlico-anglicans. En una conversa a Salzburg amb un grup de periodistes catòlics austríacs, l'arquebisbe de Canterbury exposà l'opinió que aquest informe final dels teòlegs "havia de ser presentat a la Conferència de Lambeth, reunió de tots els bisbes de la comunitat anglicana que s'ha de celebrar el 1988. Igualment caldria que fos discutit en les Conferències episcopals nacionals de l'Església catòlica. I només després d'aquesta informació esperar —segons el seu parer—, un judici del Vaticà.

600 ANIVERSARI DE
CZESTOCHOVA

Joan Pau II es declarà "espiritualment present amb els 120.000 peregrins que es donaren cita al santuari de Czestochova, a Polònia, que enguany compleix el 600 aniversari de la seva fundació.

El Papa que parlava davant d'uns set mil peregrins congregats al pati i a la plaça de Castel Gandolfo —la seva residència d'estiu, confirma també— fent esment de la xifra de 120.000 pelegrins que ell havia seguit de molt a la vora de les notícies arribades de Polònia, segons revelen els observadors.

El Sobirà Pontífex hagué de renunciar al seu viatge a Czestochova, previst inicialment pel 26 d'agost, proper a la data de l'aniversari. En aquesta ocasió havia de celebrar una missa iniciant les cerimònies d'obertura de les celebracions jubilars del santuari marià.

documents

Vells i vellesa

Un dels fenòmens més característics del nostre temps és l'augment progressiu de l'anomenada, ja comunament, "tercera edat", amb tot un seguit de problemes cada dia més preocupants, que arrossega.

L'"Opera pia International for Active Aging", per la seva part, i l'ONU per la seva banda, des de fa uns quants anys, amb l'ajut d'eminents sociòlegs, han realitzat estudis, a nivell mundial, preparant material per l'Assamblea Mundial, organitzada per la ONU, sobre els problemes de la vellesa, que es va celebrar a Viena del 26 de juny al 8 de juliol. Hi han participat Delegacions de les 117 nacions membres de la ONU i d'altres organitzacions no governatives. El Sant Pare hi ha tramès una carta presentada i llegida a la sessió d'obertura pel cap de la delegació de la Santa Seu, el secretari del Consell Pontifici per a la Família, Francisco José Cox Huneeus, de la qual hem extret literalment les cites següents:

"Jo voldria, amb vosaltres, examinar les característiques de l'edat avançada. N'hi ha de doloroses i difícils d'acceptar, més que més, quan un es troba sol. Unes altres són font d'enriquiment per a si mateix i pels altres. En conjunt formen part de l'experiència humana dels vells d'avui i dels qui en seran demà".

"Un examen atent dels treballs preparatoris d'aquesta assemblea mundial i del pla d'acció actualment sotmès a l'examen de tots els països membres de les Nacions Unides posen en relleu no pocs punts que troben, per part de la Santa Seu, una adhesió particular. Em permetré de citar-los:

— L'atenció deguda a les persones ancianes en tant que tals, com a la qualitat de llur vida avui dia;

— El respecte al dret que tenen a continuar essent membres actius d'una societat que ells han ajudat a construir;

— La voluntat de promoure una organització social, en la qual cada generació pugui aportar la pròpia contribució, unida amb les de les altres;

— Per fi, una crida a la creativitat de cada medi socio-cultural per tal que puguin trobar-s'hi respostes satisfactòries per a poder mantenir dels ancians en unes activitats adients a llurs diversitats d'origen i d'educació, de capacitat d'experiència, de cultura i de creences.

N'hi ha prou per a fer veure que no es tracta pas de problemes abstractes o tècnics, ans de la sort d'unes persones humanes amb llur història particular, feta d'arrels familiars, lligams socials, èxits o fracassos professionals, que han marcat o continuen marcant llur existència". (V. L'Osservatore Romano 26-7-82).

Hi ha situacions de vells que han assolit nivells d'inhumanitat i dramatisme inconcebibles. Si la societat pot arribar a crear-les i tolerar-les impunement ha d'ésser, per força, per culpa d'anomalies molt greus de constitució o funcionament. Hi ha això a considerar d'una banda. D'una altra que en la població, avui passada a la jubilació forçosa, hi ha reserves inexplorades i inexplorades de riqueses múltiples disponibles per un món millor.

Més de lluny o més de prop el problema de la vellesa ens afecta a tots.

V.N.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

VIC

El bisbe de Girona parla del bisbe de Vic

"El doctor Masnou, un home que ha ajudat a fer pàtria"

Vic.— El doctor Jaume Camprodon, bisbe de Girona ha glossat la figura i l'obra del doctor Masnou, fins ara bisbe de Vic.

El dia 11 d'agost vaig assistir, a Ripoll, a l'acte d'enterrament de les restes del comte Guifré el Pelós al seu sepulcre definitiu. Un sepulcre solemne i sobri, digne del fundador de la dinastia catalana. Ripoll no pertany a la diòcesi de Girona, però el Ripollès és gironí i això justifica que en parli des d'aquestes planes.

Durant la cerimònia de l'enterrament desfilà per la meua imaginació un seguit d'homes d'Església vinculats a Ripoll i, al mateix temps, amb una projecció notable en tot l'àmbit de Catalunya.

Homes d'església vinculats a Ripoll

Als pocs decennis de la fundació del cenobi, la Seu de Girona hi és ben representada: l'Abat Arnulf, que al mateix temps era bisbe de Girona, ideà la tercera basílica perquè l'anterior resultava insuficient per la volada que anava prenent la comunitat, i un altre bisbe de Girona, Miró, nét del fundador va realitzar el projecte el 977.

Després arribà Oliba, besnet del comte Guifré, abat, al mateix temps de Cuixà i bisbe d'Osona. Oliba fou un home d'empresa, clarividient i pacificador. Al seu temps la influència de Ripoll arriba més enllà dels Pirineus i la cultura catalana es va enriquir i consolidant amb l'intercanvi amb altres terres. És l'home de la "Treva de Déu". El

patriarca espiritual de la pàtria naixent.

En vingueren d'altres, la filera s'allarga, encara que amb homes de no tant renom. Sovint és necessària una desfeta per esperonar homes de bona talla. I la desfeta fou la destrucció del Monestir en la revolució del 1835. Trenta anys després el bisbe Josep Morgades adquiria per a la Mitra de Vic aquelles runes per a ressuscitar el cenobi. Diu que el dia en què el bisbe Morgades féu la seva entrada a Vic —ho havia sentit explicar al doctor Eduard Junyent— un cop acabada la cerimònia religiosa i la recepció popular, el bisbe es quedà sol amb el seu amic el canonge Jaume Collell i sorgí aquest diàleg breu: "Jaume, ¿per on començarem?" El canonge tenia a punt la resposta: "S'ha de restaurar el Monestir de Ripoll".

Només ell, el bisbe, sap el que li costa. Però en els moments de defallença en una empresa que presentava dificultats greus de tot tipus l'encoratjà l'amor a l'Església i a Catalunya. Per ell la reconstrucció de Ripoll era un símbol de la renaixença de la pàtria. Així ho afirmava el doctor Torras en una semblança que es crigué del seu coterrani Morgades: "Pel bisbe de Vic la reconstrucció de Santa Maria de Ripoll és un símbol, és com el monument estimulador d'una restauració nacional". I el mateix Morgades ho testifica en la convocatòria que fa al poble català a les festes de la dedicació de la Basílica restaurada: "Podem dir-li al poble català que si s'alegra de veure salvada de

la ruïna en què s'acabava de perdre aquell cenobi, que fou com la primera llar social de la Catalunya rescatada del poder dels moros, ha de procurar fer-se digne descendent d'aquells seus il·lustres progenitors inspirant-se en ses idees i en sos sentiments". En ser traslladat, poc després a la diòcesi de Barcelona, Morgades vegé ampliada la seva zona d'influència. Just arribat a la nova seu, escriu una pastoral, el 1900 sobre la necessitat del catecisme i la predicació en llengua catalana. La pastoral fou atacada al Senat i al Parlament i en molts ambients eclesiàstics. Li ocasionà molts disgustos i qui sap si li precipità la mort, l'any següent.

Mantingué la flama catalana

Deixo passar més homes vinculats a Ripoll i a Catalunya: Verdader i el bisbe Torras i Bages; cada un d'ells necessita un capítol a part. I al final de la desfilada m'adono que l'home que tenia al costat, el doctor Masnou, bisbe de Vic, que presidia la cerimònia de l'enterrament del Comte, bé podia arregar-se a la filera. Ni la seva presència física ni el seu tarannà senzill, més aviat retret, no el fan albirador. Però allò que ha fet el bisbe de Vic des del seu lloc, per a mantenir la flama de la cultura catalana amenaçada no pot restar amagat.

El doctor Masnou no ha estat home de lluita ni de grans declaracions, però ha fet feina i bona. És el primer bisbe contemporani que ha

escrit les seves pastorals en català. Això a finals dels anys seixanta i més endavant no significa massa, però decidir-se als anys cinquanta vol dir tenir unes idees molt clares sobre els drets dels seus diòcesans.

Cantonigròs

El concurs de Poesia de Cantonigròs, el 1944, que en 1968 prengué un nou vol amb les Festes Populares de Cultura de Pompeu Fabra, s'inicià amb totes les cautes a l'ombra de la parròquia del Cabrerès i trobà en el doctor Masnou, des dels inicis del seu pontificat, al suport i l'empara per a seguir endavant malgrat totes les suspicàcies de l'època. Era l'home prudent que feia adonar dels risos que la festa tenia i que, a primera vista, podia semblar que tallava les ales als organitzadors més agosrats, però ell emparà la festa fins que, el 68, va sortir de Cantonigròs. S'hi feu present cada any i si la salut no li permeté alguna vegada hi envià un delegat seu.

Les seves intervencions no eren espectaculars, d'aquelles que fan aixecar l'auditori de la cadira. Fou sempre l'home prudent però de paraules clares. Tothom sabia que el bisbe de Vic era el pal de pallar que s'amagava sota aquella festa.

Els fundadors de "Cavall Fort", nascut l'any 61, recorden les entrevistes amb el doctor Masnou per a fer possible l'aparició de la revista. Més d'una Institució Cultural, ha tingut la defensa del doctor

Masnou, davant el Govern de Madrid, en les hores difícils. La llista de les seves intervencions seria llarga.

Català a la litúrgia

Reduint-me al camp netament eclesial, però que integra la personalitat catalana, diré només que ell fou un dels homes que més treballà eficaçment per la introducció de la llengua catalana a la litúrgia, que tampoc no fou fàcil. I deu ser, també, dels homes que ha escrit més en català sobre temes eclesials. I ho ha fet amb un seny i una profunditat que ens prestigia i amb un estil que honora la llengua. Ens podríem estendre molt més. Però no és aquest el meu propòsit.

M'imagino que si el bisbe de Vic llegeix aquestes ratlles no li plauran pas massa. És un home que creu i practica allò de l'Evangeli "que la teva mà esquerra no sàpiga que fa la dreta". Ell espera la paga més enllà, li he sentit dir més d'una vegada.

Però en la desfilada d'homes d'Església, vinculats a Ripoll i que ha ajudat a fer la pàtria, el bisbe de Vic hi ocupa un lloc.

He sentit l'agulló de dir-ho, perquè els qui escriguin la història dels moments difícils de la segona renaixença, no s'oblidin de furgar els arxius de Vic que hi trobaran sorpreses.

Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Vic.— Des de fa un temps, els exercitants de les diòcesis germanes de Vic i Solsona, tenen una trobada anual d'espiritualitat. El diumenge dia 24 d'octubre tindrà lloc la dita trobada al Santuari de La Gleva.

Amb aquest motiu els dos Bisbes acaben d'escriure una carta personal d'aprobació i invitació a l'aplec previst. Coincideixen en remarcar tot el profit que treiem d'uns dies d'exercicis marcats per la pau i la llum de Déu. En ells reinterpretem la vida i hi ha estones llargues de reflexió i pregària, de les quals mai no n'hauríem de prescindir.

El text intacte de les dues lletres episcopals pot ser útil a aquells i aquelles que, vivint enmig del món, voldrien mantenir el tarannà propi del contemplatiu. Precisament els exercicis espirituals ens ajuden força per tal de ser ben de debò contemplatius en l'acció.

"Benvolguts.....hi ajudin"

Ramon, Bisbe de Vic.

"UNA ESCOLA INSUBSTITUIBLE
A hores d'ara.....
.....meva pregària"

Miquel, Bisbe de Solsona.

Invitem cordialment a tothom en general, però especialment a

tots aquells que han practicat alguna vegada els exercicis espirituals. Cal que fem un esforç per tal d'aprofitar aquest jorn de gràcia per sintonitzar més amb el Crist. Serà també una ocasió propícia per orientar i preparar més bé espiritualment la festa de la vinguda del Sant Pare.

Joves i grans, animeu-vos! Hem de ser-hi tots! Serà de profit! Val la pena, us hi esperem.

Recordeu:
Les persones que desitgin quedar-se a dinar a la Casa d'Espiritualitat de La Gleva, cal que ho notifiquin abans del dia 21 d'octubre al telèfon 857 04 54 de La Gleva o bé als telèfons: 872 04 22 de Manresa, 811 00 45 de Solsona, 885 05 44 de Vic.

Salutacions dels doctors Masnou i Moncadas

Amb aquest motiu els bisbes de Vic i Solsona han dirigit als exercitants unes paraules. Heus-les ací:

"Benvolguts exercitants: Amb

aquestes quatre ratlles de davantal del programa, voldria fer dues coses: invitar-vos insistentment la "3.ª TROBADA INTERDIOCESANA D'EXERCITANTS - VIC I SOLSONA" i, a la vegada, fer-me present espiritualment a la festa tot demanant al Senyor que la trobada sigui ben fructuosa.

Cal pregar perquè els exercicis espirituals vagin essent més entesos i acollits per la gent dels nostres dies. Malauradament són molts els qui no els coneixen i potser són els qui més els necessiten. Els nostres temps de vida extrovertida, de superficialitats, presses i neguits, de vides que es fan presoneres de la imatge, de la lletra escrita més cridanera i poca-solta, de tensions polítiques, esportives i d'esplais poc nets, necessiten precisament això: cercar i trobar uns dies de solitud, silenci, reflexió, autoconeixement i contacte amb Déu per mitjà de la pregària. I això ho donen els exercicis espirituals, fets com cal. Heus ací una terapeùtica adequada: trobar pau, fer les paus amb Déu si calia, conèixer bé allò que fa mal o fa bé

al nostre viure, encertar allò que Déu vol de nosaltres, i fer als altres el bé que es pugui fer, com a fruit de l'amor inspirat en l'evangeli. El gran tema del seguidor de Jesucrist és aquest: aprofitar-se un mateix, tant com pugui, de la salvació que Jesucrist ens ofereix, i ajudar els altres, tant com es pugui, a fer el mateix.

Déu faci que aquest panorama espiritual sigui més conegut, i que la vostra pregària i exemple hi ajudin." **Ramon, bisbe de Vic**

"A hores d'ara ja ha començat la preparació de la propera diada de l'exercitació que aplegarà, si a Déu plau, amb il·lusió aquelles persones que hem tingut la sort de viure durant uns dies aquesta experiència religiosa que en diem els Exercicis Espirituals. És una trobada anual que ja té la seva bonica història i petita tradició. No volem formar un grup tancat, ans inserir-vos dins les nostres comunitats parroquials, moviments, grups apostòlics, etc., per tal de rebre i donar amb senzillesa i humilitat una nova

empenta vital que ve de l'Esperit de Jesús. Jo us vull dir una paraula: 'endavant! No tingueu por!'

Em sembla un encert que cada any pugueu fer un aplec de reflexió i pregària per tal de revifar la vostra fe i la vostra comunió i de bell nou sentir la veu del Senyor que us "envia" al món. "Aplec" i "missió" són dos moviments d'aquesta diada que marquen el seu dinamisme. Reuniu-vos però no us tanqueu dins un cau narcisista.

Aquesta invitació meua d'enquany vull acabar-la amb aquelles paraules de Pau VI adreçades a un curs internacional de directors d'Exercicis Espirituals a Roma (Obs. Rom: 10 feb. 1972): "Aital pràctica (els Exercicis Espirituals) constitueix no solament un descans tonificant i enfortidor per a l'espirit enmig de les dissipacions de la brogidora vida moderna, sinó també una escola fins i tot insubstituïble, per tal de conduir les ànimes a una més gran intimitat amb Déu, a l'amor de la virtut i al coneixement veritable de la vida com a do de Déu i com una resposta a la seva crida...". I afegia: la renovació dels Exercicis Espirituals... "una iniciativa tan important i oportuna en l'etapa actual de renovació postconciliar de l'Església".

Us acompanyo amb el meu afecte i des d'ara també amb la meua pregària."

Miquel, bisbe de Solsona

SOLSONA

El bisbe de Solsona, Monsenyor Miquel Moncadas, ens parla del pelegrinatge de les nostres Esglésies vers una missa dominical amb el Papa i els bisbes de Catalunya.

"Feu això que és el meu memorial"

SOLSONA. - El bisbe de Solsona, Monsenyor Miquel Moncadas, ha efectuat les següents reflexions sobre la missa que els bisbes catalans han de concelebrar amb el Papa en la seva estada a Catalunya:

Quan anem a missa ens "endiuemengem", és a dir canviem de vestit i ens habilem, no per fer-nos notar ni per semblar rics, sinó per respecte.

Oi que no ens podem acostar al Misteri Eucarístic que se celebra, de qualsevol manera exterior i menys interior?

Quan Moisès va veure a la muntanya del Sinaí una bardissa que cremava sense consumir-se va sentir una veu que deia: "Descalça't que el lloc on ets és terra santa". Descalçar-se és un signe exterior de respecte que palesa una actitud interior d'adoració i de reverència.

Les vuit Esglésies de Catalunya hem escoltat una veu que ens convoca a una celebració de l'Eucaristia dominical amb el Sant Pare, Bisbe de Roma, que és enísem el pastor universal de les Esglésies d'arreu del món. Ell, per primera vegada en la història, es farà present a Catalunya i presidirà el banquet de l'Eucaristia sobre la taula que els fills del Principat li hem preparat amb il·lusió i devoció sincera al bell mig de la nostra terra.

La paraula "Església" abans d'aplicar-se als cristians dispersos arreu del món, d'antuvi significa l'assemblea "local" dels cristians d'un territori. La nostra Església, doncs, és una comunió d'Esglésies.

L'agrupament local dels cristians al qual convé principalment el nom d'Església és l'assemblea litúrgica del "primer dia de la setmana", de "jorn del Senyor", del "diumenge".

Si els cristians des dels primers segles hem escollit aquest "primer dia" per fer l'agrupament és perquè és el jorn de les grans manifestacions del Senyor: Resurrecció (Mt 28,1ss.); aparició als apòstols (Jn 20,26); Pentecosta.

El nom d'Església ve d'un mot grec que significa "agrupament per convocació". Fins als nostres dies, i esperem que fins a la fi de la història del món —"donec veniat" (fins que ell torni)—, l'Església ha "celebrat el diumenge" i ha respost sense defallir a la "crida" que ve del Senyor ressuscitat. Sabem que en cada Església particulars hi fa present el misteri de tota l'Església universal convocada, especialment en el dia del Senyor. Cada setmana l'Església "s'endiuemengja" arreu del món, per les viles i les planes, per les ciutats i les muntanyes.

Aquesta missa dominical ens permet, als cristians, de refer, conjuntament l'experiència dels apòstols, la matinalitat del dia de Pasqua, de proclamar joiosament la nostra fe en la persona del Ressuscitat, de sentir-lo caminant al costat nostre com els d'Emaús, de rebre el seu Esperit i la responsabilitat de la Bona Nova.

L'Església que fa camí arreu de Catalunya ha sentit una crida, la crida dels seus Bisbes. Sí, us convidem a una missa, a una missa amb el Sant Pare i amb nosaltres, successors dels Apòstols i indignes servents de Déu i dels nostres pobles. Es tracta d'un esdeveniment extraordinari, d'una gran

convocatòria, d'un aplec únic. Cal endiuemengar-se internament i externa. Cal fer una celebració de la penitència individual i col·lectiva com a fruit d'una sincera conversió a l'Evangeli.

**Ni "self service"
ni esperit de campanar**

Celebrar el diumenge és essencialment viure l'agrupament, i l'agrupament ideal és aquell que respon totalment i joiosament a una ordre del Senyor: "Feu això que és el meu memorial".

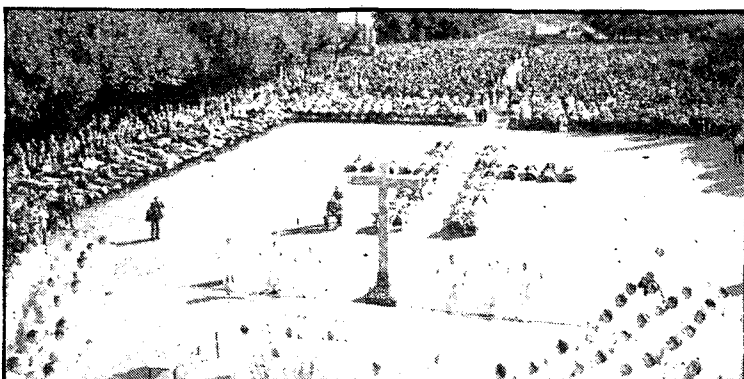
En el segle IV, uns cristians d'una ciutat del nord d'Àfrica ho entenien quan gosaven afirmar, amb perill de llurs vides, davant els seus jutges: "sense l'agrupament del diumenge no podem pas viure".

Avui, dins d'una societat consumista, la missa dels diumenges té nous enemics: individualisme urbà o de pagès, separacions culturals o socials, necessitat de repòs, d'esport, d'evasió, de camp obert i, sobretot, feblesa de la fe. Són moltes les persones que es diuen cristians i no senten la "necessitat", el "desig", el "gust" de la celebració dominical. Ja no senten o no volen sentir la crida del Senyor: "Feu això que és el meu memorial".

Voldran escoltar ara la crida dels seus Bisbes i del Sant Pare per redescobrir i recuperar la missa del dia del Senyor? Aquest fóra certament un fruit i ben valuós de la visita pastoral de Joan Pau II al nostre País!

Som cridats a una litúrgia de l'agrupament en un lloc determinat de Catalunya. No ens fem il·lusions: tot pelegrinatge cristià comença per un: "va, ves-te'n!" L'aventura d'Abraham no és principalment una marxa material. Va més enllà, enllà, més a fons! Ens vol fer sortir d'allà on romandríem encallats, tancats dins el nostre individualisme, tot i que sigui de signe religiós, dels nostres caus de grups tan cofois de nosaltres mateixos, dels nostres campanars parroquials tan esquitats, de les nostres cledes diocesanes, urbanes o de pagès, que s'asfixien per manca d'oxigen i tan previngudes contra "l'impur alè" que sempre ve de fora les fronteres!

És important que la resposta a la crida del senyor que vol aplegar-nos en la litúrgia de l'agrupament dominical —especialment ara en la missa del Sant Pare— trobi en nosaltres una disposició interior d'acolliment de l'altre, de tots els altres: els nostres parents, amics, desconeguts, forasters, allunyats i les Esglésies veïnes incòmodes o indiferents. Seria fer mentir el signe que nosaltres volem fer de fraternitat universal si el nostre cor no fos obert a tots, acollint-los a tots tal com són i acollint, d'antuvi, el Papa i també els nostres Bisbes i les nostres Esglésies germanes. En nom de Déu us ho demano: no fem mentir el gest que fem i que la nostra assemblea litúrgica expressi la nostra voluntat d'estimar-nos fraternalment per sobre els límits escadussers que ens separen, per sobre les nostres malifiances, per sobre les nostres gelosies infantils! Jesucrist no ha volgut pas crear una federació de clubs muni-

"Celebrar el diumenge és essencialment viure l'agrupament, i l'agrupament ideal és aquell que respon totalment i joiosament a una ordre del senyor: "Feu això que és el meu memorial".

cipals o provincials de religió, sinó la seva Església present en cada una de les esglésies locals que viuen en comunió amb la de Roma i entre elles, fruit de l'Esperit aglutinant.

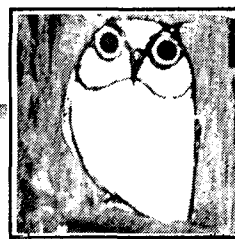
Dins d'aquesta Església de Jesús,

és clar, no hi ha pas comunitats de "segona divisió". Que la missa amb el Papa sigui, doncs, un signe que volem viure en comunió eclesial sense reticències, sense gasiveries, amb generositat i joia i amb un cor ben aixamplat per l'amor.

Us convidem doncs a una festa

Us convoquem a una festa. Hom usa i fins i tot abusa molt del mot de festa. Us convidem a una festa d'Església. La missa amb el Papa ho serà, ben cert, per la bellesa dels cantos, l'espai litúrgic, el cerimonial, la mateixa celebració... Però la crida és vana si el cor no hi és. La joia i l'amor no són pas qüestió de comanda, certament, però nosaltres estem convençuts que us convidem a compartir amb nosaltres una presència del Senyor ressuscitat que ve a visitar el seu poble de Catalunya i es farà present en la seva Paraula actualitzada, present realment sota les aparences d'un banquet festiu del pa i del vi, present en la persona del Sant Pare, vicari de Crist en la terra i dels seus concelebrants, present en l'assemblea immensa, principalment en els més pobres i sofrents. Aquesta presència misteriosa però real del Ressuscitat al bell mig del seu poble esdevindrà el cor de la nostra festa.

pensant-ho bé

"Qui dia passa, any empeny"

I van tres, i anem pel quatre. (Paciència, nois, que el món no va ésser fet en un dia).

La setmana passada encetàrem el IV Any de "CATALUNYA CRISTIANA". Sembla que era ahir que, un grup de laics cristians i alguns preveres, amb l'aprovació, en aquells moments simplement més o menys explícita dels nostres bisbes, oferien a l'església catalana, el projecte d'un òrgan de premsa popular d'informació i cultura religioses. No era cap originalitat. Arreu del món existien i existeixen setmanaris semblants que donen a conèixer als catòlics els avatars de l'església nacional i universal. Però, a casa nostra, era un buit a omplir. Un cos social mal informat es deforma, i no es pot viure realment la comunió sense comunicar-se.

Quan una idea il·lusionada malda per obrir-se camí i convertir-se en realitat sorgeixen dificultats pels quatre cantons. Estem tan cofois de la nostra petita parcel·la! Som tan devots de la nostra "capelleta"! És tan veritat allò de "tants caps tants barrets" que ens costa qui-sap-lo obrir-nos, ni que sigui amb esperit crític i amb actitud expectant, a una proposició d'empresa comuna.

Tots, en un moment donat, patim certes suspicàcies i som prou puntimirats per encallar-nos tosudament en els aspectes dificultosos i opinables, i en les limitacions del què ens proposen.

Fóra curiós inventariar la rastellera de mals averanys que els profetes de torn, generalment de via estreta, dedicaren al projecte. El més comú era que acabaria en ta-ta-ri, i a no trigar gaire. Estic segur que de dificultats n'hi ha hagut moltes, i n'hi ha, i més d'una vegada hauran arronsat el llombrígol dels responsables que l'havien fet néixer i tenien el compromís de fer-la créixer i caminar.

Perquè "Déu ens dóna bones mans, però no ens treballa els camps". El camp eclesial, després de la llaurada del Concili, estava molt remenat, i els constipats per la seva ventada estaven encara a l'ordre del dia. Ja se sap, la bona llavor n'arrossega sempre d'altres i, com per art d'encantament, en neixen d'equívokes, d'amibigües i, alguna que altra, dolenta de debò. "CATALUNYA CRISTIANA" nasqué amb la justa pretensió d'integrar l'autèntic pluralisme cristià en la unitat de la fe i de la comunió eclesial. Però, si dividir és fàcil, unir és feixuc i difícil.

No parlem de les dificultats pecuniàries que, encara avui, ajudades per la crisi econòmica general i per la gasiveria dels inèdits mecenas, i malgrat l'extensa difusió del setmanari, deuen ser la creu de cada dia dels qui cada dia hi treballen. Ja se sap "A pagès endarrerit, cap anyada no li és bona".

Tanmateix, endavant les atxes, nois! Podeu estar ben contents, perquè després de trencar-vos-hi la nou del coll, "CATALUNYA CRISTIANA" comença a veure's les orelles. Ningú, honestament, no podrà titllar-vos de taral·liots. Els bisbes han reconegut la vostra tasca i el poble cristià també. És allò d'aquella dona de poble que deia al senyor rector: "M'agrada la Caritat Cristiana". —Es diu. "Catalunya Cristiana".

—Jo la compro cada setmana la "Caritat Cristiana", senyor rector.

A la gent de Déu sovint se'ls escapa la lletra, però no l'esperit. "CATALUNYA CRISTIANA" viurà, perquè és un servei apassionat d'amor al poble de Déu. Felicitats, amics!

Xesc Soliu

avisos

FORMACIÓ DE CATEQUIS-

TES.- La Delegació Diocesana de Catequesi ofereix a tots els catequistes l'ESCOLA BÀSICA. Aquest Curs, els ensenyament s'impartiran en els següents centres: Centre SANT GERVASI-SARRIÀ, c/. Bigay, 12, tel. 247 82 36, director: Frederic Bassó; BARCELONA-CENTRE, c/. Diputació, 231, tel. 254 18 98, director: Jaume Castro; Centre de SANT ANDREU, c/. Vallès, 40, tel. 346 65 54, director: Josep M.ª Jubany; CLOT-CAMP DE L'ARPA, c/. St. Quintí, 19, tel. 255 31 04, director: Josep M.ª Rierola; Centre d'HORTA, c/. Campoamor, 2, tel. 229 28 74, director: Josep Urdeix; Centre de Badalona, c/. Alfons XII, 111, tel. 387 72 54, director: Isidre Serdà; VALLÈS ORIENTAL, GRANOLLERS, c/. Guayaquil, 72, tel. 849 31 04, director: José Cardús; MARESME, c/. Parc del Palau, s/n., MATARÓ, tel. 790 13 29, director: Josep Colomer; Centre de SITGES, c/. Plaça de l'Ajuntament, 16, tel. 894 03 74, director: Joaquim Comas; Centre de TERRASSA, c/. Blasco de Gai, 34, director: Jaume Riera; ESCOLA D'AUDIO-VISUAL, c/. Diputació, 321, tel. 254 18 98, director Ignasi M.ª Corominas. Per a més informació podeu dirigir-vos directament a la Secretaria de cada Centre.

"OFICINISTES - O.C.O.",

Rambles, 122, Barcelona.- Diumenge, 17 d'octubre, inauguració de Curs amb diferents actes, inclosos Santa Missa i dinar de germanor. A les 11 del matí, conferència pel Sr. Bisbe auxiliar Dr. Josep M.ª Guix sobre: "L'espiritualitat en el treball".

Grup IRINI del Centre Ecumènic de Barcelona.- Us invita a la Celebració de la Divina Litúrgia en ritu bizantí, a les 10,30 del matí, c/. Girona, 38, el proper diumenge, dia 10 d'octubre.

CENTRE PASSATGE.- Cursos de Graduat Escolar i Cultura Bàsica. Sessions de matí i tarda. Matrícula oberta, c/. Passatge Mercader, 13, tel. 215 15 99. Barcelona.

FORUM VERGES, c/. Rosselló, 223, Barcelona.- Església-NOTÍCIA: JOAN PAU II A BARCELONA.- El dijous dia 14 d'octubre, a les 8 del vespre, **Sessió informativa extraordinària sobre la vinguda de Joan Pau II a Barcelona**, a càrrec de Joan E. Jarque i Jutjar, pvre., director de "CATALUNYA CRISTIANA" i coordinador de la Comissió diocesana encarregada de la preparació de la vinguda del Papa a Barcelona. A continuació, informació bàsica sobre el que es prepara, i precís i preguntes.

Relleu de Pere Tarrés
a Montserrat

Per aportar el vostre òbol podeu dirigir-vos a "Catalunya Cristiana", Federació de Cristians de Catalunya, els metges condeixebles i Metges Cristians de Catalunya, sacerdots condeixebles i amics, Antics Escolans de Montserrat, Escola d'Assistents Socials, Parròquia i Acció Catòlica Femenina de Sarrià, Sant Esteve de Sesrovires i Amics del Santuari de Núria.

També podeu fer la vostra aportació directament al compte corrent de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, número 270 59 Of. 215 PRO RELLEU DE PERE TARRÉS A MONTSERRAT.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

URGELL

Amb "l'Evangelització d'Europa" com a tema de treball

Monsenyor Martí, serà
present al V Simposi de
Bisbes d'Europa

La Seu d'Urgell.- Del 4 al 8 d'octubre tindrà lloc a Roma el V Simposi de Bisbes d'Europa. El fet és suficientment important per a passar a les primeres pàgines de les informacions religioses. L'elecció del Bisbe d'Urgell, monsenyor Joan Martí i Alanís, per a formar part de la representació de la Conferència episcopal espanyola al Simposi, i la seva obertura als Mitjans de Comunicació, ens ha ofert l'ocasió de tenir amb ell una xerrada sobre el tema i fer-ne un recull per als nostres lectors.

Si per damunt de les fronteres polítiques hi ha una xarxa incommensurable que relaciona els pobles, les comunitats i les nacions, també això suposa unes importants conseqüències per a l'home creient i per al missioner responsable de l'evangelització. En el continent europeu hi ha profundes divisions polítiques entre l'est i l'oest. Aquest fet, juntament amb les diferències socials i culturals entre el Nord i el Sud, forma la creu de la divisió europea. En el camp religiós, cal remarcar, també, les divisions entre catòlics, ortodoxes i protestants. És la realitat d'una Europa unida per la història i per uns valors cristians comuns.

Les comunicacions i les migracions han fet que els problemes vagin més enllà de les fronteres i afectin tot el Continent. A Anglaterra avui hi ha més musulmans que metodistes. Cal fer memòria també de la importància de l'ecumenisme en les relacions religioses d'Europa. Sense oblidar les divisions en el mateix si de l'Església catòlica. Davant de tota aquesta situació i a la llum de la doctrina del Vaticà II, els bisbes recorden que són ferment d'unitat i que han de promoure la comunió en la fe. La seva acció evangelitzadora té lloc en una Europa dividida en dos grans blocs armats. Parlen a uns homes i dones que no sempre tenen la suficient llibertat per a respondre a la Paraula de Déu. Una Europa que ha estat acusada de "club de rics" pels països del tercer món que la miren amb esperança. Aquestes realitats són les que bàsicament van fer neixer el Consell de les Conferències Episcopals Europees.

Història dels Simposis

El 18 de novembre de 1965 tingué lloc una trobada dels Presidents de les 13 Conferències Episcopals Europees. D'aquí en sortí una comissió de sis delegats i d'un secretari, responsables de coordinar la col·laboració entre les conferències episcopals d'Europa.

1er Simposi: A Noordwijkerhout (Països Baixos), 10-13 juliol 1967. Tema: "Les estructures diocesanes post-conciliars".

2on. Simposi: a Coire (Suïssa), 10-17 juliol 1969. tema: "El servei i la vida dels preveres".

3er. Simposi: Els dies 23 i 24 de març del 1971 se celebra, a Roma, l'Assemblea constitutiva del CCEE, al servei de la col·laboració col·legial entre els bisbes d'Europa. Aquest organisme és el fruit dels treballs de la primera comissió

El bisbe d'Urgell, monsenyor Martí Alanís, serà present a Roma com a resultat d'haver estat elegit per a formar part de la representació de la Conferència Episcopal Espanyola.

anomenada "dels 6". La CCEE organitza el 3er. Simposi, a Roma, 14-18 d'octubre 1975. Tema: "La missió del bisbe al servei de la fe".

4art. Simposi: a Roma, 17-21 juny del 1979. Tema: "Joventut i fe".

Vè. Simposi: a Roma, 4-8 octubre 1982. Tema: "La responsabilitat dels bisbes i de les conferències episcopals en l'evangelització del continent".

Què és el CCEE

El Consell de les Conferències Episcopals Europees és l'exercici de la col·legialitat dels bisbes i de tota l'Església d'Europa. Responsabilitat local i col·legial són dos aspectes inseparables del ministeri episcopal. A través de la comunitat local el bisbe està inserit en l'Església Universal.

Característiques del Simposi

El proper Simposi de bisbes és més important que els anteriors no solament pel tema que estudiarà, sinó particularment per la presència per primera vegada de gairebé tots els Presidents de les Conferències episcopals europees, presidits pel Cardenal Basil Hume, arquebisbe de Westminster. Set bisbes representaran la Conferència Episcopal Espanyola: Mons. Diaz-Merchan, Elias Yanes, Delicado, Montero, González Moralejo, Martí Alanís i Fernando Sebastian. En total seran 85 bisbes, acompanyats d'un bon grup de preveres, religiosos i laics. Els Bisbes assistents representaran a 900 bisbes d'Europa, membres de les 26 conferències episcopals existents.

El tema serà presentat en dues conferències. El Cardenal Franz Koenig, arquebisbe de Viena, parlarà de "Les condicions de l'evangelització d'Europa i la seva necessitat".

El tema "Col·legialitat i evangelització a Europa" serà presentat pel Cardenal Roger Etchegaray, arquebisbe de Marsella.

La importància i actualitat del tema a estudiar, la personalitat dels assistents i l'entusiasme amb que s'han preparat les sessions, fan esperar bons resultats de Vè. Simposi de Bisbes europeus.

Nou timpà a la
Basílica de Tremp

Ha estat beneït l'artístic timpà de l'església de Tremp. Fa seixanta anys fou reconstruïda la façana principal i el seu timpà fou decorat amb pintures al fresc. Amb el pas dels anys els colors d'aquesta pintura s'han esvaït a poc a poc. Ara calia una restauració. L'artista Pujol Grau, relacionat amb la capital de la Conca per raons familiars, apuntà una solució. Ha volgut decorar una façana sòbria amb una obra moderna, també austera. La Comissió diocesana per al Patrimoni Artístic donà la seva aprovació. És una composició feta amb retalls de planxa de ferro, dins d'un neo-expressionisme geomètric, que representa la Verge que acull els fidels i els convida a entrar a casa.

Curset per a professors
de Religió

El dia 23 d'agost, a L'Institut Janer de Santa Coloma, d'Andorra, s'inicià un curset de reciclatge per a professors de religió de BUP i FP, organitzat per les delegacions diocesanes d'Ensenyament dels bisbats de Solsona, Lleida i Urgell. És el tercer any que es realitza aquesta activitat i enguany s'hi han adjuntat professors dels bisbats de Barcelona, Tortosa i Vic. El tema de les jornades era: Metodologia de la nova programació de Religió. El treball ha estat coordinat per D. Alfredo Colorado, del Secretariat Nacional. Un treball intens, que ha esdevingut ben agradable a causa de l'agradable convivència entre tots els cursetistes.

Antoni Mirabet

menorca

BARCELONA

A Sant Joan de Missa

Nova Casa d'espiritualitat

L'ermita de Sant Joan de Missa podria convertir-se dintre uns anys en una casa d'espiritualitat, amb unes característiques d'ús semblants a les de Mont Toro.

Des de començaments de segle es commemora a Ciutadella la degollació de sant Joan Baptista a l'ermita de Sant Joan de Missa. Tot i que la tradició s'anava esvaint, particularment des de 1972, fa uns anys que la festa s'ha recuperat amb una positiva resposta dels ciutadellencs. Inicialment, la gent es traslladava a l'ermita amb gales. Allí, hi celebraven dues eucaristies i rifaven una ensaimada. Uns anys després, cada darrer diumenge d'agost, grups de ciutadellencs araven en autocar fins Sant Joan de Missa, on hi passaven el dia.

Francesc Triay, rector de Sant Joan de Missa, comentava que s'ha assolit recobrar l'ermita, amb les obres de millorament que s'han fet i també s'ha recuperat la festa del 29 d'agost.

Segons el rector, hi ha moltes idees sobre el futur de l'església. La principal és convertir l'ermita en una casa d'espiritualitat.

Si aquest futur projecte arribés a tirar-se endavant, caldria dur a terme una sèrie de reformes i acondicionament "evitant sempre que qualsevol reforma tingui un caire irreversible", fent que no es produïxin alteracions del valor artístic de Sant Joan de Missa.

Recuperar Sant Joan de Missa

Les obres s'estan fent des de primers de juliol de l'any passat. Els promotors de les idees i els qui les han portat endavant han estat cinc sacerdots: Francesc Triay, Miquel Anglada Píris, Rafel Oleo, Martí Domingo i Josep Mascaró comptant, algunes vegades, amb l'ajut d'un grup de joves de Sant Miquel.

Una de les obres més importants feta és l'obertura d'una porta, que hi ha a la dreta de l'ermita, que, a ben segur, feia de 150 a 200 anys que era tapiada. De fet, sant Joan de Missa té un notable interès històric, i manca encara un estudi científic. Sembla que amb l'obertura de la porta es descobrí que havia estat incendiada en el segle XVI, i que possiblement provocaren els turcs. Es aquesta una de les moltes hipòtesis sobre Sant Joan de Missa que demanen que es faci un estudi documentat.

D'altres obres interessants són la restauració del "Retaule de les ànimes", que ara ha estat posat a l'altar major, i la cadira d'estil mossàrab del segle XVI, construïda amb ceràmica mallorquina. D'altra banda s'ha restaurat també un vitrall.

Igualment hi ha en projecte l'execució d'unes obres en una dependència de l'interior de l'edifici i el picat dels arcs de la façana principal de Sant Joan de Missa.

Josep Bagur

Obre nous camins i perspectives

L'audiovisual, un desafiament per a la catequesi

BARCELONA.— Joan Pau II, en l'exhortació apostòlica "Catechesi tradendae", sobre la Catequesi en el nostre temps, ha estat ben explícit en afirmar que "cal que l'Església doni proves avui —com ha sabut fer-ho en altres èpoques de la història— de saviesa, de coratge i de fidelitat evangèlica, en la recerca i en l'aplicació de camins i de perspectives noves per a l'ensenyament catequètic" (n. 17). Urgència que molt bé va remarcar la IV Assemblea general del Sínode dels bisbes, celebrada durant el mes d'octubre de 1977 en mostrar que "el jovent empra un llenguatge al qual cal saber traduir, amb paciència i sentit comú, sense traï-lo, el missatge de Jesucrist" (n. 40). Més endavant insisteix el Papa en l'exigència d'aquesta doble fidelitat: "que connectin les obres catequètiques —realment amb la vida concreta de la generació a la qual s'adrecen, tenint ben present les seves inquietuds i els seus interrogants, les seves lluites i les seves esperances que s'esforcin per trobar el llenguatge que aquesta generació entengui; que es proposin de dir tot el missatge del Crist i de la seva Església" (n. 49).

Evidentment que aquesta problemàtica no és nova a l'Església. Al llarg del seu pelegrinatge s'ha trobat moltes vegades amb aquesta mateixa necessitat: ser fidel al missatge del Crist i ser fidel a l'home concret, al qual cal anunciar aquest missatge de salvació. Ens trobem, avui, en concret, davant d'un home amb un estil de parlar, de pensar, de sentir, de vibrar, de comunicar-se, ben diferent d'altres èpoques. L'home d'avui és un home audiovisual de cap a peus. No caldrà plantejar-se amb quin llenguatge els catequistes intenten comunicar el missatge de salvació?

Aquest és el gran desafiament que el món audiovisual planteja a la catequesi, en concret, i a l'Església, en general.

La Delegació Diocesana de Catequesi de Barcelona, a través de la

seva Escola d'Audio-visual, intenta, ja fa temps, donar resposta a aquest repte. I és aquesta Escola que, una vegada més, ofereix el seu treball, les seves descobertes, la seva tasca educativa als catequistes i educadors del nostre país, per al curs que va a començar.

Programa per al curs 1982-83

A tots els interessats a llegir i escriure en llenguatge audio-visual l'Escola d'Audio-visual ofereix tres cursos que responen a tres qüestions bàsiques: **Com utilitzem l'audio-visual?** (Tots els que volen treure tot el profit dels moderns mitjans de comunicació a l'Escola trobaran un curs d'animació); **Com utilitzem l'audio-visual?** (Tots els que volen treure tot el profit dels moderns mitjans de comunicació a l'Escola trobaran un curs d'animació); **Com ens expressem en audio-visual?** (Per a tots els que a més de llegir volen expressar-se audio-visualment a l'Escola hi ha un curs de creació); **Com fem una catequesi audiovisual?** (El curs-taller de l'Escola intenta ajudar a donar resposta a aquesta qüestió).

A més l'Escola realitza moltes altres activitats: cursos monogràfics, jornades d'actualització, publicacions, curssets a parròquies o sectors, servei de lloguer de material, i un etc. molt ampli.

Davant l'any de la comunicació

A tots els qui els apassioni el món de la comunicació i el món de la catequesi i evangelització els engrescarà conèixer l'Escola d'Audio-visual, que la Delegació Diocesana de Catequesi té muntada a l'edifici del Seminari (Diputació 231, tel. 254 18 98). Per a qualsevol informació, visita, inscripció als cursos, durant el mes de setembre: cada tarda, de dilluns a dijous, de 18 a 21 h. Els cursos comencen el mes d'octubre, i es fan en català.

El tres del proper octubre a Sta. Maria del Mar, a Barcelona

Cloenda de l'any franciscà a Catalunya

BARCELONA.— El dia 3 d'octubre té lloc, a l'església de Sta. Maria del Mar de Barcelona, la cloenda de l'any franciscà a Catalunya.

Els actes es desenvoluparan durant gairebé tota la tarda del diumenge.

Es començarà a dos quarts de cinc amb una vetlla juvenil: una glossa del germà sol amb imatge, poesia, cant, silenci i pregària.

Mn. Josep M.ª Ballarín, prou conegut franciscanista, dissertarà sobre el tema "qui és Francesc d'Assís".

Acabada la vetlla juvenil, tindrà lloc la Celebració Litúr-

gica, presidida per monsenyor Ramon Dalmau, bisbe auxiliar de Barcelona, acompanyat pels provincials dels franciscans i caputxins de Catalunya. En aquesta celebració, la joventut i tots els assistents faran una professió de fe, que inclourà un seguiment més compromès de Crist i de sant Francesc.

S'espera la participació de jovent de totes les comarques de Catalunya semblant a la demostrada a d'altres reunions com les de Vic i Poblet.

Al proper número, s'ampliarà la informació.

finestral de la caritat

Nens maltractats

El comentarista ha llegit últimament xifres i estadístiques esgarifoses sobre l'elevat nombre de nens maltractats, àdhuc fins a causar la mort, pels seus propis pares. Certament que el problema és tant antic com el món, però això no justifica la indiferència ni l'oblit. Els nens són els sers més fràgils i indefensos d'una civilització que amb esforç hom intenta qualificar de racional o intel·ligent. Hem de fer un gran esforç continuat per a promoure condicions que facin impossible que un nen pugui ser maltractat.

Demandes

9.006.— Cap de casa en atur, amb quatre fills de 14 a 5 anys en espera de cobrar subsidi, necessita 10.000 ptes.

9.007.— Matrimoni gran, malalts tots dos, sense família, s'han endarrerit en el lloguer calen 12.000 ptes.

9.008.— Peó amb set fills, un minusvàlid, li urgeix liquidar un deute de 8.000 ptes.

9.009.— Matrimoni amb tres fills, la mare malalta cardíaca, necessiten 25.000 ptes. per aliments i medicació.

9.010.— Anciana vídua, sense família, li calen per pagar deutes 6.000 ptes.

9.011.— Cap de casa, tres mesos malalt, amb dos fills de 10 i 3 anys; per aliments i medicació 25.000 ptes.

9.012.— Mare de tres fills de 9, 8 i 7 anys. El pare els ha abandonat. Per evitar el desnonament li falten 40.000 ptes.

9.013.— Sra. de 79 anys, sense família i malalta necessita una faixa ortopèdica: el seu import 13.000 ptes.

9.014.— Matrimoni amb 5 fills, el gran compleix el servei militar, tenen endarreriments de lloguers que importen 23.000 ptes.

9.015.— Peó sense feina, amb tres fills de 11, 14 i 15 anys, està malalt de la vista, deuen 22.325 ptes.

9.016.— Mare vídua amb 8 fills, de 13 a 4 anys, en espera de cobrar pensió necessiten 30.000 ptes.

9.017.— Matrimoni amb 5 fills de 9 a 5 anys, el pare malalt, la mare ha estat internada recentment; calen per alimentació 30.000 ptes.

9.018.— Mecànic sense feina, amb tres fills i una àvia al seu càrrec, aquesta cobra, 5.500 ptes. al mes; per aliments i lloguers: 28.200 ptes.

9.019.— Dos germanes grans, una d'elles malalta, sense recursos. Per tractament mèdic es demanen 16.200 ptes.

9.020.— Cap de casa amb invalidesa laboral des de fa onze mesos, té 5 fills de 16 a 7 anys, necessiten per lloguers 34.000 ptes.

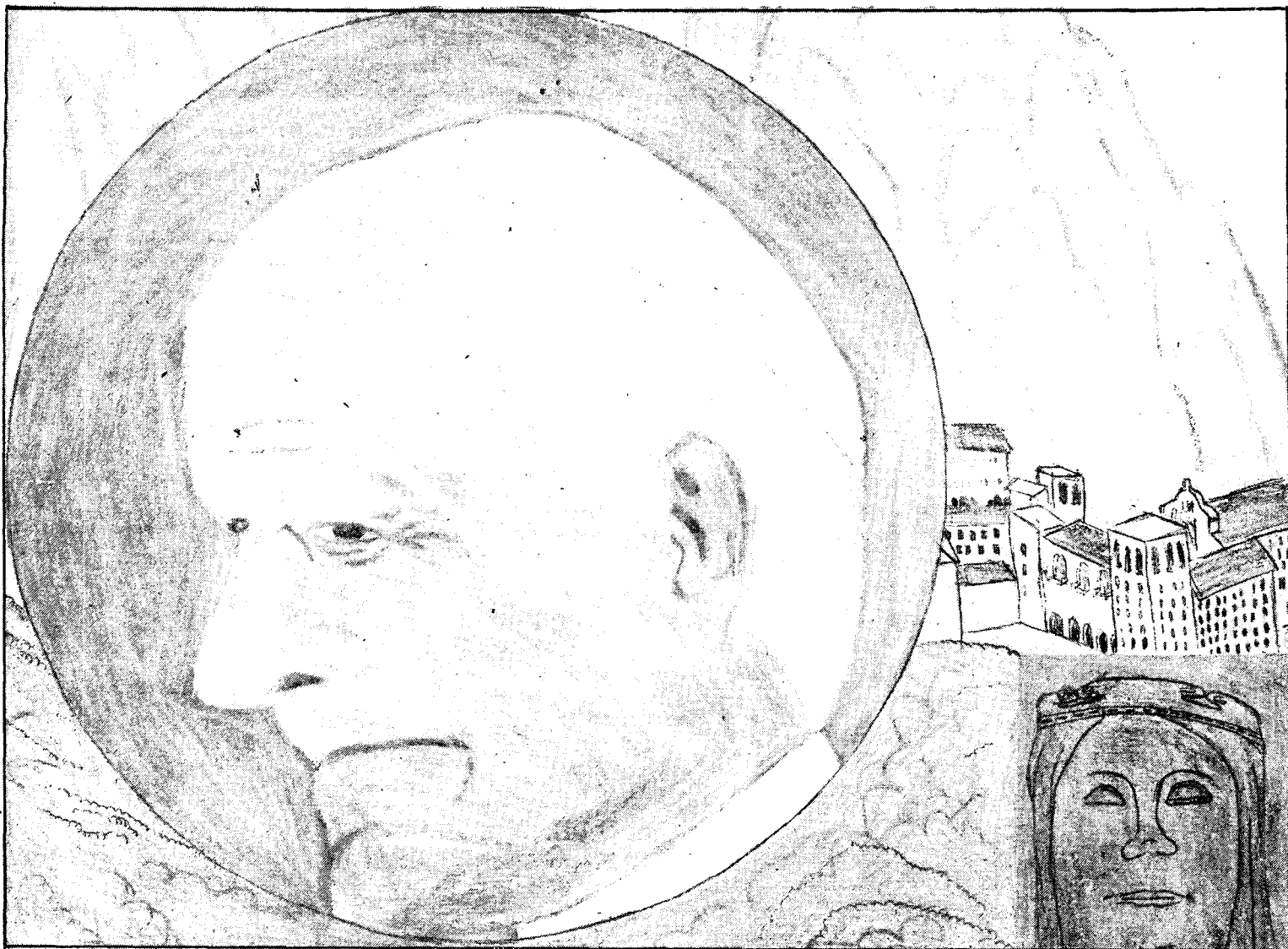
9.021.— Mare amb un fill de 8 anys, que el pare els ha deixat, no pot pagar endarreriments del col·legi són: 10.000 ptes.

9.022.— Matrimoni, ell sense feina i ella greument malalta, ha de ser operada per segona vegada. Tenen un fill d'un any. Necessiten 20.000 ptes.

9.023.— Paleta amb invalidesa laboral. S'ha endarrerit en el lloguer en 22.494 ptes. Tenen sis fills, el gran de 19 anys, no troba feina.

Aquest va ser un dels treballs

Ens hem vist obligats a

Alejandro Gutiérrez Ferrerías - 12 anys - Barcelona.

Les cartes dels nostres infants

Vostè és una bona persona

Em dic M. Dolores Gutiérrez i Cárdenas i sóc una nena del col·legi "Sant Josep de Mataró". Ting 13 anys i un germà d'11 anys que es diu Joan, i uns pares molt bons. Amb mi es porten bé. He vist a través de la televisió com vostè acollia amb dolçor i estima als nens i també vaig veure com el van atemptar. A la nit quan prego em recordo de vostè i penso que és allò que deu estar fent vostè a aquesta hora. També prego perquè s'acabi el terrorisme i perquè tots el pobres del món tinguin menjar i mengin com nosaltres.

Vostè, és una de les ovelles del ramat del Senyor. Sempre he volgut anar a una de les misses que vostè diu. Se li veu de seguida l'estima quan acarona els nens. Vostè es una bona persona, se li veu a la cara. Totes les nenes l'estimen, jo també. Les nenes de la meua classe també l'estimen i el meu germà també, però solament en veure'l per televisió ja es veu que és bo, fins i tot ho diu la meua mare.

S'acomiada de vostè, amb estima. El vull de tot cor.

M. Dolores Gutiérrez Cárdenas
(Mataró)

Et demano que preguis per la pau del món

Sóc un nen d'E.G.B. Visc a Igualada (Espanya) i m'agradaria molt poder-te conèixer i estar amb tu, encara que solament fos uns segons. Jo et demano que preguis per la pau en el món, perquè jo ho faig cada dia.

Et desitjo molta sort quan vinguis a Espanya i tant de bo et pugui conèixer.

Ramon Jorba Closa

Em podries donar la primera comunió?

T'estimo molt i em va saber molt greu quan et varen ferir. Estic molt content que vinguis a España i et voldria dir si em podries donar la Primera Comunió tu, com Jesús, i si ho fas estaré molt content. Ja fa molt de temps que vaig a catecisme i ja tindrè vuit anys i tinc moltes ganes de rebre el Cos de Jesucrist.

Cada dia vaig a l'Angelus i resem tots per la pau del món.

Santi Bonet i Camprubí
(Vinaixa)

Desitjo que desaparegui la paraula guerra del vocabulari

Em dirigeixo a vostè per a comunicar-li les ganes que tenim tots els espanyols que ens visiti.

M'agradaria que vostè escrigués un llibre en el qual ens expliqués la seva vida, però un llibre seriós, no, sinó un llibre que el poguessim entendre tots els nens.

Al col·legi ens parlen de vostè. Fa poc que ens van explicar d'on li va venir el seu nom: Joan Pau II i m'ha plagut molt la història.

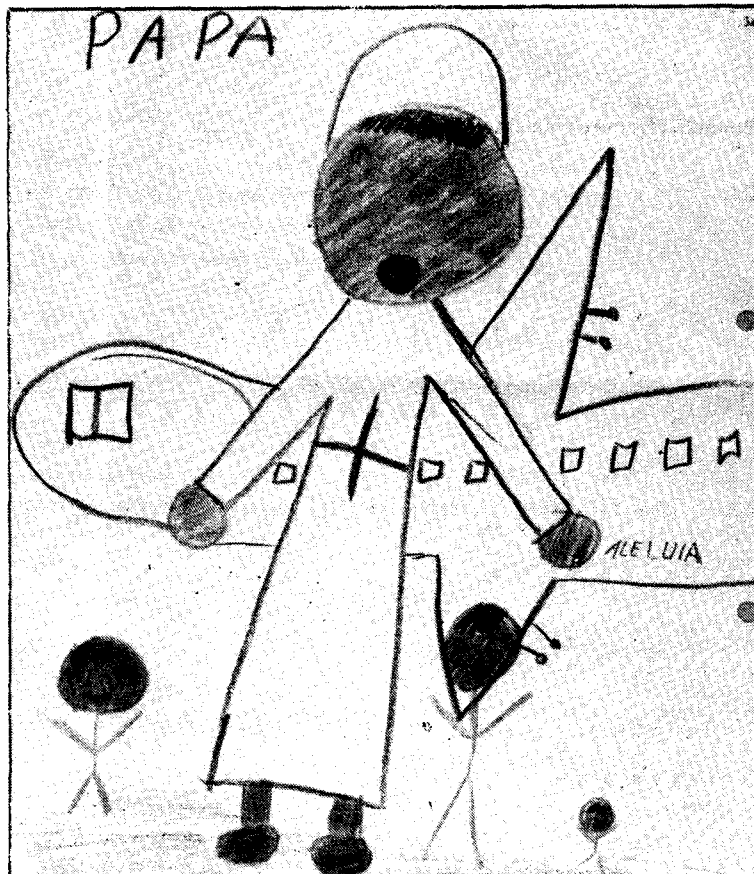
Quan prego em recordo de totes les guerres que hi ha entre uns països i altres, el meu desig seria que del nostre vocabulari desaparegués la paraula "guerra".

Vull dir-li també que aquesta és la primera carta que li escric, per això demano que oblidis les errates i les falles que hi ha.

Em retiro ja perquè he de donar un repàs a les lliçons i espero no haver-li pres gaire del seu temps, tan ocupat.

Atentament li demana la benedicció la seva filla.

M. del Carme Muñoz
(Mataró)

Silvia Graells Anton - 6 anys - Barcelona.

1. — Qui escollí a Pere com a l'Església universal?

Jesucrist fou qui escollí Pere visible de l'Església universal, les següents paraules; "I jo et Pere i damunt d'aquesta pedra meua església... i a tu et donaré regne dels cels" (Mt 16,18).

2. — Què sabem de Pere?

Fou el primer apòstol i del mestre, anomenat per antonomàsia dels apòstols, va néixer a Betàn de Jonàs i germà de sant Andreu l'ofici de pescador.

Es deia Simó i Crist li posà el nom de Cefas, vocable siríac que significa pedra, del qual va venir el nom llatí de Petrus. Als 40 anys va deixar l'ofici de pescador a seguir Jesús.

Posat com a cap dels dotze apòstols, Crist, aquest li va dir: "Tu ets el meu petre i d'aquesta pedra edificaré la meua església".

Després de la resurrecció, quan se li va aparèixer i satisfet del seu discipolat, el va constituir en cap dels apòstols i Vicari de Crist a la Terra.

Pere convocà un concili a Jerusalem per es reuniren els apòstols i aquest concili fou elegit Maties, fill de Judes.

Va predicar a Jerusalem i a Jerusalem i cinc mil persones, les quals rebien el baptisme.

Va reunir el segon concili a Jerusalem, on es decidí que nomenaren set diaques per ajudar els apòstols en la distribució de l'Eucaristia.

Va romandre cinc anys a Jerusalem defensar contra les acusacions dels jueus i realitzà molts miracles.

Després va anar a Samària pel diaca Felip, a administrar la confirmació als fidels; i després a convertir el centurió Corneli, primer gentil que va rebre el baptisme, arribà a ser després bisbe d'Antioquia.

Pere a l'any 38 va anar a Antioquia, metròpoli de Síria, on establí la seva seu durant molts anys, i després a les províncies de Pròconne, de Gal·làcia i Bitínia, per a predicar el seu Mestre.

De retorn a Jerusalem i després a Herodes Agripa fou alliberat i mort per un àngel.

Després d'haver estat a Antioquia a sant Evodi, a Roma, on establí la cadira apostòlica el 42, per considerar aquest el primer pape, proposà per a residir el cap de la Església Universal.

Foragitats els jueus de Roma per les persecucions contra els cristians, Jesucrist, sant Pere fou tancat a presó i crucificat cap per avall a Nèr.

Les seves despulls es conserven a l'església subterrània anomenada de sant Pere que es troba a la basílica del Vaticà.

El pontificat de sant Pere va durar de l'any 42 al 57.

3. — Anomena els deu primers papes.

1. — Sant Linus (Succesor de sant Pere). El seu pontificat va durar de l'any 67 al 78.

2. — Sant Clet. (78-91). Naixement desconegut.

3. — Sant Clement. (91-100). Naixement a la comarca del Monte Celio.

4. — Sant Evarist. (100-109). Naixement a Betlem de Palestina.

5. — Sant Alexandre. (109-125). Naixement a Roma.

6. — Sant Sixt. (119-126). Naixement a Roma.

7. — Sant Telesfor. (127-138). Naixement a Calàbria; no se sap segur.

diumenge

A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.
Dia 3 d'octubre del 1982
Diumenge XXVII
de durant l'any
Cicle B / Color verd

EL MATRIMONI ENTRE CRISTIANS

El matrimoni entre cristians té un valor que no té com a simple pacte natural entre els no batejats. És una realitat distinta. Els qui han rebut el baptisme tenen un nou ésser: el de membres de Crist, que fa que no es pertanyin a si mateixos, sinó al Senyor. Això condiona tota la vida dels cristians. Així quan un home i una dona incorporats a Crist s'uneixen en matrimoni, el seu amor esdevé un sacrament. Per això, des dels temps més remots del cristianisme, els esposos han contret matrimoni sempre davant el bisbe o el prevere, és a dir, a la presència del ministre de

l'Església, la qual beneeix en nom de Déu la unió conjugal. És comprensible, doncs, que la Revelació presenti el vincle matrimonial com "un misteri molt gran" (Efesis 5, 32), ja que el matrimoni entre cristians expressa la unió de Crist i de l'Església, anomenada per l'Esclatadura esposa de Déu. És per això que el matrimoni és un sacrament. No hi pot haver contracte natural entre els esposos cristians, perquè el seu enllaç és un sacrament.

1

ELS ESPOSOS FORMEN UNA SOLA CARN

Quan l'Esclatadura ens presenta la dona com a procedent de l'home, "os dels seus ossos i carn de la seva carn" (ningú no pot negar que per a les mentalitats antigues, i fins per a les ideologies no tan antigues, l'home té una supremacia sobre la dona, realitat que pertany a la història de les concepcions antropològiques i que, per tant, és quelcom de relatiu), expressa, més que res, la veritat íntima, espiritual, que es troba a la base de la unió entre marit i muller. El text original, és a dir, el que traduït literalment diu "ells dos formen una sola carn", diu en la versió oficial catalana: "... una sola família", foma que no sembla tenir la força expressiva de "una sola carn". És fàcil de veure què vol dir "una sola carn". En unir-se, els esposos deixen la pròpia llar per fundar una nova casa; per això en català fem el verb "casar-se". Constituïnt una nova "casa" l'home i la dona surten de la seva solitud per entrar en una companyia d'amor que l'Esclatadura compara a l'encarnació del Verb de Déu, a la unió de Crist amb l'Església, adquirida per ell amb el preu de la seva sang.

Lectura del llibre del Gènesi

Gn 2: 18-24

El Senyor-Déu digué: "No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi". El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals, era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i de fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, Déu prengué una de les costelles de l'home i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: "Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs". Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquel moment, ells dos formen una sola família.

SALM RESPONSORIAL

Una família nombrosa, ben unida en la intimitat de la llar, és considerada a l'Antic Testament com una benedicció de Déu. Una família feliç és un reflex de la gran família que constitueix l'Església, la nova Jerusalem.

127: 1-2,3,4-5,6 (R.: cf 5)

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

R. Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.

La teua esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teua;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula. R.
És així com els fidels del Senyor seran beneïts.
Que el Senyor et beneeixi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure
prosperar Jerusalem. R.

Que puguis veure els fills dels teus fills.
Pau a Israel! R.

2

QUÈ ÉS LA CARTA ALS HEBREUS

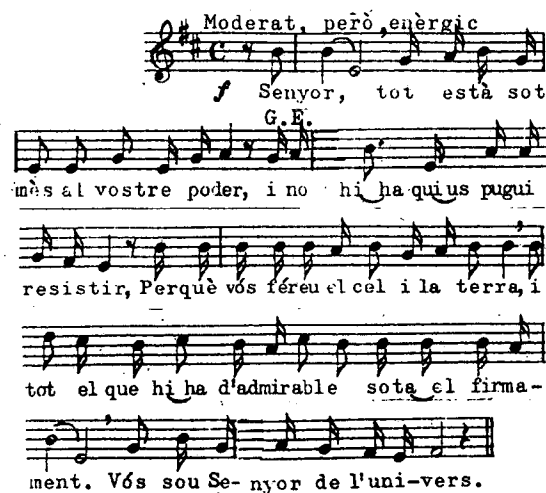
Amb aquest diumenge comença en les celebracions eucarístiques dominicals la lectura seguida de la Carta als Hebreus. No comencem, però, avui amb el capítol primer, ja que aquest és llegit en altres ocasions solemnes de l'any. També en altres moments de la litúrgia anual l'Església fa recurs a aquest escrit inspirat, el qual tan excelsament parla de la redempció duta a terme per Jesucrist, mitjancer del Nou Testament i Sacerdot suprem, després de la mort del qual l'únic sacrifici vàlid és el seu. La carta és escrita probablement per un deixeble de sant Pau, i va adreçada als jueus (hebreus) convertits a la fe de Crist, als quals pot parlar amb referències als sacrificis de l'antiga Aliança, prou coneguts per ells; però aquestes referències porten una llum nova, en la qual Déu apareix com a Pare.

Lectura de la carta als cristians hebreus

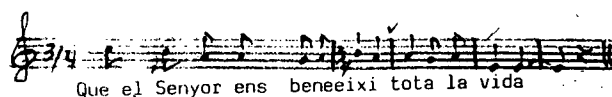
He 2: 9-11

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però, ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi; perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació, fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

CANT D'ENTRADA

RESPOSTA AL SALM

3

MONOGÀMIA I INDISSOLUBILITAT DEL MATRIMONI

Moisés feu unes concessions, mogut per uns motius històrics determinats, que Crist, perfeccionador de la Llei, ja no permet. Moisés obrà condescendent a la duresa de cor que ja no és tolerable en el Nou Testament entre els cristians duts per l'Esperit. Entre els seguidors de Crist ha de regnar l'amor. Hom no pot separar allò que Déu ha unit. La qüestió és difícil de comprendre i, per tant, d'acceptar. La dificultat ve precisament de la manca d'amor. Crist s'ha unit a la seva Església, esposa que ell mai no deixarà, per infidel que ella li sigui; estarà sempre disposat a perdonar-la i a restablir la seva relació amorosa. El matrimoni cristià és, segons la Revelació, com hem vist, un reflex (sacrament) de l'amor diví indissoluble. A més, la separació de marit i muller redundaria greument en mal dels fills, màximament dels petits. Jesús estimava els nens i s'encantava amb llur senzillesa (cf. Mat. 18, 1-4; Marc 9, 36-37). Un nen pot enfadar-se, però la seva ira aviat passa; el nen no solament perdona, sinó que oblida.

Evangeli segons sant Marc

Mc 10: 2-16

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es pot divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: "¿Què us va ordenar Moisés?". Li respongueren: "Moisés permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se". Jesús els digué: "Moisés va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això l'home deixa el pare i la mare i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar". Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els diu: "Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. La legislació matrimonial dels cristians, en allò que és essencial, no és quelcom de convencional. Té uns fonaments teològics tant en l'Antic com en el Nou Testament. No depèn del voler dels homes.
2. Quan el matrimoni entre cristians és veritable, actua com a sacrament, és a dir, com a instrument de la gràcia, per la força de la qual marit i muller poden estimar-se en una donació i acceptació mútua, i en la comunicació de la fe als fills.
3. Les relacions marit-muller i pares-fills porta amb si unes responsabilitats davant de Déu, autor de la gràcia, i davant de la societat, perquè les famílies formen la base de la societat.

homes i institucions

Un brau octogenari

Tomàs Roig i Llop

A ell li agrada, no sé per què, dir-se "publicista". Prolífic, però no pas gens prolix, el seu llibre més extens és "Del meu viatge per la vida" (1975-1978). Es tracta ni més ni menys que de les seves memòries i em consta que ja està escrivint-ne, o dictant-ne, dissortadament, la segona part.

Aquest meu amic i excel·lent escriptor podeu ben creure que no té res de roig, en el sentit estrictament polític del mot, ni, menys cara, de llop, encara que els atzars de la vida l'hagin assenyalat amb aquests cognoms. Un

roig d'indignació sí que l'hi he notat més d'una vegada davant d'una paraula grollera —i no diquem davant d'una blasfèmia. I quant al llop, només seria imaginable ja passat per les mans del sant d'Assís.

No crec que per celebrar aquest seu vuitantè aniversari calgui passar llista dels seus mèrits com a advocat, com a contista, com a retratista epigramàtic, mèrits que podeu trobar ressenyats en qualsevol diccionari que s'estimi. D'altra banda certes cronologies només escauen en un treball panegiritzant

i solemne, de signe més aviat tris... Justament en aquest meu homenatge particular voldria posar en relleu el seu optimisme a ultrança —com a bon cristià.

La seva important miopia —mesurada amb dioptries— no ha estat mai un obstacle a la seva imparabile alegria. Des del seu punt de vista, aquesta circumstància ha contribuït en bona part a fer d'ell un dels millors perits cal·ligrafistes, terror de falsificadors i xantagistes.

Tomàs Roig i Llop continua essent avui, com sempre, apas-

El senyor Tomas Roig i Llop rebent un diploma de l'Associació d'escriptors i artistes de Barcelona, acompanyat de la seva senyora.

sionat en els seus judicis i en defensa d'aquests judicis plau-li d'emprar el prodigi de la seva brillant oratòria en congressos, en col·loquis culturals, en assemblees generals... sigui des de la tribuna o des del seu lloc d'oïent. Una de les seves més explícites satisfaccions és constituïda pel refús expressat públicament, olímpicament, a usar el micròfon en els seus parlaments. Abans d'encetar, però, no s'oblida de preguntar, per provar, amb somriure de vencedor: "Em sentiu bé?" I els qui l'han precedit en l'ús de la paraula ja no poden tornar-li la pilota.

Un dels misteris que envolten aquest escriptor és la seva innata

El senyor Tomas Roig i Llop pronunciant un discurs. A la dreta, l'autor d'aquest article.

al·lèrgia a la poesia —la literària, ja s'entén— tot i la munió de fidels amics poetes amb què compta. Antic client dels Jocs Florals de Barcelona, ja en 1926 hi actuava de secretari i en 1935 hi guanyava un premi, de narració, exactament el "Narcís Oller". I durant la quarentena, amb Felip Graugés, Joan Oller i Rabassa, Octavi Salator i tants d'altres, no va fallar cap any als Jocs Florals de Barcelona celebrats clandestinament, avui aquí, demà allà, sense premis ni reina, però amb més entusiasme que mai. No va deixar mai de tirar els Jocs Florals de pobles o de barriades on hi hagués algun premi per a una prosa i si s'esqueia que era dia de festa major no s'estava pas de pujar als cavallets amb la gent jove —qui més jove que ell?— i amb els infants. I, també cal dir-ho, s'enfadava quan els seus treballs no eren premiats...

No pretenc, doncs, felicitar el pare de família, el patriota, el prolonguista que no té mai un no, l'home de teatre... perquè sé que d'altres ho faran. Em limitaré, doncs, a adherir-mi ben cordialment. I, aprofitant l'avinentsa, a demanar-li que, encara que sigui en un petit racó, em tingui en compte en la tercera part de les seves "memòries"...

Ernest Corral i Coll del Ram.

fent camí

Adeu a l'estiu

S'acabaren les vacances... Aquells dies lluminosos, alegres i amb xafogor, han donat pas insensiblement a la tardor, reposada i tranquil·la.

Hem anat a missa, la darrera de l'estiu, a una ermita d'aquestes que miren el mar, no gens lluny d'una pineda.

La tarda era gris, el cel ennuvolat i el cim de la muntanya de Burriac, amb el seu castell en runes, no es deixava veure perquè la boira l'ocultava amb el seu mantell.

Tot feia una mica de tristesa perquè el sol no lluia i la natura semblava plàcidament adormida.

Venia a ser com una advertència del retorn a la ciutat, perquè la tasca ja esperava. Feia un no sé què pensar que era el darrer dia que anàvem a l'ermita de la Mare de Déu de la Cisa on no hi tornarem fins l'estiu vinent: per això li diguérem adéu i ens acomiadàrem d'Ella més amorosament que mai.

La Verge petita i bruna, amb els seus vestits

daurats, com deia Maragall, ens mirava dolçament des de l'altar com sols sap fer-ho una Mare.

Poc a poc sortírem del santuari enfilant el camí de retorn amb melangia, mentre una ventada humida ens duia al pensament uns versos que de petits havíem sentit dir:

"Si fos marxant a Prades
—a les boires de tardor—
per guardar-vos de glaçades
us donaria flassades
i caperons de pastor".

Sí, l'estiu s'allunya mentre s'apropen de l'oest els núvols rúfols amics de la tardor i caldrà esperar una altra anyada per tornar a la vella ermita que, com sempre, ens acollirà amb l'encant gloriós de l'estiu, perfumat l'ambient per la renglera de xiprers que, com sentinelles de verdor precedeixen l'entrada al santuari, que dona la benvinguda acollidora amb les portes obertes.

Pietat Campmajó

calendari

Diumenge, 3 d'octubre: Setmana XXVIII del temps ordinari. Sant Francesc de Borja, S.J. i Santa Mª Josefa Rosselló fundadora.

El sol surt a les 5,49 i es pon a les 5,30 (hora solar)

Festa major a Arcavell i Donzell d'Urgell.

Fira a Cubells.

Dilluns, 4 d'octubre: Sant Francesc d'Assís, fundador; Sant Faust, màrtir i Santa Aurea, verge.

Dimarts, 5 d'octubre: Sant Plàcid, monjo màrtir. Santa Caritina, verge i Santa Gala, vídua.

Dimecres, 6 d'octubre: Sant Bru, fundador, Sant Emili i Sant Cast, màrtirs. Festa major a Calonge.

Fira a Maçana i Salardú.

Dijous, 7 d'octubre: Mare de Déu del Roser. Sants Sergi, Bacus i Apulei, màrtirs.

Fira a Viella.

Divendres, 8 d'octubre: Sant Simeó, profeta, Sant Néstor màrtir, Santes Reparada, verge i Thais, penitent.

Dissabte, 9 d'octubre: Sant Dionís, Areopagita, Sant Joan Leonardi, fundador; Sant Lluís Bertran, dominic i Sant Abraham, màrtir.

Festa major a Encamp.

Fira a Lles.

l'Església celebra

3 d'octubre: Diumenge de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: Primera; Gn 2,18-24, S 127, segona He 2,9-11, segona Mc 10,2-16.

4 d'octubre: Dilluns de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: Primera; Ga 1,6 S 110, segona Lc 10,25-37.

5 d'octubre: Dimarts de la setmana XXVII de durant l'any.

Témpores d'acció de gràcies i de petició.

Lectures: Primera; Dt 8,7-18 1 Cr 29,10-12, segona 2C 5,17-21, tercera Mt 7,7-11.

6 d'octubre: Dimecres de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: Primera Ga 2,1-2. 7-14, S 116, segona Lc 11,1-4.

7 d'octubre: Dijous de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: primera; Ga 3,1-5, Lc 1,69-75, segona 11,5-13.

8 d'octubre: Divendres de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: Primera; Ga 3,7-14, S 110, segona Lc 11,15-26.

9 d'octubre: Dissabte de la setmana XXVII de durant l'any.

Lectures: Primera; Ga 3,22-29, S 104, segona Lc 11,27-28.

ELS REMENCES

Els homes del Baró!! van cap al Mas d'en Rabassa.

Rabassa, la vostra dona, haurà d'al·leitar el fill nou nat del Sr. Baró de Sales. En té el dret de didatge.

Els anomenats "mals usos" acompanyen tota la vida del pagès. De remença des del naixement fins a la mort. Sense llibertat personal s'ha convertit en una cosa del Senyor.

Ventallat segueix tot el procés de descontentament que creix a poc a poc, però seguit.

La Societat, en humanitar-se mercès a la cultura, va posant al descobert el fons de iniquitat existent en les relacions entre senyors i remences.

Allò que segles abans fou una solució, ara esdevé conflicte: L'home que havia renunciat voluntàriament a la pròpia llibertat a canvi de la protecció del poderós, ara vol redimir-se, deslliurar-se dels "mals usos" abusius. Només pot fer-ho mitjançant el pagament d'una quantitat, però, sempre que el senyor li doni el seu consentiment.

Però els senyors no volen i en certa forma no poden renunciar a les servituds dels remences i tampoc no poden acceptar veure els seus masos abandonats, deshabitats. Els pagesos són tan dependents de la terra que fills i tot són traspassats amb la terra, si aquesta és venuda.

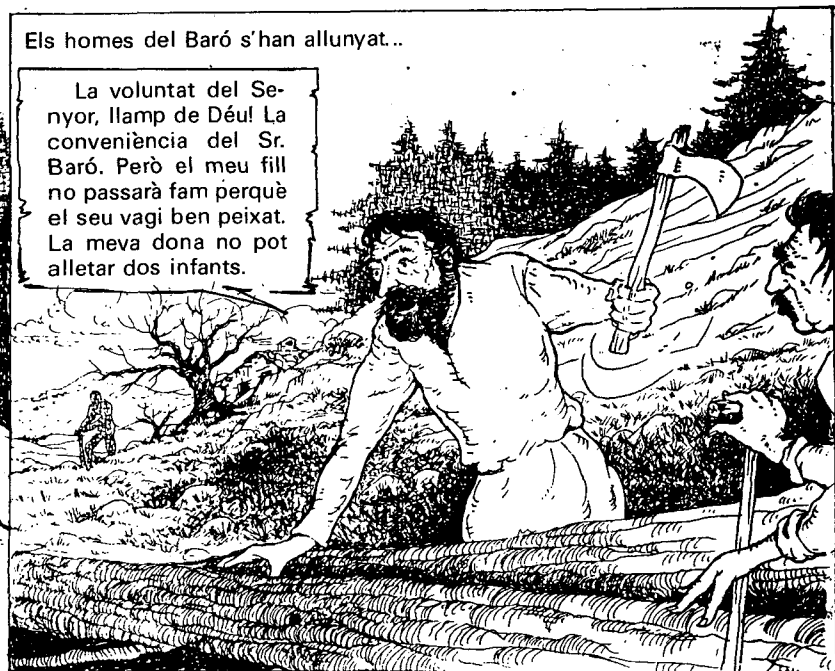
Els vells costums enrairits demanen noves solucions que... cal trobar.

Ventallat desitja trobar un camí que encarrili el moviment remença vers una solució honorable... però... està sol i necessita consell.

Ho sé prou que no mi puc negar!! mas sa cert que és aquest dret, per la meua dissort. El fill del Sr. Baró ha de viure malgrat mori el meu!!

Els homes del Baró s'han allunyat...

La voluntat del Senyor, llamp de Déu! La conveniència del Sr. Baró. Però el meu fill no passarà fam perquè el seu vagi ben peixat. La meua dona no pot al·leitar dos infants.

No et rebelis contra la voluntat del teu Senyor. No oblidis que el teu pare, tu, i els teus fills, nasqueren remences i moriren remences... adéu!!

Cada dia són més rebels. Jo no vull ésser violent però el Sr. Baró pot rependre'm durament si no vetlo pels seus drets... Aquesta feina és cada dia més ingrata i difícil.

Els pagesos van perdent la por. Si es desfermen hi haurà sang!!

Necessito veure Fra Anselm de Puigpardines. Em cal el seu consell.

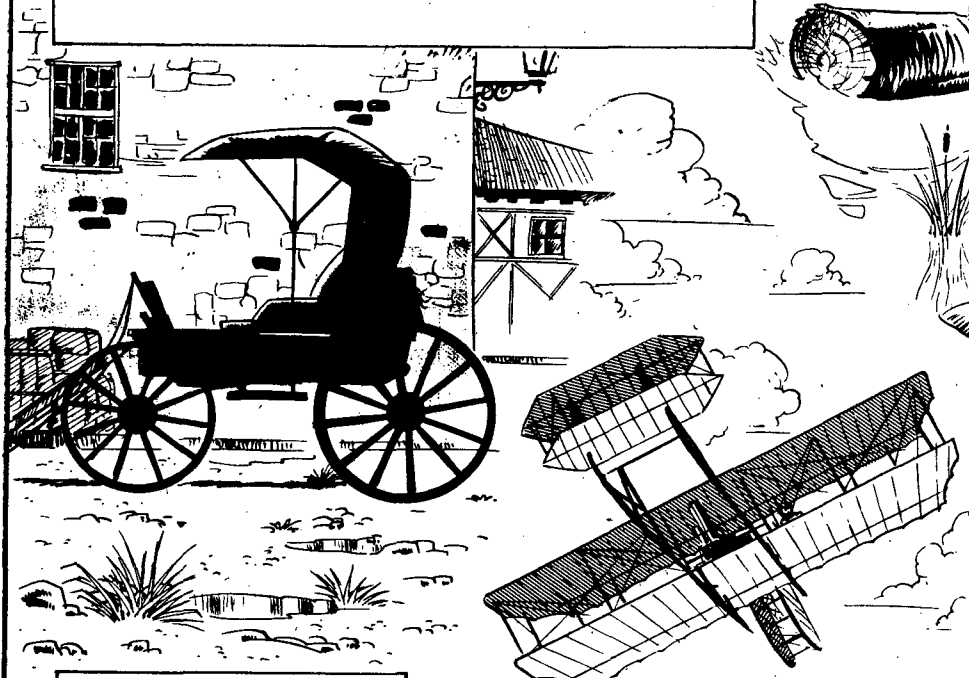
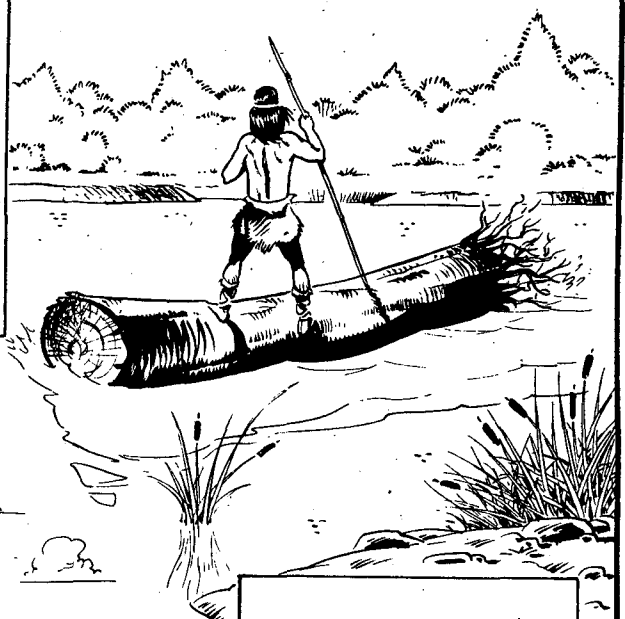

Historia del Transport

per: Conilleno 98

Des de temps molt antics l'home ha cercat la manera de poder transportar mercaderies amb rapidesa i comoditat, així com idear sistemes per a traslladar-se, ell mateix, d'un cantó a l'altre. Un dels mitjans de transport més antic van ésser els troncs d'arbre, bé lligant-ne uns quants en forma de rai o buidant-los per fer-ne una piragua. Aviat, però, es va perfeccionar el sistema fent barques amb esquelet de troncs i folrades de pells d'animals o escorça d'arbres.

Ja fa 5.000 anys que es construïren els primers canals, cursos d'aigua artificials per on es podien transportar amb facilitat grans càrregues. Fins que s'inventà el ferrocarril,

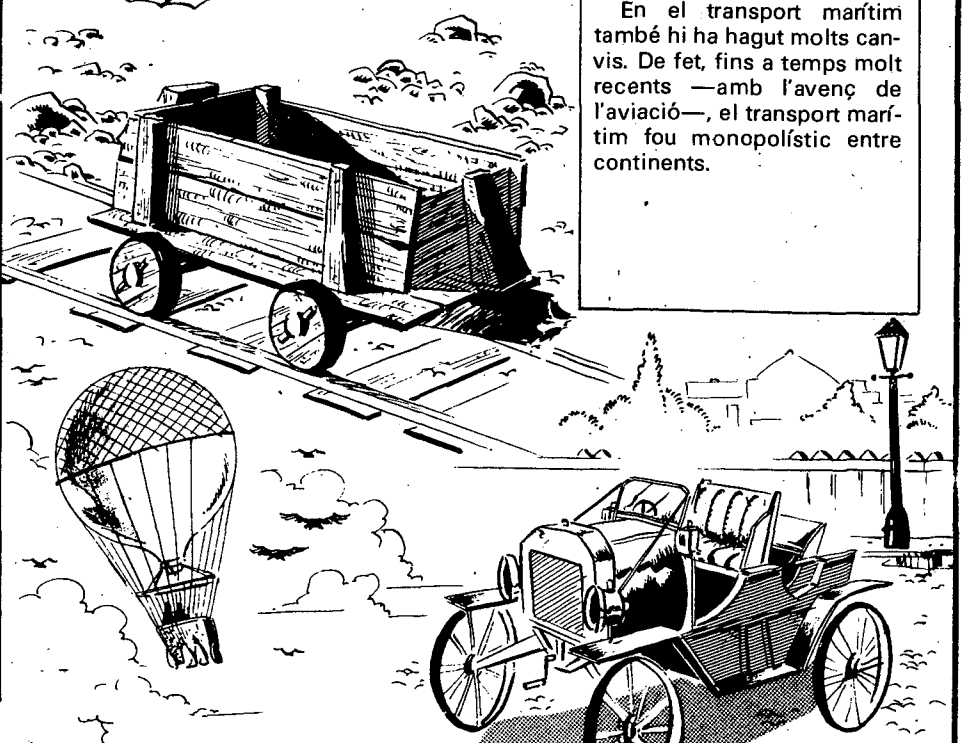
El perfeccionament constant de les carreteres i el desenvolupament del motor d'explosió —cap al 1885— va fer que els vehicles de carretera comencessin a multiplicar-se. Una innovació molt important foren els neumàtics.

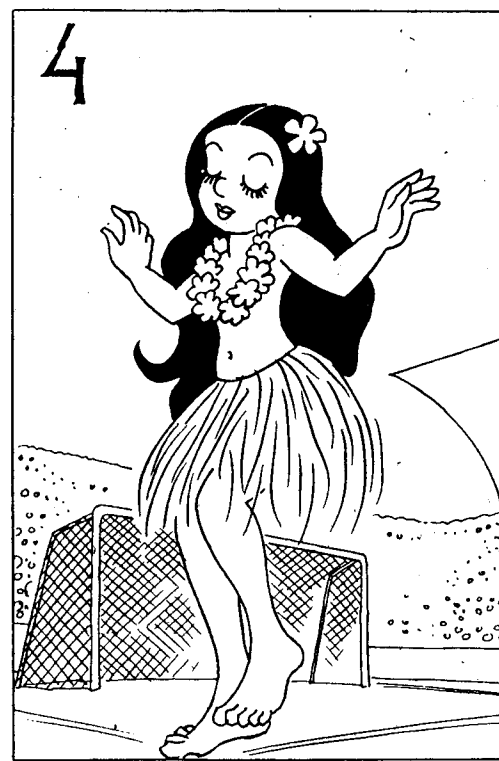
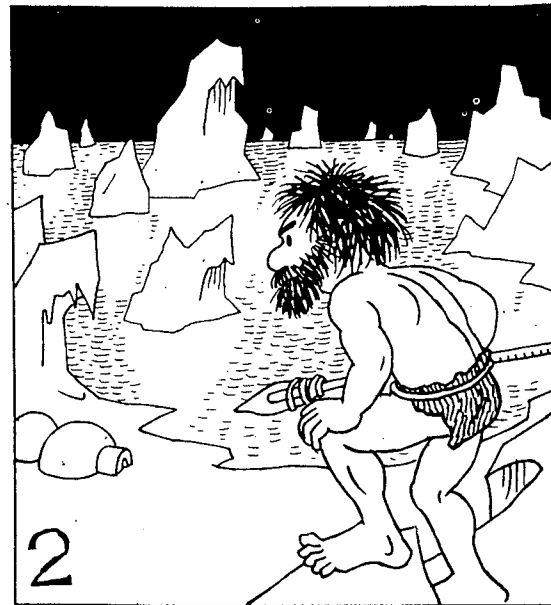
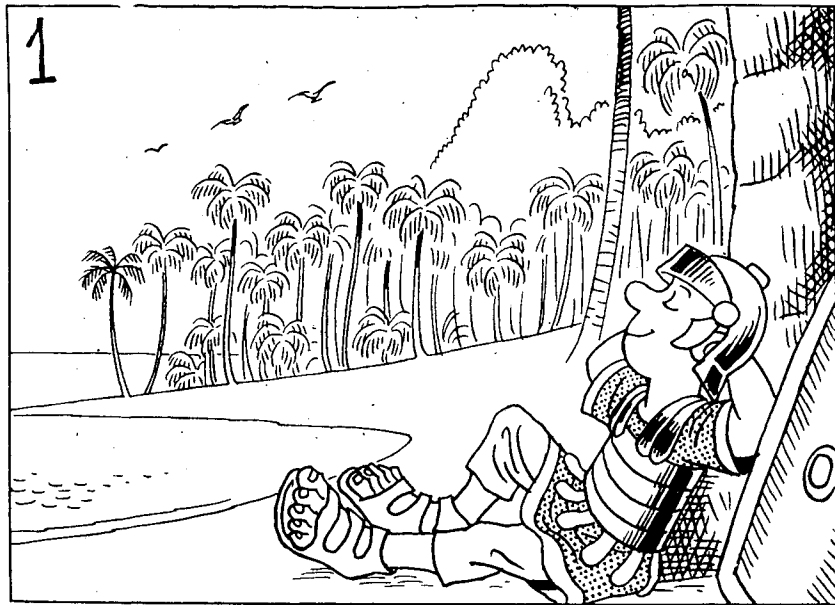
En el transport marítim també hi ha hagut molts canvis. De fet, fins a temps molt recents —amb l'avenç de l'aviació—, el transport marítim fou monopolístic entre continents.

per cap altre sistema com els canals no es podien transportar càrregues tan grans.

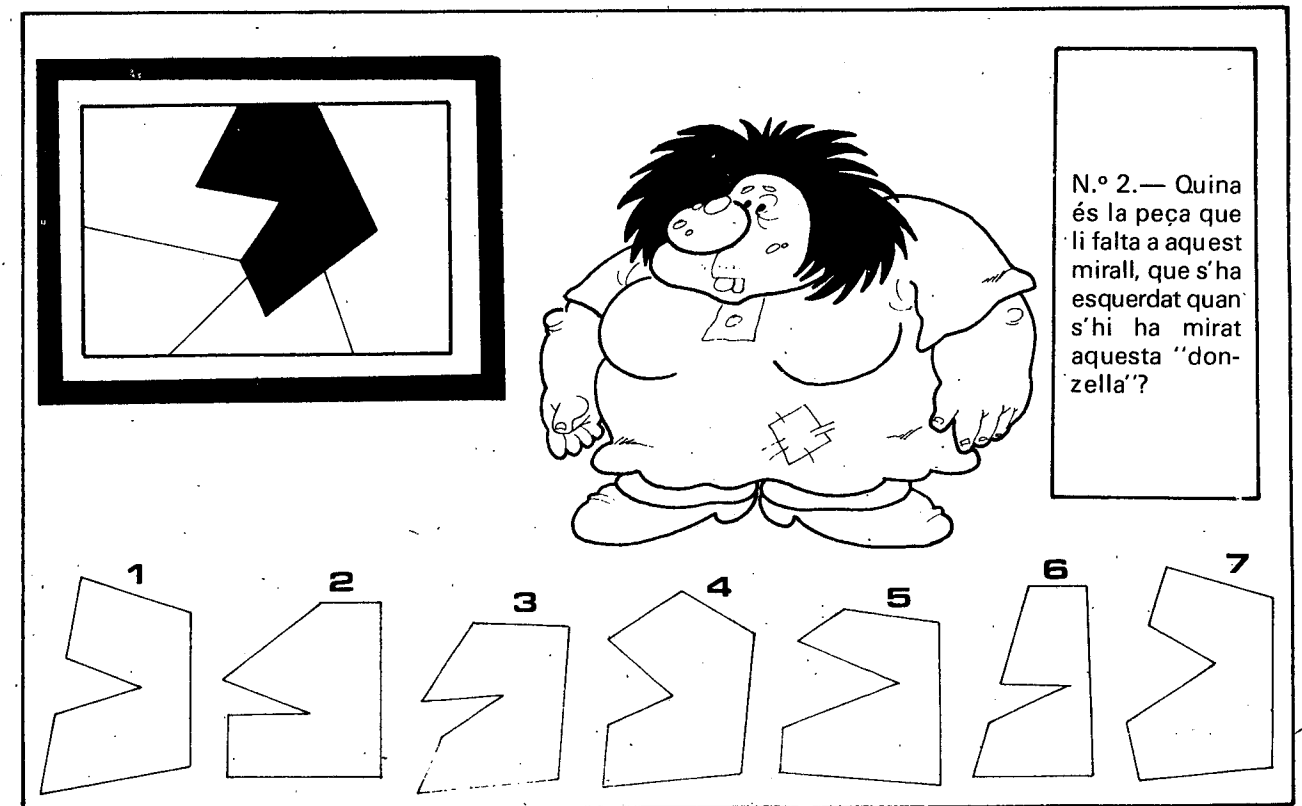
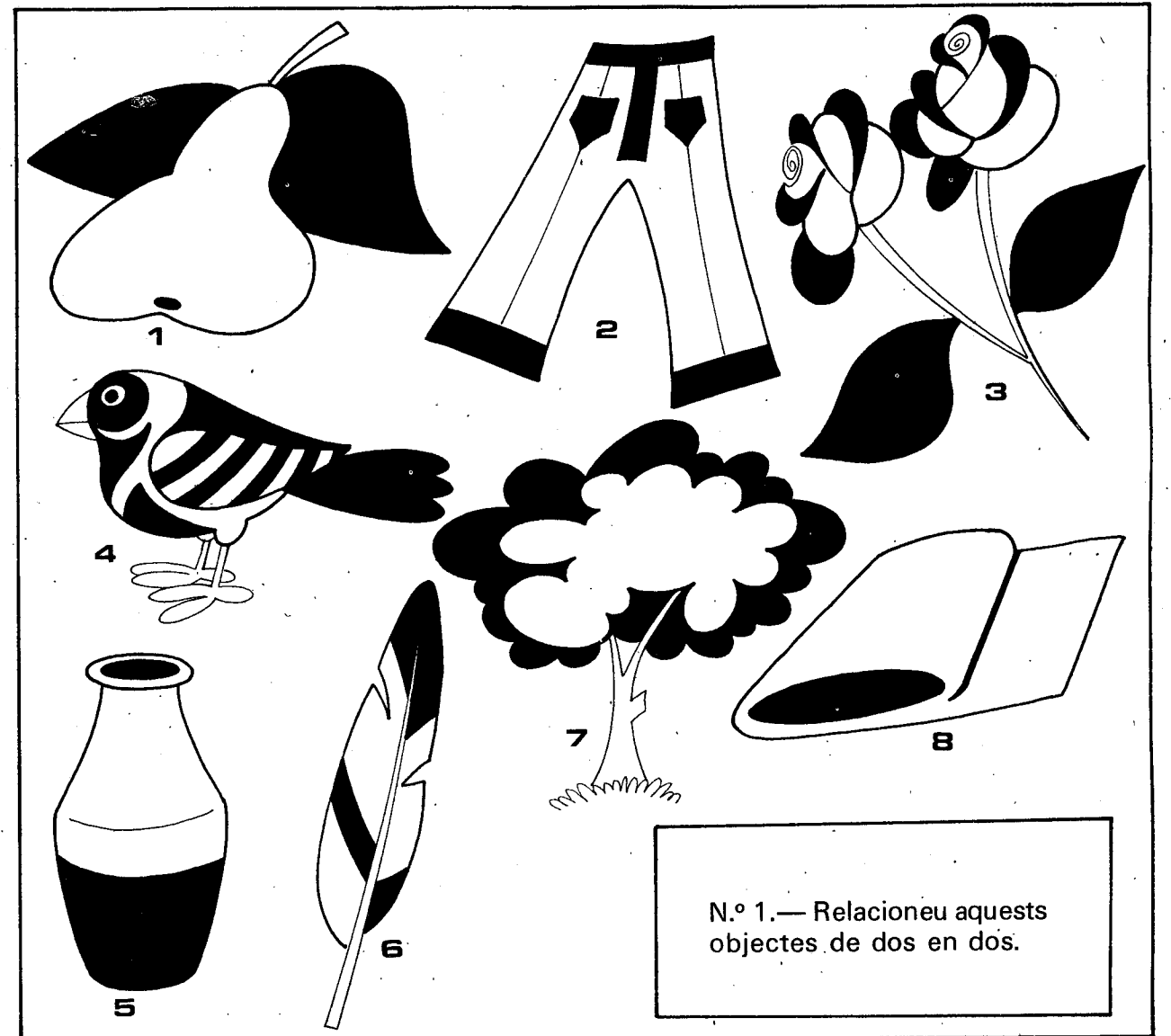
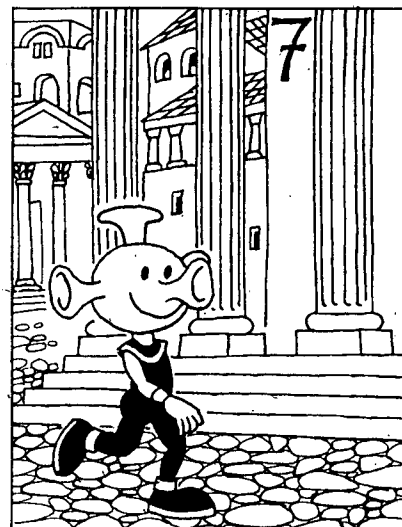
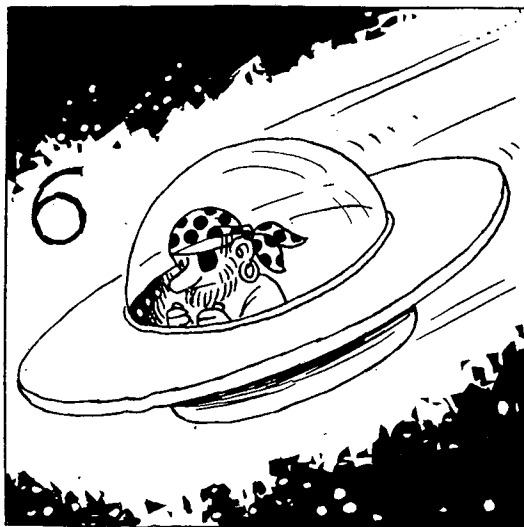
Els primers vagons de ferrocarril es destinaren més al transport de mercaderies que al de passatgers. Es coneixien, de fet, des de l'Edat Mitjana, però limitats a treballs concrets com el de les mines.

En aparèixer —a finals del segle XVIII— la màquina de vapor, l'ús del ferrocarril es generalitzà. El 1830 s'establí una mida "standard" per a les vies, introduint el sistema de dos rails separats per una distància fixa.

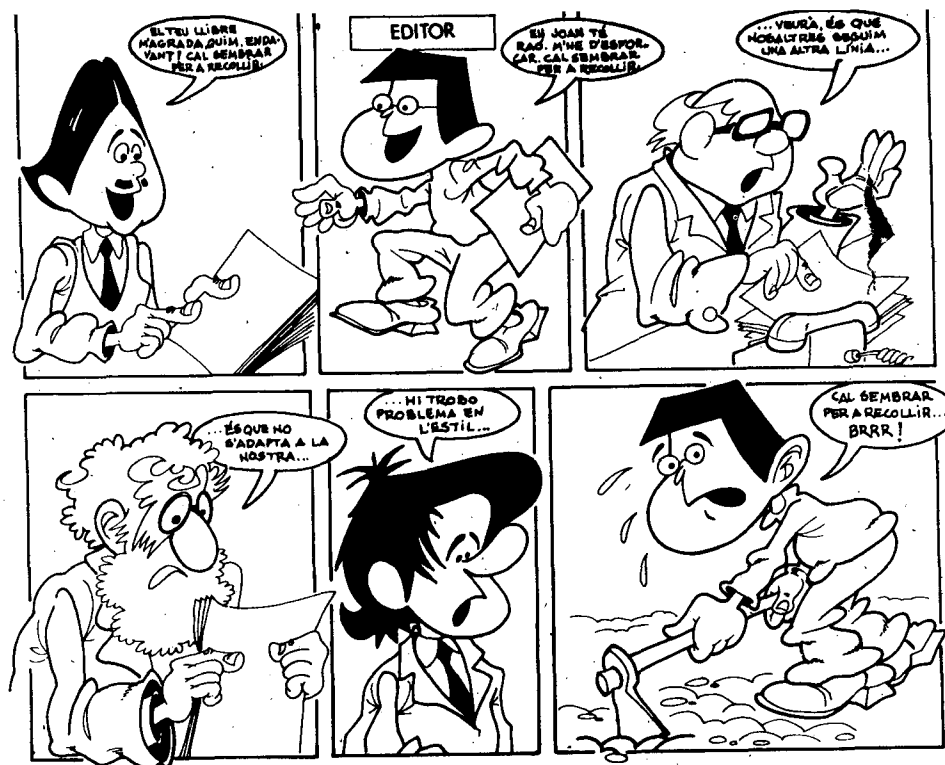

AQUESTS PERSONATGES
HAN ESTAT POSATS EN
UN ÀMBIT QUE NO ELS
CORRESPON. ¿A QUINA
VINYETA HA D'ANAR
REALMENT CADA PER-
SONATGE?

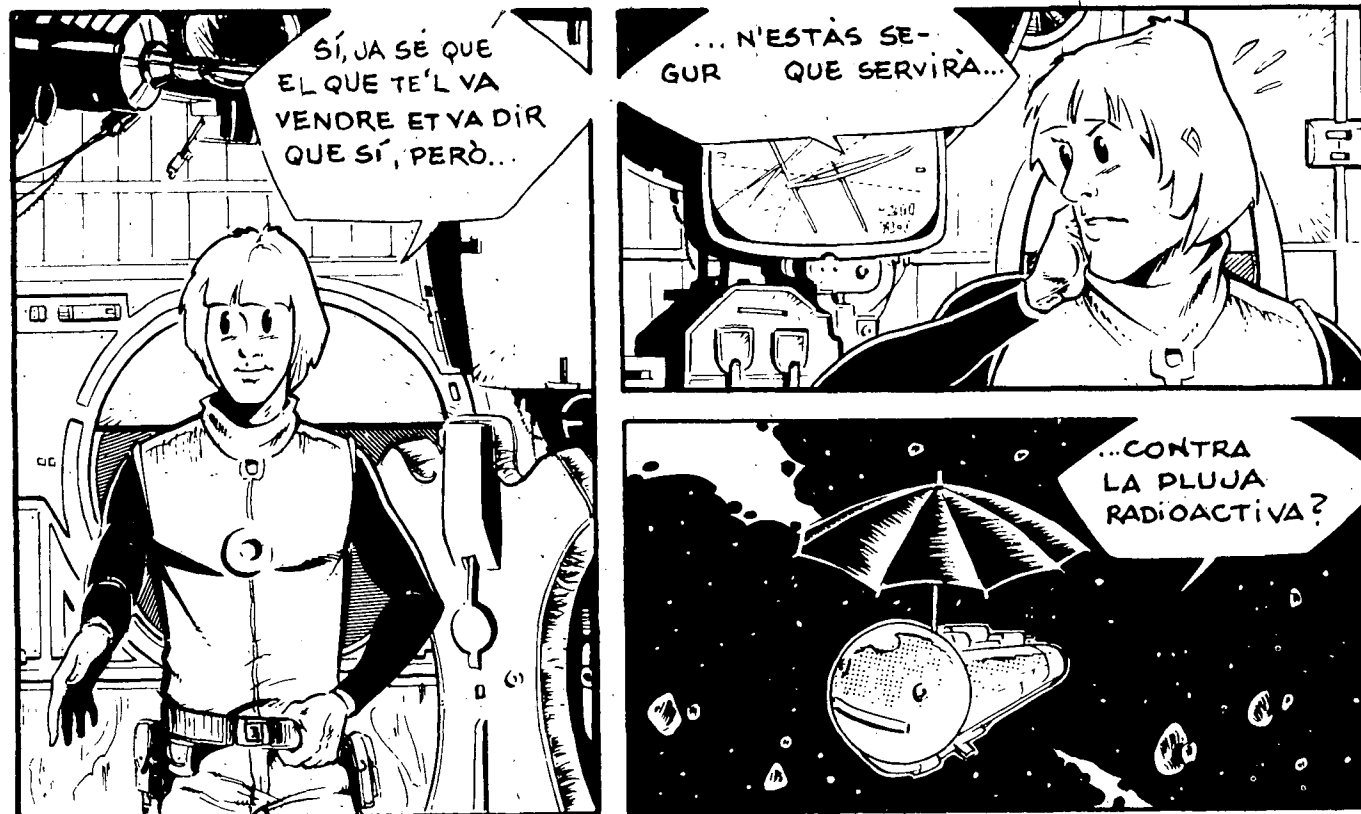

En Joan i
en Quim

Les Aventures del Robot Pi

però *oni Mena Pro* 48

SOLUCIONS:

Personatges i àmbits: El soldat ronà hauria d'anar a la vinyeta 7. El primitiu hauria d'anar a la vinyeta 8. L'esquimal hauria d'anar a la vinyeta 2. La polinèsica hauria d'anar a la vinyeta 1. El futbolista hauria d'anar a la vinyeta 4. El pirata hauria d'anar a la vinyeta 5. L'extraterrestre hauria d'anar a la vinyeta 6. La dama medieval hauria d'anar a la vinyeta 3. Solució: 4. Solucions: 1 i 7; 2 i 8; 3 i 5; 4 i 6.

Avet Set — esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

119

El nostre amic Sant Francesc

Quan varem batejar-me, els padrins em posaren el nom de "Francesc d'Assís."

És clar, me l'estimo molt Sant Francesc. És un Sant espavilat i simpàtic. Sempre que penso en ell me l'imagino alegre i rialler.

Un any varen regalar-me un llibre, com una mena d'àlbum, on hi ha, il·lustrada amb molts dibuixos, una poesia molt bonica que sant Francesc va fer al sol. Se'n diu "Càntic al sol", i és molt bonica, eh!

Sant Francesc estimà Jesus com un valent. Llegia l'Evangeli, i, sense pensar-s'hi gaire, feia allò que l'Evangeli diu que han de fer els qui volen seguir Jesús de debò. Tot ho donà els pobres. Anava vestit amb roba de sac, i parlava de Jesús a tothom sense por.

Li agradava parlar amb els ocells, amb els peixos i amb totes les bestioles; fins i tot en el parc zoològic de Barcelona hi ha una escultura d'ell. Admirava la naturalesa: El sol, l'aigua, les muntanyes, les flors.

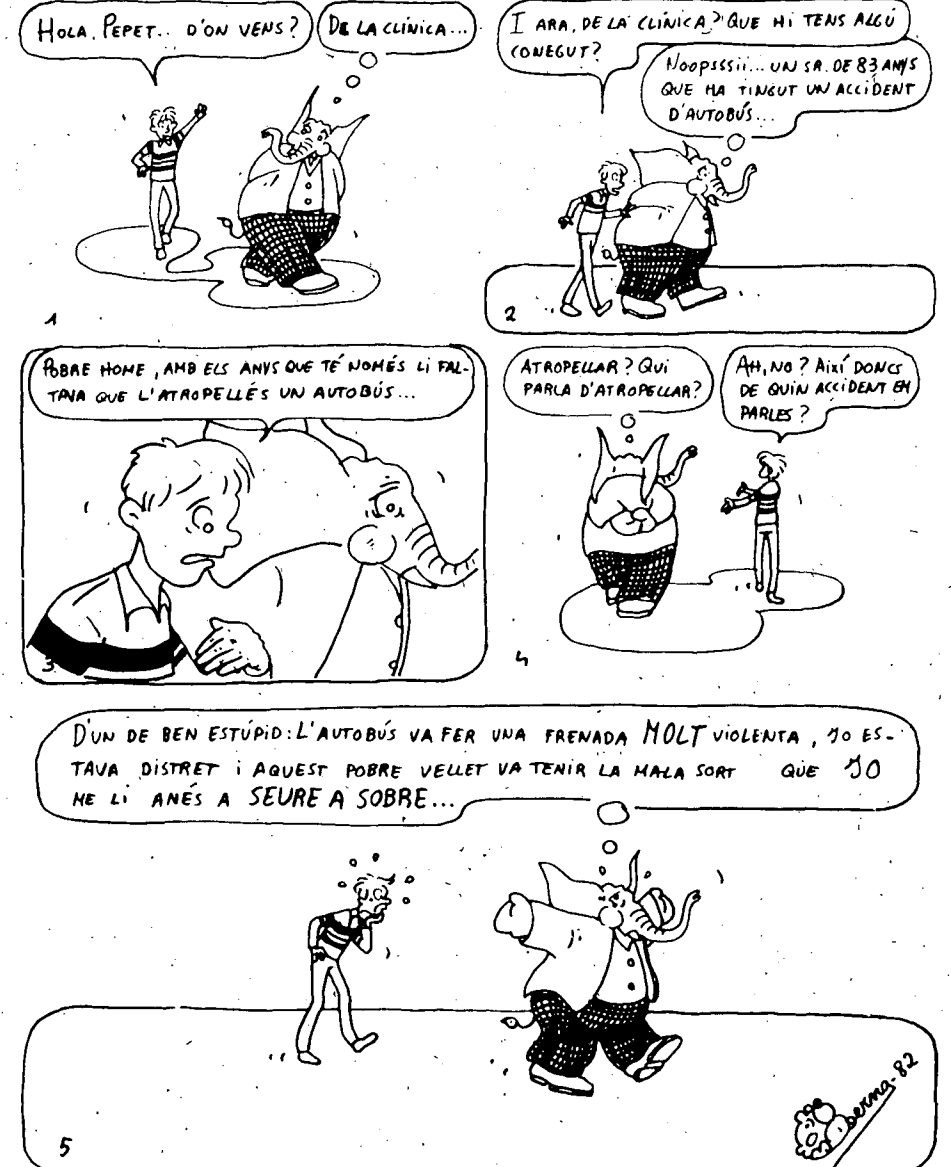
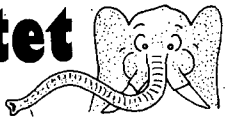
Hi va viure molt de temps a la muntanya; primer sol, després amb altres companys seus. Deia que l'ajudava a parlar amb Déu. S'hi passava moltes estones, resant. L'amor a Déu, als altres i a la naturalesa omplien de llum i de joia la seva vida.

Fou un gran amic de Déu i dels homes.

Sant Francesc, volem també ser amic de tots els eixerits i eixerides?

L'EIXERIT

en pepet elefantet

Avet Set esllips per a nenes i nens

"Ludovic" i el seu domat exèrcit de massapà

per M. Dolors Canela i Barrabeig

—Potser... sap alguna cosa d'en Ludovic —exclamà l'ànec —Veieu.. també tinc bons acudits.

—Amb ironia —sospirà el conill—. Aquesta vegada si que l'has encertat...

—Fixeu-vos! —Exclamà el gall tot decidit— cap a la part oest de la vila, quina masia més gran que hi ha no hi manca res... els pollets amb el seu "pii-pii" les gallines amb el seu "co-co-co" la vedella i el bou també els fa companyia.

Sabeu que... crec que poc a poc ens hi hauríem d'apropar —suggerí altra vegada el gall— a veure que ens diran quan arribem a la seva vorera...

La resta dels companys entre ells el pinsà, l'oreneta, el rossinyol i el cucut, feia dies que constantment voleiaven d'un indret cap a l'altre, les seves melodies eren somortes, de tant en tant el rossinyol era l'únic que refilava el cant, però tot i així, romanien entristits. Cansats de tant voleiar, s'aturaren dalt serralada, però en arribar el punt de la mitja nit es traslladaren a les branques del lloir.

L'oreneta com que era la més poruga, la nit no li agradava gens, sempre anava darrera del rossinyol.

Però, aquest quan ja era fosc tampoc volia corejar. Allí, passaren tota la nit; de bon matí uns aficionats caçadors encara endormiscats d'assegueren sota el lloir.

—Que delectable és sentir l'aire fresc de la matinada damunt el rostre!

Un dels caçadors alçà els ulls per

a contemplar el sol naixent i tot d'un plegat exclamà.

—Ernest! Quina perfecció d'ocells que veig...

—On són?

—Aixeca't! I vine cap al meu recer... que veuràs ses dissemblants tonalitats...

Els ocells en veure'ls quedaren atemorits, però sols fou un instant, immediatament reaccionaren i cada u, perquè no els agafessin digueren:

—Jo sóc el pinsà d'un blau verdós... amb el ventre gris. Sóc formós, oi?

—Si! respongué el caçador, quina llàstima... com que és veda no podem caçar...

—Jo sóc l'oreneta d'un color negre blavós... les ales les tic punxegudes... i, la cua miren que llarga... apropau-vos i la veureu més bé.

—Jo el rossinyol... sóc d'un bru rogenc de sobre i blanquinós de sota... i, el meu cant és encisador...

—Fes-nos doncs una demostració —replicà el company de l'Ernest.

El rossinyol va començar a enlairar notes i notes... i al cap d'una

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Un dia la gent, després que Jesús havia parlat que l'home i la dona que reben el sagrament del matrimoni no poden separar-se mai i han d'estimar-se sempre, li portaven nens perquè Jesús els beneís. Ens nens devien fer enrenou i els deixebles renyaven la gent que els havien portat. A Jesús li sabé greu

que els renyessin, i els digué: "Deixeu venir els infants, no els feu fora, el Regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic de debò: Qui no rebí el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas". I els prenia en braços i els beneïa imponent-los les mans.

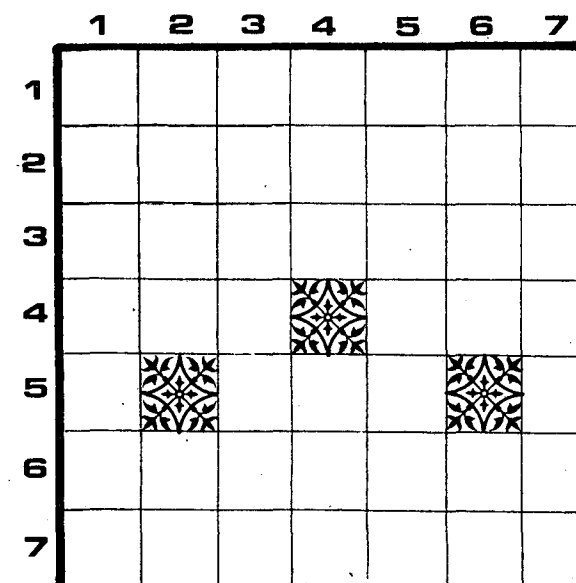
1.— Jesús sap que els infants de vegades som entremaliats, però dolents, dolents... no.

2.— Jesús estima els infants perquè sap que no tenim altra il·lusió que ser feliços en un món en què tothom sigui feliç.

3.— Jesús estima els infants perquè sap que necessitem ser ajudats per esdevenir persones grans en un món on hi hagi pau i amor.

El mossèn

Mots encreuats

Horizontals:

1.— Unes quantes fan un equipatge. 2.— Amuntagaré. 3.— Te n'adonaràs. 4.— A.r. Au domèstica. A.r. Nom de lletra. 5.— A.r. Donar. 6.— A.r. Ho faré amb el bisturí i altres instruments per a curar un mal. 7.— A.r. Uneix-les en matrimoni.

Verticals:

1.— Ordenaves. 2.— A.r. Trofeu esportiu i pal del joc de cartes. Nota musical. 3.— Zona d'un país que toca al mar. 4.— Nom de lletra. A.r. Ho va ésser. 5.— Les que tenen defectes. 6.— A.r. No ho desfaré sinó tot al contrari. Es bo amb tomàquet i sense. 7.— A.r. Comandes, encàrrecs.

Avet Set — Avet Set — Avet Set

Avet Set esllips per a nenes i nens

la Bíblia a l'abast

Home i dona: la humanitat

(Gn 2: 18-24)

En el c. 2 del Gènesi llegim un nou relat de la creació, d'inspiració diferent al que l'autor sacerdotal ens ofereix en el c. 1. A 2:4 un autor de l'escola jahvista —que té el seu terror en el regne del Sud— ens presenta una narració dels orígens de la humanitat emmarcada ja d'entrada en la perspectiva de la salvació. Aquí el Déu-creador, Jahveh, és el mateix Déu-alliberador que rescatà el poble d'Egipte. Per això tota l'acció de Déu va dirigida a fer avançar la humanitat cap a la consecució plena del paradís. No del paradís perdut, sinó del paradís plantat per Déu en el cor de l'home com a desig i senyal de ruta de l'assoliment de la perfecció humana. Així la història de la humanitat no és la de la lluita "obra de déu" —el bé— "obra de l'home" —el mal del pecat—, sinó una marxa ascendent de Déu i l'home cap a la construcció total de la humanitat, malgrat la realitat indefugible de limitació, revolta i pecat que des dels orígens és la vida de l'home. En la narració jahvista assistim a un crescendo de l'obra de Déu, al centre del qual hi trobem Jahveh que tot ho fa per l'home. Es una visió antropològica més que còsmica de la creació-salvació.

Les relacions Déu-home

El caos inicial de la terra —el món en desordre— és aquí marcat per l'esterilitat del sòl, deguda a la manca d'aigua i a l'absència de l'home que l'ordeni amb el cultiu. Déu fa sorgir l'aigua i crea l'home. Jahveh ens és presentat sota la imatge del Déu-terrisser. L'home neix de la terra molla, és un producte modelat per déu de l'argila vermellosa: un adam, el terrós.

Aquesta obra mestra de ceràmica és signada pel seu autor. Jahveh fa entrar el seu alè —el seu esperit— pels narius a l'interior de l'estàtua i aquesta esdevé un ésser vivent. No simplement un ésser que viu —també viuen els arbres i els animals— sinó un ésser capaç de viure amb l'alè de vida que li ha donat Jahveh. Adam respira des del seu inici l'alè de Déu. Després Jahveh "plantarà" el jardí de l'Edèn hi posarà l'home. Farà aparèixer plantes i animals i tot constituirà una perfecta harmonia de relacions terra-plantes-animals-home-Déu. En aquesta visió ideal, l'home resideix en el mateix palau de Déu. Per això gaudeix de la

joventut perpètua —atribut dels déus—, que és tota una altra realitat que no la condició d'immortal, característica no pas essencial de l'home-terrenal. L'autor treu de les imatges mitològiques, aquesta figura de l'arbre de la vida, i la fa servir com a vehicle de la teologia de la vida de Déu comunicada a l'home. Si aquest avança pel camí dels plans de déu, trobarà la seva perfecció. En canvi si intenta manipular els designis de Déu, provant de tenir al seu abast el coneixement del bé i del mal, per utilitzar-lo al seu arbitri, llavors coneixerà la verdadera mort: les relacions harmòniques Déu-home quedaran rompudes i haurà d'a-

bandonar el paradís, el lloc de la seva realització plena.

La Humanitat no es home ni dona

I entrem ara en el tex de la nostra lectura: la creació de la dona. Tota la creació ha estat treta de la terra. L'home la posseeix i en té domini, però li manca el camí de la plena realització. Posseir, no realitza ningú. El que és realitzador de debò és el diàleg, que mena a l'amor. Per això Jahveh farà sortir la dona de l'home. No com a ésser subordinat, ni com una mena de complement accidental. Sinó com a quelcom igual que ell, imprescindible per a la realització completa de la humanitat. La humanitat no és home, tampoc és dona, és la parella humana, cadascun dels seus integrants ocupant el seu lloc i realitzant a través de l'eros el diàleg fecund de l'amor. Tot és presentat amb una força que va molt més enllà dels lligams més sagrats de la sang i de la paternitat. **Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn, una idèntica realitat humana (v. 24).** La humanitat, amb uns ulls nets, amb un cor recte, capaç de veure's nus —tal com eren a les mans de déu— i no sentir-ne vergonya. Aquesta visió ideal, que correspon a la realitat de la voluntat de Déu, serà enterbolida des dels orígens per la contemplació desastrosa de la realitat del mal en l'home i en el món. Però, aquí també, la força de déu menarà la humanitat pels camins de l'alliberació. Jahveh és el déu que salva. Llavors i ara.

Josep M^a. Aragonès

Per una catequesi sobre la vocació (II)

4. LA VOCACIÓ D'ISRAEL

L'Antic testament és la història de la vocació d'un poble. Israel fou un poble de Jahvè s'escolli per ser l'Objecte d'una aliança i d'una dedicació mútua, de manera que Déu volgué aparèixer com implicat en la història d'aquest poble, història en la que Jahvè tingué sempre la iniciativa. Aquesta història comença amb la vocació d'Abraham. Déu es fixà en aquest home i volgué constituir-lo pare d'una immensa família, de la qual, amb els segles, havia de néixer el Messies. Abraham correspongué amb fe a la crida de Déu: "Ves-te'n del teu país, de la teva parentela i de la casa del teu pare cap a la terra que et mostraré. Jo faré de tu un gran poble" etc. (Gèn. 12, 1 ss.). Reiteradament Jahvè renovà l'aliança amb Israel, ja sigui en el Sinai, ja a l'entrada de la terra promesa (recordeu l'impressionant capítol 24 del llibre de Josuè, quan el poble es compromet conscientment amb Jahvè: és una de tantes vegades, però en aquest cas ho fa d'una manera decidida, i ben conscient i tranquil·la, no

pas en la desgràcia), ja en altres ocasions, sobretot en les desgràcies sobrevingudes per les infidelitats. En el decurs del temps Jahvè va perfilant la vocació del seu poble i determina la família de la que neixerà el Messies; seria fill de David. Dins, però, de la història d'Israel, de la vocació general del poble de Déu, trobem també que Déu adreça crides especials a persones determinades. Ja hem esmentat el bell exemple del jove Samuel. Els profetes es presenten també com a cridats per Déu: la profecia que exerceixen respon a una vocació divina. Un cas molt expressiu és el del profeta Jeremies; Jahvè li va dir: "Abans de formar-te al ventre de la mare, t'he conegut, i abans que sortissis del si, t'he posat a part; t'he fet profeta de les nacions". Jeremies va dir-li: "Ah, Senyor Jahvè, si no sé parlar, perquè encara sóc noi! Però Jahvè respongué: No diguis: Sóc un noi. Perquè aniràs a tots els qui t'enviaré" etc. (Jerem. 1, 4-7).

5. LES VOCACIONS DIVINES EN EL NOU TESTAMENT

Al començ de la història del Nou Testament, en els preàmbuls de la vida de

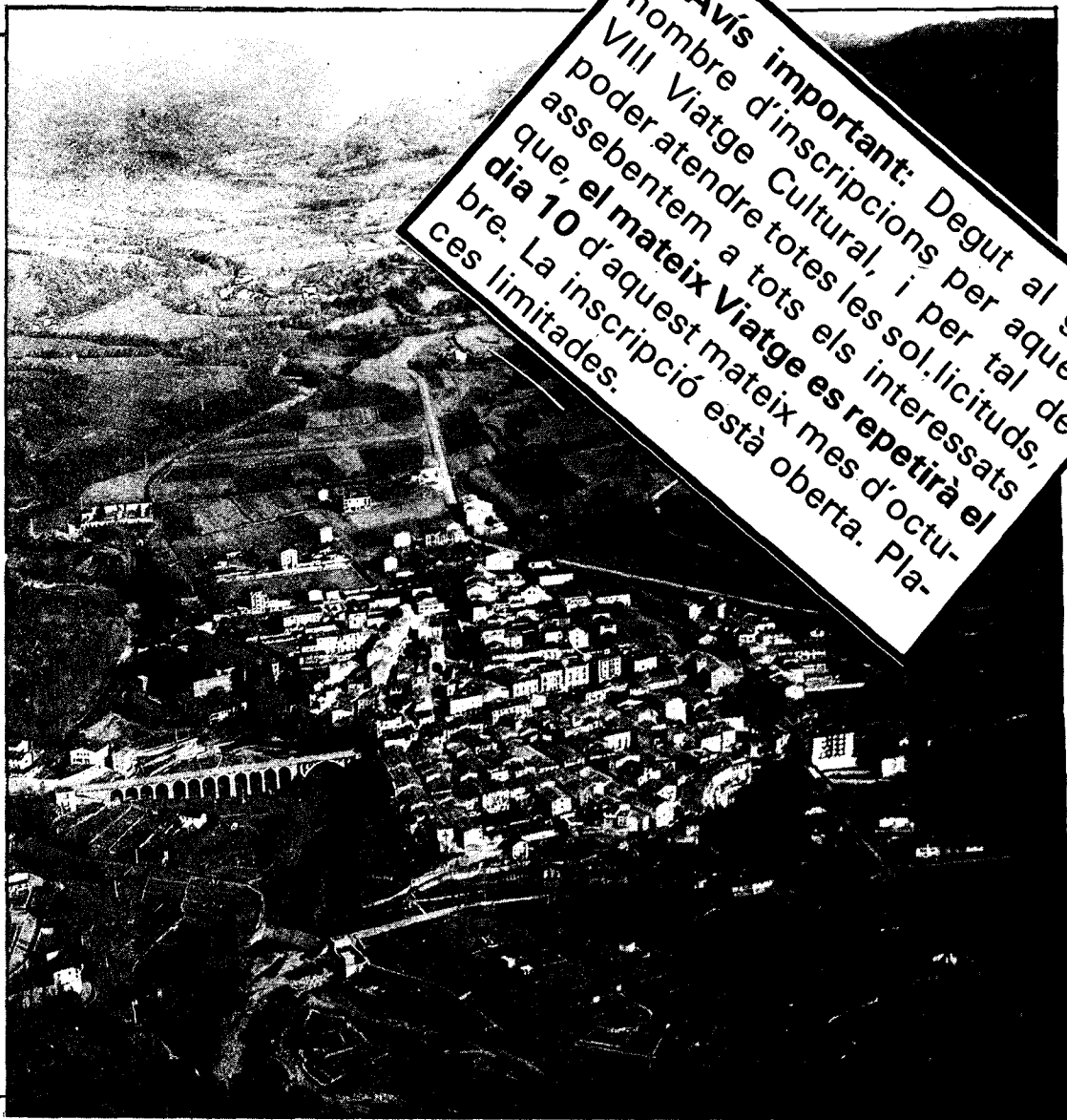
Jesús, trobem dos exemples preclars de vocacions divines: la de Joan Baptista, anunciada per un àngel als seus pares Zacaries i Elisabet, i la de Maria, invitada a ser mare d'aquell que havia d'ocupar el tron de David per sempre i ser el salvador del món. Déu, segons el seu estil, demana sempre el consentiment de les criatures cridades; Maria dona el seu assentiment dient: "Heus ací l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula" (la de l'àngel transmissor del missatge diví: Lluc 1, 38). És una vocació acceptada.

6. JESÚS EXERCEIX LA SEVA AUTORITAT DIVINA CRIDANT UNS HOMES

Jesús, mentre visqué entre els homes, també ell home perfecte, tingué unes amistats; pensem en els germans Llützer, Maria i Marta, o en el grup de dones que l'anà seguint en el decurs de la predicació del Regne de Déu fins al peu de la creu, o en Nicodem. Però no ens referim ara a aquests amics en parlar de les vocacions divines, és a dir, d'aquelles crides particulars que feia Jesús exercint el seu poder diví, perquè cridar algú a

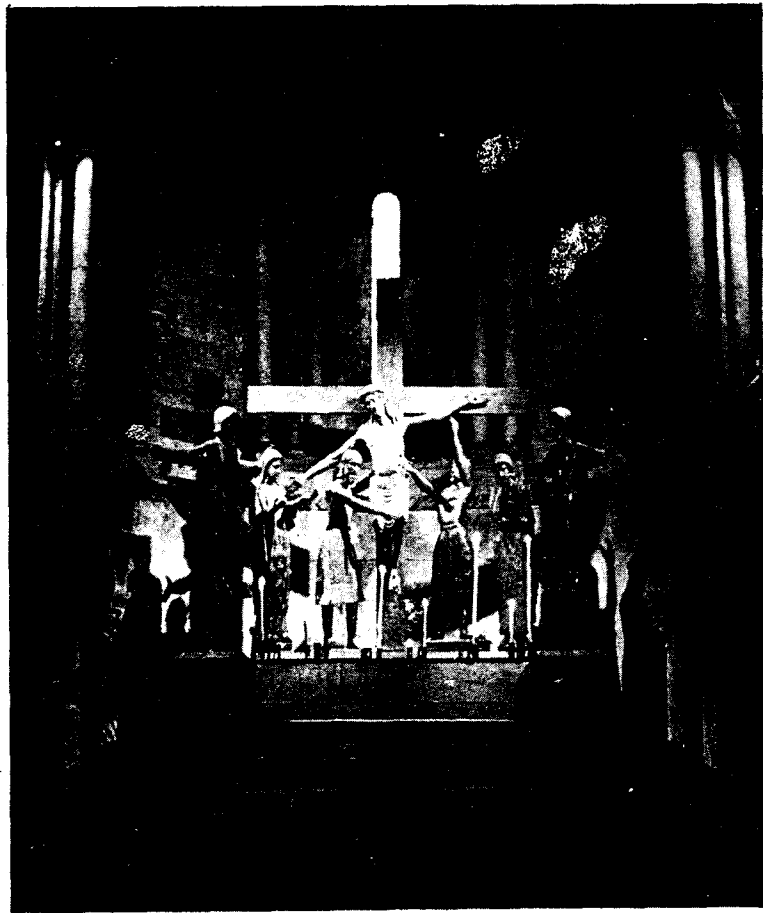
tenir una relació especial voluntària amb el nostre Amo i Senyor només és propi de Déu. Bo i passant Jesús crida uns pescadors, un públic, uns homes concrets, no de la mateixa manera com crida tothom a entrar el Regne de Déu, sinó com qui escull uns individus determinats, i els invita a seguir-lo. Amb l'imperatiu "segueix-me!" crida Jesús els homes que ell s'ha triat (cf. Mateu 8, 22; 19, 21; Marc 2, 14; 10, 21; Lluc 5, 27; 18, 22; Joan 21, 22). A l'Antic Testament Jahvè no manifesta sempre de seguida el motiu de la vocació, sinó que el cridat ho ha d'anar endevinant, o sigui Déu li ho manifesta poc a poc (recordeu una altra vegada el cas de Samuel); així tampoc Jesús no explicava sempre de seguida la finalitat de la vocació. Començava per cridar i per exercir una atracció, una fascinació (també això és un element o un aspecte de la vocació), que es convertia (o havia de convertir-se) en amor, i aleshores, poc a poc, el Mestre anava explicitant els motius de la vocació: "Veniu, us convertiré en pescadors d'homes" (Mateu 4, 19), dit als apòstols; "Sobre aquesta pedra edificaré la meua Església" (Mateu, 16 18), dit a Pere en particular.

"VIATGES CULTURALS"

Avís important: Degut al gran nombre d'inscripcions per aquest VIII Viatge Cultural, i per tal de poder atendre totes les sol·licituds, que, el mateix Viatge es repetirà el dia 10 d'aquest mateix mes d'octubre. La inscripció està oberta. Places limitades.

VIII VIATGE CULTURAL **(a Sant Joan de les Abadesses)**

Sortida, a les 8 del matí, del carrer València xamfrà Balmes.

Per prendre el desdèjuni farem una breu parada pel camí. Hem de tenir temps per visitar a Sant Joan de les Abadesses les moltes coses interessants que hi ha, entre les quals destaca el monestir del segle IX fundat pel comte Guifré el Pelós. També visitarem el museu.

Després de dinar anirem a la font del Cubilà, als afores de la població, escenari del fet que motivà la poesia "La vaca cega" de Maragall, poeta que tindrem present durant tota la jornada.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn el viatge, el dinar, visita al museu i participació en el sorteig de llibres.

No demoreu la vostra inscripció perquè us exposaríeu a no tenir plaça a l'autocar.

Per a inscripcions: "Catalunya Cristiana", c./ València, 244, 2on. pis.

Tels.: 215.27.39 - 27.84 - 28.05 - 24.33. Hores d'oficina (Sr. Castelló).

URS SOBRE RA RELIGIOSA

guanyadors del concurs sobre cultura religiosa que organitzà Catalunya Cristiana.
resumir algunes respostes davant la manca d'espai.

cap visible de

re com a cap
hova fer amb
dic que tu ets
ra edificaré la
é les claus del

xeble del Diví
nàsia Príncep
tsaida. Era fill
dreu, i exercia

per sobrenom
nificava pedra,
Petrus o Pere.
pescador per

e apòstols per
Pere i damunt
eva Església".
El mestre Diví
enediment de
de l'Església i

Jerusalem, on
deixebles. En
es en substitu-

es convertiren
demanaren el

Jerusalem, en
er a ajudar als
s almoines, en
en l'adminis-

Júdea; es va
del saduceus,

ja convertida
el sacrament
en Cesarea va
el qual fou el
el baptisme, i
aquesta ciutat.
a Antioquia,
la seva resi-
recorregué les
àcia, de Capa-
la doctrina del

pres per ordre
erat miraculo-

nat la cadira
e'n va anar a
pontificia l'any
loc el més a
de l'Església

na i renovades
deixebles de
t en una fosca
ll per ordre de

nserven a l'Es-
da la Confesió
al centre de la

a durar de l'any

hers Papes
de Pere). Fill de
durar des de

tural d'Atenes.
(100). Natural de
Roma.

(99). Procedent

(-119). Natural

(7). Natural de

(39). Uns diuen

de la Terra-Nova

d'on procedia.

8.— Sant Higiní. (139-142). Grec de na-
cionalitat, natural d'Atenes.

9.— Sant Pius I. (142-157). Fill d'Aquèlia.

10.— Sant Anicet. (157-163). Natural de
Síria.

4.— Nom "Papal" dels deu darrers Papes

1.— Pius IX.

2.— Lleó XIII.

3.— Pius X.

4.— Benedicti XV.

5.— Pius XI.

6.— Pius XII.

7.— Joan XXIII.

8.— Pau VI.

9.— Joan Pau I.

10.— Joan Pau II.

5.— Anomena el nom de pila i els cognoms
dels deu últims Papes.

PIUS IX - Joan Mª Mataí Ferretti.

LLEÓ XIII - Joaquim Pecci.

PIUS X - Josep Sarto.

BENEDICTI XV - Jaume de la Chiesa.

PIUS XI - Aquiles Ratti.

PIUS XII - Eugeni Pacelli.

JOAN XXIII - Angel Josep Roncalli.

PAU VI - Joan Babtista Montini.

JOAN PAU I - Albí Luciani.

JOAN PAU II - Carles Wojtyla.

6.— Què és un concili ecumènic?

S'anomena concili a una assemblea de
bisbes legitimament convocats i reunits per
a jutgar els fets concernents a la fe, a les
costums o a la disciplina de l'Església.

Hi ha dues classes de concilis; el concili
normal o ecumènic i el concili particular,
que representa una o diverses províncies.

Per què un concili sigui ecumènic es
requereixen cinc coses:

1.— Ha d'ésser convocat pel Papa.

2.— Tots els bisbes han de ser invitats
però no es necessari que hi assisteixin tots,
n'hi ha prou que el seu nombre sigui prou
gran per a representar l'Església universal.

3.— El Concili ha de ser presidit pel Papa o
pels seus legats.

4.— El Concili ha de ser lliure en les seves
deliberacions.

5.— Les seves decisions han de ser con-
firmades pel Papa.

Quina és la utilitat dels concilis? No són
absolutament necessaris, ja que Jesucrist
no els ha fet obligatoris; un concili general no
té major autoritat que el Papa. En canvi són
molt útils.

— La doctrina catòlica s'hi proclama d'una
manera més solemne.

— El poble s'adona més bé que la doctrina
definida és la de tota l'Església.

— El poble es rodeja de més llum humana i
els bisbes posen més zel a fer conservar les
lleis dictades pel concili.

Quants concilis ecumènics han celebrat?

Sense comptar el concili de Jerusalem,
celebrat pels apòstols, sota la presidència de
sant Pere, es compten fins avui divuit o vint
concilis ecumènics. Els vuit primers cele-
brats a Orient i els altres a Occident.

7.— Anomena els cinc primers concilis
ecumènics.

1.— NICEA. Contra l'arrianisme. (325).

2.— CONSTANTINOBLA. Contra els ma-
cedonis. (381).

3.— EFESO. Contra els nestorians. (431).

4.— CALCEDONIA. Contra els mofistes.
(451).

5.— CONSTANTINOBLA II. Contra els
tres capítols. (553).

Aquest treball és individual i pertany a:

M. Teresa Vila-Masana Torras. 13 anys

Adreça:

Casa Masana RAJADELL (Barcelona)

Totes les respostes estan recollides dels
evangelis i dels llibres sobre la història de
l'Església.

El meu col·legi és el Sagrat Cor

La Parada, s/n. MANRESA (Barcelona)

Laura Velasco Almiron - 12 anys - Pineda de Mar (Barcelona).

Un bon pastor

Un dia molt gran,
un dia bonic,
un dia feliç,
ja s'està acostant.

El nostre pecat
és una esclavitud
Quan m'haurà perdonat,
ja l'hauré perdut.

I quan vingui el llop,
ell, amb el bastó,
el farà fugir
sense fer-nos patir.

Vindrà un visitant,
vindrà un gran senyor.
No serà cap rei,
no serà cap actor.

Es una alegria,
és un benestar,
aquest inol·lidable dia
en què ens ve a visitar;

El pastor pregarà
mentre ens confessarà
que Déu ho fa tot
i ens lliura del llop.

Serà un bon pastor,
un home senzill
que ens vindrà a ensenyar
què és l'estimació.

L'estem esperant!
Estem molt ansiosos!
Sort que ja arribaran
aquests moments gloriosos.

Oh, gran Senyor!
O, bon pastor!
Sóc una pobra ovelleta,
a vegades mossegada pel llop.

Tots els espanyols,
grans i petits,
anirem tot seguit
a veure aquest Senyor.

I que vingui al meu poble,
que hi vingui també!
Serà per Centelles
una bona nova.

I això ho notem tots,
que a vegades som llops!
Molts cops som ovelles
falses i mentideres.

Viatjarà per Espanya,
beneint-nos a tots.
Aquest home, de Déu
és humil servidor.

Que vingui aviat,
que vagi de pressa.
El voldria al meu costat,
perquè em parlés amb dolcesa...

El nostre desig
és arribar a ser bons.
És arribar a comprendre
el vostre missatge d'amor.

Aquest bon pastor
diu la veritat.
Quan vindrà a la nostra casa,
ens lliurarà del pecat.

És enviat de Déu
Sí, de segur que Ell l'ha enviat.
No sé si és un àngel,
ni sé si és un Sant.

Quan les entenem,
de segur que caiem
a la temptació,
i us diem: NO!

Joan Pau II
és el bon pastor.
Donem-li acolliment
des de llevant fins a ponent.

Jo sé que és un home.
com tots, un pecador.
Però té un gran poder
per a donar-nos amor i perdó.

Però ens hem d'esforçar!
El Papa hem d'escollar!
Perquè si tenim fe,
no ens pot passar pas res.

Una bona rebuda,
una gran benvinguda,
mereix aquesta persona
tant comprensible, tant bona.

Un gran sacerdot,
un gran religiós,
un gran profeta,
un bon pastor.

I una altra vegada,
dic el mateix:
Quan vingui el Papa,
Donem-li acolliment!

Joan Pau, per favor,
beneïu-me també a mi!
De Déu doneu-me el perdó,
que el necessito, sí!

Nosaltres, indefenses ovelles,
hem de confiar en ell.
Ell donaria la seva vida
pel més petit anyell.

Un dia molt gran,
un dia bonic,
un dia feliç,
s'està acostant...

Assumpta Druguet

Clausurat el procés de beatificació de Sor Consuelo Utrilla Lozano

Una monja mínima, camí dels altars

Sota la presidència del Prelat diocesà, Dr. D. Rafael Torija de la Fuente, s'ha celebrat l'acte de clausura del Procés Diocesà de beatificació de Sor Consuelo Utrilla Lozano el dia 18 de setembre a les 18 h. a l'Església del Monestir de Monjes Mínimes de Daimiel.

Aquesta daimiellenya havia nascut el 6 de setembre de l'any 1925. En sol 9 anys de vida religiosa en el Monestir de Monjes Mínimes de Daimiel, i a l'edat de 31 anys, ja que va morir el 9 de setembre del 1956, ja havia après i practicat en grau no comú, les principals virtuts cristianes i característiques d'una monja contemplativa deixebla de Sant Francesc de Paula.

Hauríem de llegir la biografia "Gastarse por Cristo", i els seus escrits per adonar-nos de fins a quin punt sor Consuelo vivia totalment donada al servei del Senyor amb una alegria contagiosa, i per

quin motiu es proposen les seves virtuts a la nostra imitació.

Aquesta pàgina ens pot donar una idea de la santedat de sor Consuelo Utrilla Lozano:

"Veient el bon Jesús aquesta ànima tan disposada pel sacrifici, no va tardar a regalar-li el tresor inapreciable de la malaltia. Un sarcoma generalitzat va invadir el seu organisme. Quan va aparèixer en la clavícula dreta es veia radiant de goig. El dia que el metge va reconèixer la gravetat i li van manifestar la realitat, sor Consuelo es dirigeix a l'harmòni i amb una alegria extraordinària, que omplia el seu esperit, va renovar la seva consagració al Senyor tocant i cantant amb la seva preciosa veu aquell cant que diu: «Senyor, aquí estic, gra de blat sóc»... «Quàn vulguis em pots moldre...».

Des que va entrar al convent sempre va treballar molt la seva

perfecció, però durant els dos anys de la seva malaltia va progressar més encara.

El seu abandó a la Voluntat de Déu i la seva generositat en el dolor queden reflectides en aquestes paraules dirigides a la germana infermera que demanava en veu alta al bon Déu algun confort per la seva estimada malalta triturada pel dolor: «Deixa'l que apreti, per això és l'Amor!»

Passava llargues nits d'insomni recitant contínuament jaculatories i fent ofrena dels seus dolors per les Missions.

Els darres dies de la seva vida oferia al Senyor, en veu alta, els dolors per la Federació de monjes Mínimes, per Hongria, per la pau, pel Papa, pels preveres.

Durant les dues etapes que va romandre a Madrid a fi que li posessin la Radioteràpia i Hisòtops, escrivia boniques cartes que

reflectien la seva total donació: Aquí estic per fer la santíssima i amable Voluntat de Déu, com i de la manera que a Ell li plagui. Continuu pregant a fi que es realitzi allò que sigui per la major glòria de Déu i la salvació de les ànimes. Jo em sento indiferent per viure o per morir, ja que viure no es tan important; allò que és important és gastar-se per Crist.

Quan va morir es van adonar de la necessitat de fer quelcom per sor Consuelo; les germanes Mínimes del Monestir de Daimiel que l'havien tractat no podien silenciar la santedat de sor Consuelo que podia significar molt pels homes d'aquesta generació.

Es remarca en la diòcesi

mallorquina

**"Les presons,
repte a tota
acció social"**

Mallorca.— La Delegació Diocesana d'Acció Social de la diòcesi de Mallorca ha elaborat un dossier sobre la situació de les presons a Espanya i concretament sobre la situació dels presos a Mallorca. "Les presons, els presos —afirma— són matèria constant de notícia; però no són un tema viu de les institucions, ni de les persones que hauríem (caldria que fóssim tots) de tenir els empresonats molt presents en l'acció social: Qui són, per què hi són..."

Segueix comentant l'informe que no deixa de ser cert que quan un home sofreix presó és com si tots la sofríssim; per tant urgeix cal preocupar-se del tema.

"Elaborem —segueixen dient— unes quantes informacions, des de l'opinió de molts, per fer-nos conscients de la veritat que la presó és cementiri de vius, universitat de la delinqüència, reducte de la marginació social, dipòsit de persones que fan nosa a la societat."

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I BALEARS

CATEQUESI PARROQUIAL

I. CICLE D'INICIACIÓ A LA VIDA CRISTIANA EL DO DE DÉU

Quadern de l'infant (Ed. cast. y cat.) 175 ptas.
Llibre del catequista (Ed. cast. y cat.) 225 ptas.

CAMINEM AMB JESÚS CAP A LA CASA DEL PARE

Quadern de l'infant (Ed. cast. y cat.) 200 ptas.
Llibre del catequista (Ed. cast. y cat.) 225 ptas.
Orientacions per als pares (Ed. cast. y cat.) 50 ptas.

II. CICLE D'EDUCACIÓ EN LA FE CRISTIANA HEM VIST EL SENYOR

Llibre de l'infant (Ed. cast. y cat.) 140 ptas.
Llibre del catequista (Ed. cast. y cat.) 225 ptas.

FEM VIA AMB JESÚS

Llibre del catequista (Ed. cast y ca.) 170 ptas.

CO. LECCIÓ EDUCACIÓ DE LA FE I CATEQUESI JESÚS EL NOSTRE AMIC

Llibre de l'infant (Ed. cast. y cat.) 375 ptas.
Quadern d'activitats (Ed. cast. y cat.) 160 ptas.
Guia per als pares i catequistes (Ed. cast. y cat.) 225 ptas.

FELIÇOS ELS POBRES

Quadern d'activitats (Ed. cast., cat. y balear) 180 ptas.
Llibre del catequista (Ed. cast. y cat.) 180 ptas.

CATEQUESI D'ADULTS

Itinerari de la fe (Ed. cat.) 150 ptas.
Material d'iniciació I (Ed. cast. y cat.) 125 ptas.
Catequesi Bàsica II (Ed. cast. y cat.) 150 ptas.

EDUCACIÓ DE LA FE I CATEQUESI: Reflexions del S.I.C.

(Ed. cat.)

100 ptas.

CENTRE DE MATERIAL CATEQUÈTIC

C/. Talamanca, 5-7 MANRESA (Barcelona) Telèfon (93) 872 15.43

Fruits de santedat

El dia 19 de gener de 1980 es va iniciar, a l'Església del Monestir de monjes Mínimes de Daimiel, el Procés Diocesà de beatificació de sor Consuelo. Passats quasi tres anys, després d'haver interrogat els testimonis que han declarat amb jurament, i feta la recopilació dels testimoniatges que omplen més d'un miler de pàgines, ha estat clausurat, el passat 18 de setembre, al mateix lloc i davant d'una multitud de fidels que omplien l'Església i que des de fora seguien l'acte amb devoció i esperança de veure glorificada la seva Consuelito.

La Diòcesi de Ciudad Real i l'Església local de Daimiel, deia el Sr. Bisbe, pot estar orgullosa pels fruits de santedat que en sor Consuelo Utrilla Lozano, monja Mínima, recull, i que pot servir per a proposar a la joventut tot un model d'autenticitat, de fidelitat i de servei. "Amb presses d'arribar a la santedat". "No podem intuir en aquesta monja un model per la joventut d'avui, més que mai desitjosa d'autenticitat en la vida?"

El bisbe convoca una assemblea sacerdotal

Huelva.— El bisbe de Huelva, monsenyor Rafael González Moralejo, va convocar una assemblea sacerdotal diocesana. La carta del bisbe adreçada a sacerdots i religiosos diu entre altres coses el següent:

"La nostra diòcesi, que celebra ja les seves Noces d'Argent d'existència, necessita de la col·laboració de tots per enfrontar amb èxit aquesta nova etapa. De nosaltres, amb el favor del Senyor, depèn que poguem enlairar el nivell de formació cristiana, l'autèntica vida religiosa. La formació cristiana de les nostres famílies, la promoció de les vocacions i, en una paraula, la santificació d'aquests germans nostres que viuen en la zona més occidental d'Andalusia."

S'ha dit de

"SE HIZO INDIO"

que "la seva lectura és un obsequi del Cel".

Segons la crítica del diari "La Vanguardia" "mereix ser llegit per tots i principalment per la joventut, perquè dóna a conèixer altres ambients ignorats".

Sortí la 2.ª Edició, augmentada.

És una recopilació de textos i fotografies per José Ricart. Podeu trobar-lo a "Balmesiana" Duran i Bas, 11; a "La Hormiga de Oro"; a "El Corte Inglés", Plaça de Catalunya; al C/. Tuset, 19 i 21, etc. Distribuïdora "La Hormiga de Oro", Aving. Porta de l'Àngel, 5.

Aquests dies a Roma hom debat un nou ordre Nord-Sud

La concepció cristiana de l'economia, una alternativa al marxisme

ROMA.— La Unió de Friburg, institut internacional de ciències socials i polítiques, celebrarà a Roma, del 4 al 6 d'octubre vinent, un simposi internacional sobre el tema: "La concepció cristiana de la política econòmica mundial cara al marxisme".

Les esglésies cristianes demanaven, els anys passats, que recordessim les nostres creences, del nostre caràcter públic i, sobretot, de la misèria dels països d'Àfrica, d'Àsia i de l'Amèrica llatina, i lluitar en contra. Els problemes de l'economia mundial tenen una gran importància pel procés de desenvolupament d'aquests països. La interdependència dels estats industrialitzats i dels països desenvolupats té una posició central. L'objecte del simposi és la discussió sobre un nou ordre de les relacions nord-sud i sobretot de la renovació de les relacions econòmiques des del punt de vista cristià. Per això el més important és l'ensenyament catòlic.

Els grans temes del simposi són: la situació econòmica en l'economia i la societat, en la qual els dominis de la història i del present es troben, l'escala política del jutjament de la situació, la concepció cristiana de l'economia cara al marxisme

la situació de l'economia de mercat en l'esperit dels cristians, l'economia de mercat i el desenvolupament dels països, les mesures de política econòmica amb objecte de sanejar l'economia mundial.

Crit d'alarma a favor dels països més pobres

Per altra banda, les institucions internacionals de finançament i d'ajuda al desenvolupament, han llançat un nou crit d'alarma cara a l'empitjorament de la situació econòmica dels països més pobres del món, la majoria dels quals es d'Àfrica. Un any després de la conferència de l'ONU sobre els PMA (Països Menys Avançats) celebrada a París el setembre de 1981, l'agreujament de la recessió mundial, ha colpit encara més els països ja abans víctimes del sub-desenvolupament, de l'analfabetisme, de la pobresa, i per tant de la fam.

La Conferència de París, que havia reunit els països rics i els del tercer món havia adoptat un programa d'acció a favor dels PMA tendent a doblar l'ajut dels països industrialitzats des d'aleshores al 1985. Aquest compromís havia estat acceptat pels països concenents, que

reclamaven el quadruplicament de l'ajut públic en favor dels PMA fins al 1990 (de 6 a 24 mil milions de dolars l'any). Tanmateix, la seva situació no ha part de deteriorar-se i els informes anuals de la CENUCED (Conferència de Nacions Unides sobre el Comerç i el Desenvolupament), de la Banca Mundial i del FMI (Fons Monetari Internacional) publicats entre el 4 i el 26 d'agost, en subratllen la gravetat.

Els països en vies de desenvolupament travessen la crisi més greu després de la gran depressió dels anys 30, ha afirmat la CENUCED a començaments de mes. La Banca Mundial ha declarat el 15 d'agost, en el seu "informe sobre el desenvolupament" que les perspectives de desenvolupament dels països de baix rendiment, particularment a Àfrica, són generalment "fosques" i constitueixen "una font de greu inquietud". Una setmana més tard, el FMI feia notar una nova i important deceleració després d'un any de la creixença econòmica dels països en desenvolupament importadors de petroli. Molts PMA tenen un creixement zero, i veuen una baixa del seu producte nacional brut.

De joveneta Grace Kelly ja havia col·laborat en l'obra del pare Peyton en pro de la propagació del rosari.

Acabava de rodar sobre els quinze misteris

Grace de Mònaco, l'estrella del Rosari

MÒNACO.— La Princesa Gràcia de Mònaco, morta tràgicament dies enrera, havia acabat de rodar recentment tres sèries de films per a la Televisió, basades sobre els quinze misteris del Rosari. La primera, titulada "El més Gran Misteri" ha estat ja transmesa per la T.V. nord-americana. Les altres dues: "La Nativitat" i "Les set últimes Paraules" foren filmades aquest estiu. "La Nativitat" serà transmesa, per la T.V. americana, el proper Nadal, i l'altra en el transcurs de la

Setmana Santa del 1983. El cantant d'òpera, Plácido Domingo, canta les cançons de "La Nativitat". Barry Chattington, un dels patrocinadors de la producció, manifestà: Estic molt trist per la mort de Grace Kelly. Era una persona molt amable amb tothom i sempre a punt de col·laborar en obres altruistes. Estava molt contenta de participar en els films del P. Peyton perquè recordava com de noia havia participat en les seves campanyes del Rosari.

— ETIÒPIA —

Incauten els col·legis de l'Església

Asmara.— Pel juny el govern d'Etiòpia anuncià la nacionalització de les escoles privades d'Asmara pertanyents a les confessions religioses que treballen en el territori. La mesura afectava també a les locals on vivien els missioners. Els més afectats han estat els PP. Combonians que han perdut l'única escola privada d'Asmara que atenia 1.500 alumnes des de primer ensenyament fins a preuniversitaris.

La major part dels combonians han tornat als seus països d'origen. Cinc combonians, d'entre ells dos de nadius s'han quedat a Asmara.

— POLÒNIA —

Vers la canonització del P. Kolbe

Varsòvia.— El proper dia 10 d'octubre serà canonitzat a Roma el pare Maximilià Kolbe. Amb aquest motiu, al voltant de tres mil polonesos, a més de diversos membres del seu episcopat, es reuniran a Roma.

L'oficina de turisme d'Amèlia, província italiana de Terni, ha convocat un "premi Maximilià Kolbe", amb el suport dels sindicats italians. El premi està destinat a un obrer italià per un "acte extraordinari de solidaritat i fraternitat de ca a un col·lega de treball". Els sindicats italians presentaran els dies vinents, els noms dels seus candidats al premi.

— ITÀLIA —

El cardenal Pappalardo s'enfronta amb la Màfia

Palermo.— A Sicília es troba el cardenal Coratge: aquest podria ésser el seu nom. Després de la marxa Coratge, el cardenal Coratge. Evidentment, aquest no és el seu nom, sinó Salvatore Pappalardo. Nom significatiu: el que salva. Pappalardo, arquebisbe de Palermo i cardenal, del qual s'ha parlat com d'un possible papa, un "papable", durant els dos darrers conclave, acaba d'obrir la resistència de Sicília contra la màfia.

Recomençant la vella tradició del bisbe responsable i defensor del seu poble, el cardenal ha obert públicament la lluita contra la màfia.

— FRANÇA —

Els gitanos discriminats a Lourdes per la policia

Lourdes.— La tradicional peregrinació dels gitanos a Lourdes es desenvolupa amb una assistència de més de 5.000 participants. La missa d'obertura fou presidida per monsenyor Hermil.

En una conferència de premsa el P. Etcheverry, director de la peregrinació lamentà les dificultats que des de la seva arribada trobaren els peregrins per part de la policia. després de recordar que els "campings" estan prohibits als gitanos demanà la creació d'un terreny adequat i un acord amb les autoritats civils per a solucionar el problema.

— USA —

Un bisbe s'oposa a la pena capital

AMARILLO (Estats Units).— El jurat ha declarat culpable de violació i assassinat de la germana Tadea Benz, franciscana de 76 anys d'edat, a Johnny Frank Garret, de 18 anys, resident a Amarillo (Texas, EEUU).

Per la seva part, monsenyor Matthiesen, bisbe d'Amarillo, ha manifestat la seva oposició a la pena de mort, i concretament a la de Garret, dient: "Jo crec en el respecte a la vida a tot arreu."

En lloc de condemnar l'acusat a morir, necessitem dirigir-nos a les causes radicals de la violència, tals com els problemes de la nostra societat".

Del millor que s'ha escrit sobre sant Francesc d'Assís en català

Bibliografia franciscana, l'any del centenari

Sant Francesc d'Assís va escriure relativament poc, però ha fet escriure molt. És un dels sants que gaudeixen de més extenses biografies contemporànies. I això és excepcional en una època en què no existia encara la impremta i el pergamí era summament car, no a l'abast d'uns frares itinerants i mancats de les suficients despeses i de gent especialitzada, com tenien les gran abadies monacals.

Al llarg de la història posterior també la bibliografia franciscana ha estat sempre abundant i cal dir que els assaigs més originals i reeixits —no sempre objectius— sobre sant Francesc han estat escriptors no experts en ciències eclesiàstiques: G. Chesterton, E. Renan, F. Ozanam, N. Kasantzaki, N. Salvaneschi, Pardo Bazán, Max Cheler i altres.

En els nostres dies —i més encara enguany, amb motiu del VIII Centenari del naixement del sant (1182-1982)— el franciscanisme continua essent font inspiracional de creativitat en l'àmbit religiós, filosòfic, històric, sociològic, ecològic, literari i artístic.

Amb motiu del VIII Centenari del naixement de sant Francesc d'Assís, que es clou enguany, ens plau oferir la millor bibliografia editada en català. En fem una breu revisió de cada obra. Segueix després una relació de llibres en castellà.

Totes les obres que seguidament esmentem, poden trobar-se a la llibreria Claret, Lluïa, 6, Editorial Seráfica, Calaf, 16, Llibreria Blanquerna, Diagonal, 450, de Barcelona o en les principals llibreries religioses de Catalunya.

GAMISSANS, F. Els escrits de sant Francesc i de santa Clara.

Són bàsics per a conèixer a fons aquestes dues ànimes que configuraren un nou estil de viure l'evangelí en l'Edat Mitjana, que ressona i atreu encara avui.

La traducció, de Francesc Gamissans, és feta tenint en compte les millors edicions crítiques. Hi ha breus comentaris al final de cada capítol per orientació dels lectors.

Les il·lustracions son d'En Lluïa Navarro.

GAMISSANS, F. Les floretes de sant Francesc

Aquesta obra clàssica de la literatura universal, ha estat traduïda per Francesc Gamissans. Clou l'obra un capítol sobre el pas del Pobriçó d'Assís per Catalunya. El llibre va curiosament il·lustrat per la famosa pintora, Montserrat Gudiol. En un any s'ha exhaurit la primera edició, i se n'ha fet ja, recentment, la segona.

GOBRY, I. Sant Francesc d'Assís i l'esperit franciscà

Ivan Gobry ens introdueix amb senzillesa a la biografia i a l'espiritualitat de Francesc, i esbossa la història dels diversos ordres religiosos que han seguit les seves petjades. Una segona part conté una àmplia antologia d'escrits del sant i d'escrits sobre el sant.

Completen l'obra una taula cronològica i una bibliografia essencial.

LECLERC, E. Saviesa d'un pobre

L'autor no ha escrit una nova biografia del sant a partir dels fets i relats històrics, sinó que s'ha endinsat en l'esperit del Pobriçó d'Assís per copsar tota la seva riquesa. És fidel a la història, però endut pel sentiment, per la seva imaginació i per un lirisme extraordinari. **Saviesa d'un pobre** s'apropa per una banda a les Floretes llegendàries i per altra als biògrafs que tradueixen el camí històric del sant. És un llibre que està a l'abast de tothom, que ha tingut un gran èxit i que es continuarà llegint durant molt de temps.

BALLARIN, J.M. Francesco

S'ha dit d'aquest llibre que no és un estudi sobre Francesc d'Assís, ja que aquests abunden. És més aviat una contemplació de l'impacte del pobre en el nostre temps, la recerca de la innocència, el clamor d'un profeta.

Josep Me Ballarín és prou conegut entre nosaltres pels seus escrits i les seves conferències sobre el Pobriçó. Creiem que **Francesco**

co és l'aportació més original i de més èxit de casa nostra.

GAMISSANS, F. Francesc d'Assís, sant i ecologista

Amb motiu d'haver estat sant Francesc proclamat Patró dels ecologistes, l'autor ha escollit tots aquells episodis de la vida del sant, que mostren el seu respecte i amor als sers tots de la creació. No hi manca una referència al món d'avui.

El llibre pot ser molt útil com a text de lectura per a trobades juvenils i àdhuc per a celebracions de la Paraula. També com a lectura en reunió familiar.

Precedeix l'obra un pròleg del teòleg Josep Me Rovira Bellosó, i va il·lustrat per uns plumes lluminosos de Me Lurdes Viñas, que donen un aspecte gentil i agraït al llibre.

EDITORIAL CLARET. Càntic del Sol

La millor versió catalana del **Càntic del germà sol** de sant Francesc la féu el poeta Josep Carner.

Editorial Claret ha incorporat el cant a la seva col·lecció "El bri", n. 6. Afavoreix el fulletó la bella quadricomia de la coberta. Cal dir, però, que si es pensés fer una nova edició, **aplaudiríem que anés amb el títol sencer: "Càntic del germà Sol"**, ja que aquest sentit existencial de **germanor universal** és característic del sant.

RAMBLA, P. Deu trobades amb Francesc d'Assís

Els temes d'aquestes trobades pensats per una cataquesis d'espiritualitat franciscana són: La conversió; la paternitat divina; la primera fraternitat; la fraternitat universal; sant Francesc i l'Església; sant Francesc portador de pau; la dama pobressa; amb la germana Clara; sant Francesc i la Mare de Déu i l'estigmatització de la Verna. Clou l'obra un assaig cronològic de sant Francesc i una breu bibliografia.

Material molt oportú per a donar a conèixer el Pobriçó en les comunitats cristianes i moviments juvenils de casa nostra. El seu autor, pare Pasqual Rambla, és prou conegut entre nosaltres com a teòleg i franciscanista.

El llibre ha estat editat per la Comissió pro-Centenari Franciscà, que presideix el pare Josep Gendrau, franciscà, i el pare Enric Castells, caputxí.

BALLARIN, J.M. Sant Francesc, vuit-cents anys

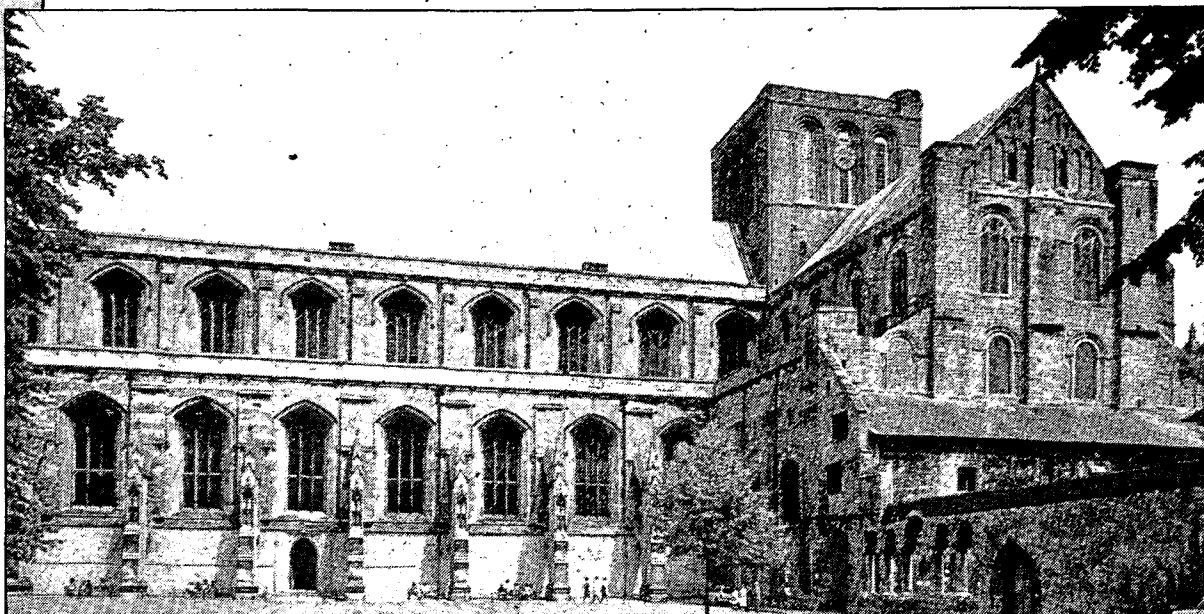
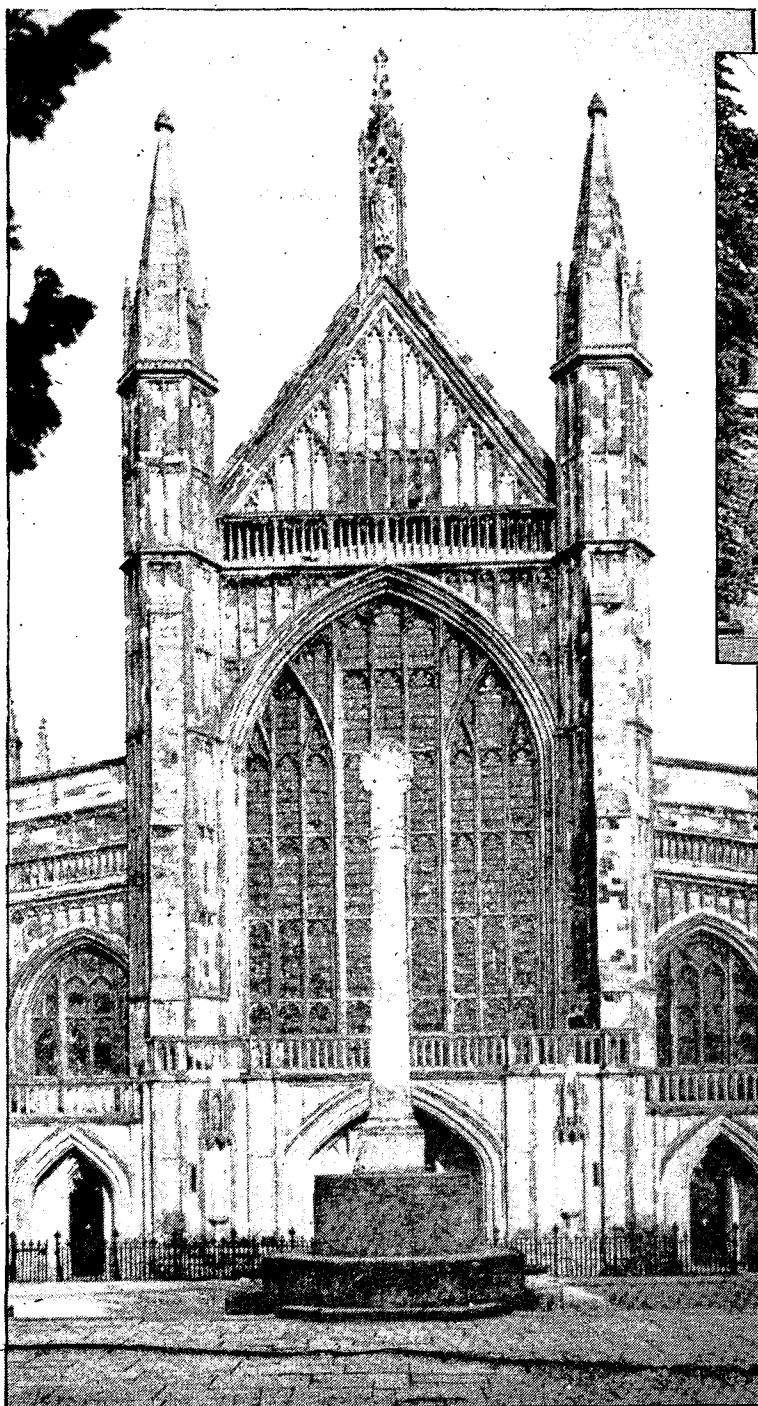
En el pròleg llegim: "Amb aquestes pàgines, Ballarín ha volgut aportar la seva col·laboració a la celebració del vuitè centenari del naixement del sant, intentant encarnar el seu "Francesco" en la vida i l'anècdota de sant Francesc d'Assís. Ben haja sant Francesc que ha inspirat a Ballarín aquesta dècada meravellosa de joïoses i contrastades anècdotes, com en altres d'ies inspirà els Mena, els Chesterton, els Litzs, els Verdaguers, en diversos camps de les arts, de les ciències i de les lletres".

L'obra va il·lustrada amb dibuixos del mateix autor.

Francesc Gamissans

Vista exterior de la Catedral de Winchester, rodejada d'una àmplia zona

Catedrals angleses (2)

La majestuositat de Winchester

Després de la visita a Canterbury, ens endinsem més per terres angleses i arribem a Winchester, ciutat de 30.000 habitants que es troba al comtat de Hampshire. Al segle XIII esdevingué el mercat més important de llana d'Anglaterra. En els darrers anys s'hi ha introduït la indústria manufacturera.

En passejar pels carrers d'aquesta ciutat, amples i tranquils, hom constata que la ciutat ha anat creixent amb mesura als darrers anys. Deixem el vehicle al centre de Winchester i anem directament a la

Catedral, gòtica (segles XI-XIV), la més gran d'Anglaterra.

Es difícil recordar-se, després de tants anys, que Winchester va ser durant molt temps la capital de Regne d'Anglaterra. I podria continuar essent-ho si els successors del Rei Alfred haguessin conservat tots els seus territoris.

Un munt d'idees ens venen al magí quan entrem a la Catedral. Quanta història en aquestes altíssimes parets. Es tracta d'un recinte gran, espaiós. Ens assabentem que es tracta d'una de les Catedrals més grans d'Europa. Potser per aquesta grandària de la qual parlem,

tenim la impressió que el recinte és quasi buit. És el lloc adient per a la reflexió profunda i l'oració serena.

En el nostre passeig ens sorprèn positivament el Cor, la Capella de La Mare de Déu, la de l'Epifania, la Font Baptismal d'Enric II i la Cripta.

En aquesta Catedral de Winchester no són només espaiosos i amplis els interiors, sinó que també ho són els exteriors. L'edifici és rodejat d'una àmplia zona verda que dona un cert to rústic a la Catedral.

Tomàs Puntí

A missa, per què?

En primer lloc, ara i sempre i objectivament parlant, anar a missa ha estat incorporar-se a l'esdevenir del món, a la seva història real, de pecat, redempció i santificació. Participar realment en el fet cabdal i director de la història de la humanitat, a la vida de Déu fet home, salvant-nos i santificant-nos.

Hom ha anat a missa, ara i sempre, per "estar al dia", per "ésser-hi", per "estar al corrent" del que passa. Almenys hom hi hauria d'haver anat per això.

Però em sembla que hi ha uns motius que podríem anomenar existencials, històrics, circumstancials, que són propis de cada tombant de la història. Avui, jo n'hi veig sobretot un: donar públicament testimoni amb una acció concreta, que no em considero "suficient".

Si el món modern comet un pecat, és el de la suficiència. L'home es pensa que pot. Que és suficient. Que és el que pot? De què és capaç? Ho tenim a la vista. Ens havien promès que tirant Déu per la finestra arribaríem al paradís i a la felicitat. Nosaltres. Amb les nostres forces. Aquí ho teniu: violència, irrespecte, covardia, egoisme. "Si no hi ha Déu tot és permès", deia aquell personatge de novel·la. "A l'home", va afegir algú. "No: Sobre l'home", va concloure un altre. Es dubta que cap segle de la història pugui presentar unes tan perfectes i sofisticades violències i violacions de l'home sobre l'home com aquest.

I seguim considerant-nos suficients: en economia, en moral, en política...

Un repte a la suficiència

Per això és tan sà i saludable anar a missa, i

anar-hi precisament el diumenge, quan ens ho manen. Almenys uns estoneta a la setmana deixem les nostres il·lusions de grandesa, recordem la nostra insuficiència i recordem per on gira realment la història dels homes.

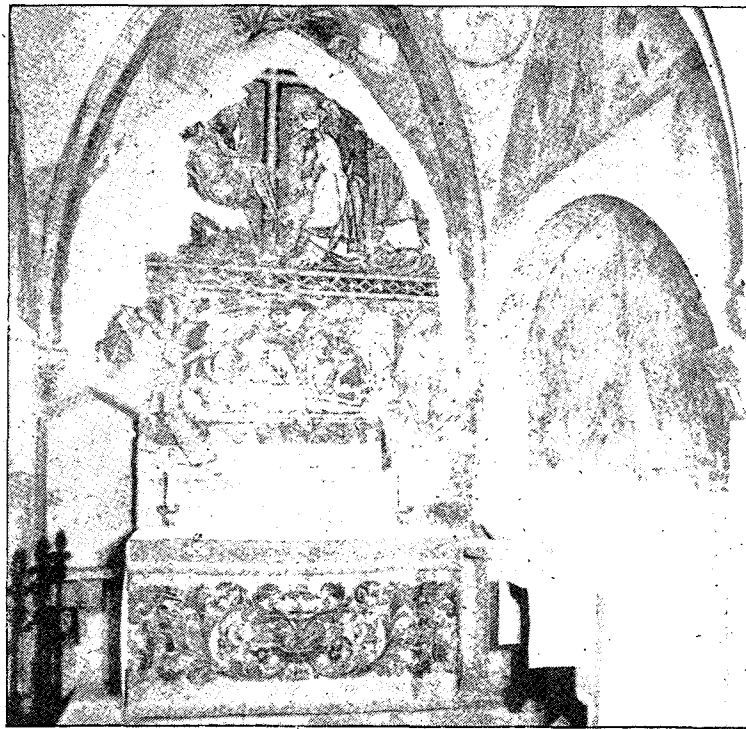
Encara malauradament, fins a la missa hem portat la nostra suficiència. Des dels invents pedants de les misses progressives a la crispació endurida de les misses ultres, sembla que ens entestem a oblidar que l'únic que val de la missa és Jesucrist baixant i arrossegant-nos, quasi vulgues no vulgues, cap al Pare; Jesucrist donant sentit a la nostra vida i al món.

Anar a missa, avui, és un gest, és un repte a la ridícula suficiència dels suficients. Dels que ho saben tot, dels que ningú no els ha d'explicar res, dels que estan per damunt de tot, dels que dogmatitzen a tort i a dret, dels que tenen la solució, dels que estan disposats a fer-nos feliços, dels que et miren amb commiseració d'una mirada que diu: "si fossis com jo!".

Quantes vegades he pensat, davant d'un d'aquests éssers que porten escrita en el seu gest la paraula "suficient", en el que diuen que va dir en Josep Carner quan un jovecencell li va ésser presentat com a "poeta": "Em permet que me'n foti"?

Però a tots els que pateixen, els que cerquen, els que no s'enganyen i saben la veritat, la gran veritat que no som feliços ni suficients, només els proposo una cosa: anar a missa, i, més enllà de cançonetes cursis i capellans tronats, deixar-se arrossegar pel curs de l'única història, la de l'amor de Déu que vol la nostra salvació i la del món.

Jordi Galí i Herrera

La capella de l'Epifania ens permet imaginar-nos allò que era inicialment la catedral normanda.

RESIDENCIA GERIÀTRICA
"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Unicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Els protestants de Catalunya i la llengua catalana (I)

A la fi dels anys cinquanta, l'ús de la llengua catalana als aspectes públics dels diferents grups eclesials protestants de Catalunya i de llurs organitzacions, que operaven al nostre país aquell temps, era inexistent. Aquells anys, els dirigents dels dits grups i comunitats eren, quasi tots, catalanoparlants, gent que havia nascut a Catalunya o bé immigrada des de feia molt de temps, que s'hi havia arrelat sense cap mena de problema. Esdevenia, doncs, sinó còmic, sí, humiliant, de veure'ls parlar entre ells o d'exhortar-se mútuament, fent-ho en castellà. Oïmés quant el fort accent i la sintaxi sempre deficient els traïa en tota ocasió. En fer-ho les excuses que hom presentava, com una veritable autodefensa, no tenien ni cap ni peus: uns deien que si, enmig d'ells, hi havia un castellanoparlant, aquest no tenia pas cap obligació d'entendre'ls i podia adhuc sentir-se ofès perquè els altres, la majoria, empraven correntment el català davant d'ell.

L'altra era la por inconfessada que hom pogués acusar-los de **catalanista o d'enemics del règim** —i els evangèlics catalans sabien prou bé què volia dir sentir-se acusat amb aquells qualificatius. Era aquella por, aquella profunda por de la nostra postguerra, que ens havia arribat a tots al moll dels ossos. Conseqüentment, molts pensaven que si se'ls acusava d'**enemics del règim**, el resultat podia esdevenir la clausura dels temples, altre cop i aleshores hom no podria predicar l'Evangeli; com si la Paraula hagués de restar encerclada i esclavitzada per quatre parets, i no pogués ésser anunciada a les llars, a les converses entre amics i per tot arreu!

Aquella situació ridícula, provocada per les autoritats de l'època, produïa un ús generalitzat de la llengua castellana. No era, doncs, un fenomen privat de les comunitats i els fidels evangèlics catalans, perquè tota la nostra societat en patia les conseqüències.

Un altre factor importantíssim va ser la immigració d'aquells anys. Immigració indiscriminada; de molta gent ressentida, a la qual li havien ensenyat que Catalunya era l'única culpable de l'hecatombe dels anys 1936-1939, i d'alguns que veien com a autèntics conqueridors i a fer de manaires, sense respectar ni la cultura ni la llengua de la terra a la qual arribaven. També en venien molts a fi de millorar llurs condicions de vida, perquè llur existència havia estat infrahumana de debò. I d'altres, que també n'hi havia, que ens explicaven tota una sèrie de sopars de duro quant a persecucions i discriminacions i, tot just arribats, es convertien en perseguidors i discriminadors de tot allò que no els complaia.

Descontents amb allò que passava a Catalunya, un grup de catalans, evangèlics de comarques i de Barcelona, grup heterogeni unit pel desig de millorar la situació existent al si de les comunitats protestants de Catalunya, començà a recollir la dispersa himnologia protestant en llengua catalana. Era gent ben diversa, del Vallès i de l'cap i casal de Catalunya: en Pere Puig i en Benjamí Planes, de Sabadell; en Joan Vallès, de Rubí, i en Daniel Miracle i l'Àngel Cortès, de Barcelona.

De bell antuvi la tasca fou molt feixuga. S'havien perdut partitures i cremat llibres anteriors a la nostra guerra civil. Els himnaris o col·leccions de cànctics per als fidels havien desaparegut sobtadament, i, fins alguns anys després, hom no en trobà alguns exemplars amagats abans que les autoritats franquistes clausuressin els edificis de les esglésies i les escoles evangèliques, en començar l'any 1939.

En començar el 1960, la recopilació del primer recull era ja finalitzada, i en una assemblea baptismal, celebrada a Badalona, hom hi cantà diferents himnes, en català, per primera vegada, des de l'acaba-

B) Un exemplar d'un dels quatre fulls editats per l'"Acció Bíblica Catalana", publicat per l'Impremta Salvadó- Barcelona, a començament de 1965.

ment de la nostra guerra, i algun valent, o potser un xic despistat, parlà públicament en llengua catalana. L'any següent, en una altra assemblea baptismal, que se celebrà a Girona, els organitzadors posaren un gran escut de Catalunya a la mesa presidencial, els assistents hi cantaren en català a bastament, i les intervencions públiques en català foren ja més nombroses. S'havia aconseguit el primer fruit: ignorar la realitat existent, i obrar de manera quasi normal. Així hom dominava la por i es trencava el glaç de vint anys de silencis.

L'Albert Manent ens recorda a "La defensa de la llengua catalana" (2), article escrit el maig de 1960, que a Barcelona —i concretament el mes d'abril d'aquell mateix any— hom havia imprès clandestinament un full no signat, que gent ben informada afirmava que havia estat escrit pels serveis de la Falange Española i pel Gobierno Civil.

Al dit full, els qui havien perseguit i continuaven perseguint els protestants catalans ara els presentaven paradoxalment com a un grup exemplar per a la resta de la

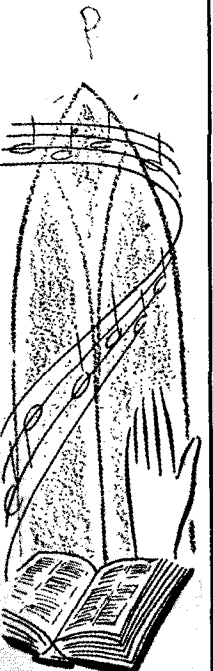
societat catalana i, en fer-ho, astutament els contraposava a la resta de llurs compatriotes. Entre d'altres coses, hi llegim: "En cuanto a los religiosos que aparecen en la hoja —y otros que no aparecen— ja ver cuando dejan Vds. de enredar en este país! Con la de indios que hay que catequizar. Nos mesamos los cabellos por la discriminación racial de los EE.UU., de los alemanes con los judíos, y Vds. haciendo misas en catalán y en castellano como si hubiera un Dios distinto para cada grupo racial. Mientras, aquí, en Barcelona, los protestantes se entienden porque hacen sus oficios en español y la gente los entiende. ¿Prefieren Vds. perder católicos de otras regiones antes que atenderlos hablando de manera que los entiendan todos y no unos solos?" Més cinisme ja ens és impossible de trobar plegat!

Inquietament, el grup s'uneix dirigit ara per en Benjamí Planes i continua la recopilació d'himnes en llengua catalana, amb tota la producció que havien reunit l'Ermengol Felip i en Pere Ynglada en llurs himnaris, publicats abans de la nostra guerra civil.

Trobem el gener de 1965 una

CANTS DE GLÒRIA

1 himnari evangèlic català

Exemplar de "CANTS DE GLÒRIA"-1, editat el desembre de 1965.

inexistent **Acció Bíblica Catalana**, nom que encobreix l'impressor Salvador Salvadó, home molt compromès i que havia estampat els darrers números de l'**Ariel** i molts llibres, com ara, **El silenci del mar** i **La ciutat submergida**, editats per l'**Antologia**, i l'autor d'aquest treball, publicava quatre fulls en català, els quals s'esgotaven ràpidament. Ardidament, els exemplars deien ben clar "Imp. Salvadó-Barcelona".

I, a l'hivern de 1965, i també la **Impremta Salvadó** tirava els primers exemplars de "Cants de Glòria" - 1 **Himnari Evangèlic Català**, recull de vint-i-dos cànctics, tot afirmant a la Presentació del llibre: "Tenim el projecte de noves col·leccions d'himnes, que hom procurarà editar més endavant d'acord amb l'entusiasme amb què serà acollit aquest petit volum".

ÀNGEL CORTÈS

(1) "PRESENCIA EVANGÉLICA", n.º 51, pp.10-11 "Quinzè aniversari de la FBEC 1966-1981. Les petites lliçons de la història".

(2) Joan Crexell, "ELS FETS DEL PALAU I EL CONSELL DE GUERRA A JORDI PUJOL", Ed. La Magrana, 1982. Barcelona. pp. 66-67.

Traspàs d'un veterà pastor barceloní

A Barcelona, ha mort recentment i a l'edat de 80 anys, el veterà pastor Llàtzer Urrútia, després d'una molt llarga i penosa malaltia.

Havia nascut el 1902, i des de molt jove es dedicà a l'evangelització en el si de les esglésies evangèliques anomenades "assemblees dels germans", un dels fundadors de les quals enguany fa 100 anys que morí, John Nelson Darby. Llàtzer Urrútia havia estat sempre un home molt afable, i especialment durant els difícils anys de la guerra i la postguerra va ajudar moltíssim els seus correligionaris, quant a minvar problemes per als casaments dels no catòlics i la situació dels joves protestants a l'exèrcit espanyol. Fou tan decisiva la seva ajuda que els seus propis companys, al Palau de Justícia, on ocupava un alt càrrec, l'anomenaven "el bisbe protestant".

Fou membre del Patronat que assolí el retorn a mans catalanes del "Hospital de Colonias Extranjeras" i que, anys després, tornà a ésser, l'Hospital Evangèlic de Barcelona.

També, i des de la seva fundació l'any 1955, havia ocupat càrrecs de molta responsabilitat dins l'Associació de Ministres de l'Evangeli de Catalunya, organisme que agrupa la majoria de pastors protestants catalans de confessió baptismal, metodista, presbiteriana, luterana i alguns dirigents de les abans esmentades "assemblees".

La Generalitat legalitzà la Fundació Bíblica Evangèlica

Creada l'any 1966, en una època curulla de dificultats i de problemes molt grans, la FUNDACIÓ BÍBLICA EVANGÈLICA ha esdevingut un símbol a Catalunya i de llà les nostres terres del nostre amor profund per la terra on hem nascut i vivim, pels homes als quals hem de testimoniar la veritat en Jesucrist i de les Sagrades Escripures, on trobem la nostra raó d'ésser i la

norma per a les nostres vides.

Ara, des del 8 de juny propassat, la Generalitat de Catalunya ha reconegut i legalitzat el nostre organisme, el qual duu actualment el nom de INSTITUCIÓ BÍBLICA EVANGÈLICA DE CATALUNYA.

El nostre entusiasme és el mateix que ens va dur, fa setze anys a constituir la "Fundació". Els nostres objectius han esdevingut els

de sempre: la defensa, ús i difusió de la llengua i la cultura catalana al si de les esglésies evangèliques de Catalunya; la traducció, la publicació i la difusió de les Sagrades Escripures en la nostra llengua; el coneixement dels nostres trets com a poble, que vol sobreviure, i lluita per a esdevenir gran, pacífic i amant de la concòrdia enmig dels altres pobles lliures del món.

la sardana i la dansa

Folklore internacional
al Palau

El passat dia 19 se celebrà al Palau de la Música Catalana la cloenda de les Jornades Internacionals Folkloriques —JIF— de Catalunya, organitzades per l'Esbart Lluís Millet que esdevé també el festival de Dansa Internacional de Barcelona, enguany en la seva novena edició.

Intervingueren representacions folkloriques de Brasil, Catalunya, Iugoslàvia, Polònia, Txecoslovàquia i Ucraïna, oferint una ben variada gamma folklòrica, ja que és ben distanciat aquest folklore calent —i viu— de les nacions sudamericanes, de les quals potser Barsil n'és la més representativa, a aquest altre folklore dels països de l'est europeu (el folklore del fred habitualment l'anomenem), on si bé el folklore és mimat i prodigat a uns nivells inusuals per a nosaltres, potser tampoc no té aquella espontaneïtat que ens pot oferir una samba brasilera, prototipus i model de les danses d'aquell gran país.

Tècnicament i atrevint-nos a fer una lleugera crítica o comparança entre els grups, potser ens decantaríem pel grup ucraïnès "Orlyk" de Manchester (Anglaterra), un conjunt numèricament petit (unes deu parelles com a màxim), però amb un domini total de les danses i una

justa expressivitat sempre al servei de la peça interpretada. La malenconia, quan apareix com per exemple en una dansa on ballen noies soles, sembla ser producte d'una situació més aviat ambiental que no pas creada. Aquest mateix estat d'ànim, en els brasilers, ens és presentat com a resultat de situacions d'opressió (el número dels "Cangaiceros"), i és aquesta, possiblement, la característica que més distància oposa un de l'altre folklore.

No obstant ambdós grups, que hem de considerar els que més popularitat han assolit en el curs de totes les Jornades, han tingut unanimitat d'aplaudiments, fet que poguérem comprovar en el festival d'Igualada, on actuaren conjuntament.

Els altres tres grups estrangers (Polònia, Txecoslovàquia i Iugoslàvia) complementaren un excel·lent nivell artístic d'aquesta novena edició del Festival de Dansa de Barcelona, ja que les seves actuacions, en una línia ben diferent, foren sempre correctes, sense faltar-hi mai aquell moment espectacular que acostuma a ser el més acceptat pel públic. La part musical fou molt prodigada pels iugoslaus (una música estil austríac), la part de canço estigué més viva en

els txecs i, els polonesos, podríem dir que es balancejaren en un terme mig, remarcant molt la seva coreografia espectacular amb una dotzena de parelles o cantant i ballant els homes sols.

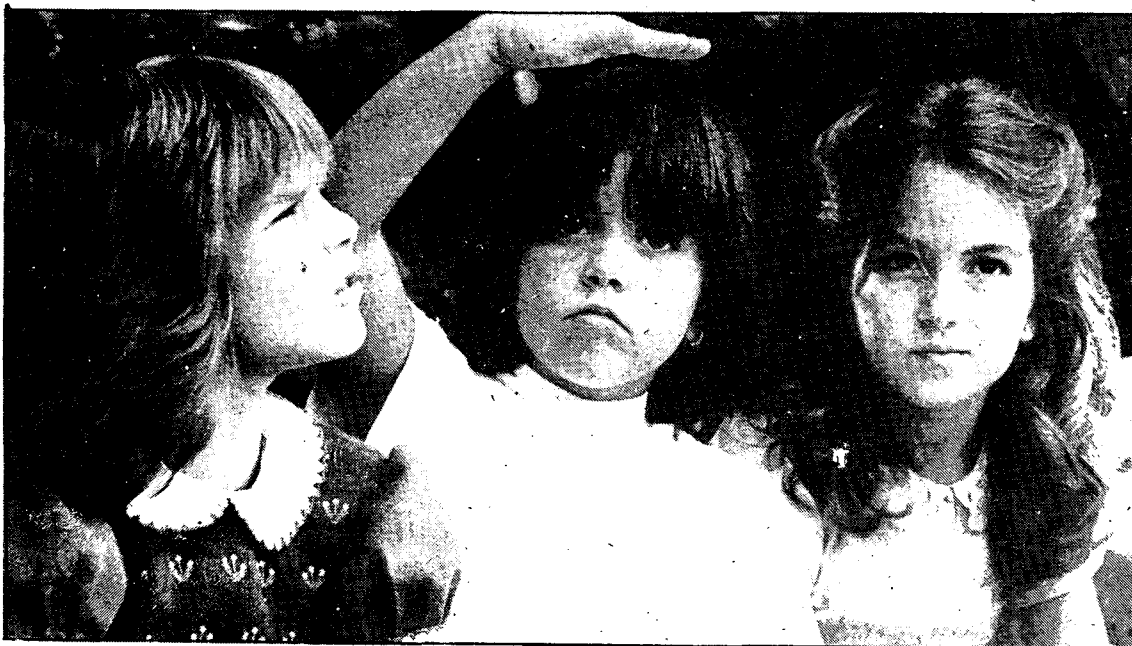
L'Esbart Lluís Millet no s'apartà de la seva habitual línia interpretativa de força i nervi, oferint una petita selecció de les danse més representatives del seu espectacle "Ballé de la Gran Catalunya", en el qual es vestuari hi juga un paper important, per la seva abundositat i color, mantenint, però, una lloable senzillesa.

Homenatges al mestre
Ramon Vilà

Tres en total ha estat els que ha rebut aquest popular compositor en el curs del mes de setembre. Concretament el dia 5 a Martorelles, el 12 a Canyamars, i el 26 a Terrassa, prova evident de la gran simpatia que aquest autor obté en el món de la sardana, amb abundor de títols que els sardanistes accepten complaguts. Encara, i per a millor refermar, el què hem dit, podem fer memòria d'un altre homenatge que se li tributà a la seva vila de residència —Canovelles— el mes de maig darrer.

Josep Ventura

moda

Tinguem cura dels cabells dels nostres fills

Si tenim cura del cabell dels nens avui, d'això dependrà que llueixin una bonica cabellera el dia de demà, ja que l'aspecte magnífic i generalitzat d'uns cabells d'indubtable qualitat, són fruit quasi sempre d'atencions degudament aplicats durant l'infantesa.

Per tant, Llongueras proposa, amb el seu infatigable gust pel treball, una bona higiene sobretot, ja que els cabells dels nens s'embruten molt més que els dels adults, degut al seu contacte continu amb la terra, l'aire i evidentment amb els efectes de la pol·lució. Primer que tot, doncs, es farà un rentat diari o quasi diari amb un bom xampú de tipus neutre. En el cas que els cabells siguin molt rossos i a causa de l'excés de sol, sobretot a l'estiu les puntes s'assequen per la qual cosa es recomana un xampú ric en lanonina i proteïnes. Si els cabells estan res-

secs pel sol i a l'aigua del mar, es recomana l'ús d'olis vegetals que siguin refinats, com l'oli de coco, però també es pot utilitzar oli d'oliva de bona qualitat. Aquest oli s'utilitzarà fent un llarg massatge aconseguint així un autèntic tractament de recuperació de la queratina del cabell.

Un altre punt molt important és el tallat, que ha de ser adequat a cada nen o a cada nena, ja que en això radica el perfecte estil del pentinat. El nen ha d'anar ben pentinat fins i tots quan va "despentinat", ja que els cabells han de tornar sempre al ser estat natural guiats sempre per un bon tallat.

Cabells espessos: S'aconsella un tallat escalat perquè el pentinat adquireixi més soltesa.

Cabells fins i llisos: S'aconsella tallar-los d'una peça perquè quedin sempre més uniformes i al seu lloc.

Cabells arrissats: Talleu-los tenint en compte l'oval de la cara de cada persona, asseccant-los al sol, amb infrarojos o simplement amb l'assecador-difusor, però sempre amb els dits a fi que quedin completament naturals.

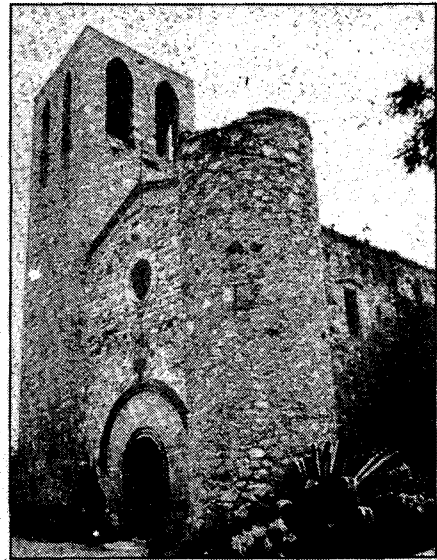
Tercer i últim punt a tenir en compte: el color. Per a aconseguir tons rossos clars en els cabells dels nens, és recomenable posar-los en mans de bons professionals, els quals amb uns lleugers tocs d'aclaridor, que s'aplicarà amb la pinta, no trigaran més d'un quart d'hora, temps suficient. Seguidament es rentaran els cabells i s'asseccaran.

Són consells que apunten cap a tres punts bàsics a tenir en compte a l'hora de pensar en l'atenció dels cabells infantils.

Mª José Ejarque

llibres

Museu Comarcal del Maresme, Mataró

GUIA DEL ROMÀNIC DE
LA COMARCA DEL MARESMESecció: Grup d'Amics de l'Art Romànic del Maresme
Mataró, 1982El romànic
del Maresme

El "Grup d'Amics de l'Art Romànic del Maresme" acaba de publicar una interessant guia de l'estil que més aficionats té Catalunya: el romànic.

Aquesta comarca allargada entre el mar i les muntanyes ara tan poblada, a la alta edat mitjana era una zona pobra i amb un índex demogràfic baix. Aquesta limitada població es concentrava en la zona alta, i un reflex de tot això és la poca envergadura de les construccions romàniques i la discreta presència d'elements decoratius-ornamentals, i a més que la xifra global no sigui massa important. En el treball si troben classificades i descrites 51 mostres i restes d'arquitectura religiosa entre monestirs, capelles i parròquies, i 14 conjunts d'arquitectura militar,

castells i torres de vigilància, dels quals generalment en queda ben poca cosa. Amb tot també cal destacar que alguns d'aquests edificis han estat reconstruïts o ho seran properament com és el cas del castell de sant Vicenç de Burriac al terme municipal de Cabrera de Mar.

En aquesta tasca tan útil per la història de la comarca i a la llarga per la general de la nació també s'hi troben tres mostres d'arquitectura preromànica: Sant Cristòfor de Cabrils, Sant Salvador de Vilassar de Dalt i Sant Andreu d'Orrius. El volum va acompanyat de plànols, il·lustracions, bibliografia molt completa, etc... En síntesi un bon i reeixit treball sobre una matèria tan atractiva.

Ferran Camps

Premi "Ciutat de Barcelona",
de cinema, 1982

Ha estat concedit a "Rialles", Delegació d'Òmnium Cultural, junt amb "Cavall Fort" i "Drac Màgic", per la tasca de doblatge de pel·lícules en català per a nois i noies. És aquesta una activitat que contribueix certament a la normalització cultural i lingüística del nostre país, malgrat les dificultats que això comporta. No cal dir, que un reconeixement com aquest estimula a perseverar-hi.

Material per a
l'ensenyament en català

Es tracta d'una guia orientativa del material existent al

mercat, tant de llibres de text com d'elements complementaris. La primera edició va ser feta per Òmnium Cultural el 1972, com a extret del Butlletí interior informatiu, i a partir del 1975 en forma de prospecte.

La darrera edició corresponent al curs 1982-1983, ha estat preparada per l'equip pedagògic de la DEC d'Òmnium Cultural i editada pel Servei d'Ensenyament de Català de la Generalitat de Catalunya. N'ha estat feta una àmplia difusió; hom pot demanar-la al local de la DEC, o bé al Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

costums i tradicions

L'esqueix català del Sant Roser

La devoció a la Mare de Déu del Roser, segons la tradició, nasqué l'any 1215, a Tolosa, instituida pel fundador —a Toló— de l'Orde de Predicadors, sant Domènec de Guzmán.

Segons Torras i Bages, d'aquell Sant Roser plantat "en les fresques Valls del Pirineu, on començà a resar-se en nostra pròpia llengua", se'n plantava un esqueix a Barcelona, en fundar-s'hi l'any 1219 l'orde Dominicana. D'aquesta manera, la Ciutat Comtal esdevenia la primera població peninsular on es resava el rosari.

La devoció comportà tot seguit la necessitat del cant, com una expressió més, i molt important, de la fe i la religiositat del poble. I nasqueren els Goigs més populars atribuïts a Sant Vicenç Ferrer (1350-1419) o al seu germà, Fra Bonifaci (1355-1417), paternitat desmentida, ja, per Milà i Fontanals. Segons l'erudit gogista Dr. F. Ribas Pontí, podrien haver estat dictats per mossèn Bernat Fonollar, domer de la Seu de València, el 1487, quan ja els germans Ferrer havien mort més de seixanta anys abans.

Els Goigs s'estengueren arreu de

Els Goigs s'estengueren arreu de Catalunya. Tant la lletra clàssica com la primitiva melodia, han servit per a d'altres advocacions i encara que moderns poetes n'hagin escrit d'excel·lents i propis de diferents indrets, perduren els an-

tics. D'uns i d'altres, l'aciençat editor i tractadista d'aquesta manifestació de la devoció popular, Salvador Torrell, de Reus, n'enregistra més de dues-centes-cinquanta edicions, en el fascicle 19-20 de la seva col·lecció "Les nostres devocions", d'imprescindible consulta, especialment pels gogistes.

Tot això, a banda de Dolors, Glòries, Cobles i altres textos que componen l'himnari potser més important, després del de Montserrat, de la nostra terra.

L'altra manifestació costumista rosariana, són sens dubte les Confraries del Roser, tant abundoses un temps arreu del país i de les

quals, encara sortosament en resten.

Com diu el dessús esmentat Torrell de Reus, "la devoció fou la més estesa a Catalunya, tant en l'aspecte purament religiós com popular: majorels, pavordesses, captiris, les cançons de pandero, de les quals n'han quedat un repertori exemplar: des de l'Urgell, L'Albí, Prades, Montblanc, L'Aleixar, i d'Ulldemolins, un dels darrers llocs, amb el seu Ball de les Majorels, il·lustrat amb corrandes, fruit de la poesia popular, on encara com un do de Déu, podem admirar, quan avui gairebé s'ha extingit tanta grandesa pretèrita".

De les cançons de pandero, hem de dir que l'instrument amb el qual s'acompanyen els cantaires solien ser quadrats i amb pintures generalment al·lusives a les devocions locals o a la Mare de Déu del Roser. I les al·lusions a Ella eren freqüents, sobretot quan es tractava de comparances, com aquesta: "Quina cara feu tan blanca, / veïna del meu carrer, / quina cara feu tan blanca, / com la Verge del Roser. / Com la Verge del Roser / i amb una rosa a la mà, / de flors com la vostra filla, / en cap jardí no n'hi ha".

Santiago Rusiñol, en "L'alegria que passa" fa cantar els Goigs clàssics, amb melodia d'Enric Morera, contribuint així, a través del teatre, a conservar una de les més exteses devocions marianes.

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Dia i jorn

D'un parell de mots sinònims com aquests podem dir que un d'ells, dia, té un ús majoritari i ben estès. El dia del teu sant. Un dia us vindrem a veure. Cada dia passejo una estona. L'altre, jorn, en canvi, té un regust arcaic i és d'un ús molt més restringit, reservat a escrits elevats de to o a composicions poètiques. Un jorn de glòria. Jorns d'exaltació patriòtica. "I d'aquell jorn ençà, ma vida no és ma vida per tal que és tota vostra i vós l'heu destruïda" (López-Picó, Elegia).

Si ens remuntem als seus orígens veiem com aquests dos mots procedeixen del llatí: dies ens ha donat dia i l'adjectiu diurnus s'ha transformat en jorn i ha passat d'adjectiu a substantiu.

Ambdós mots, sinònims coincidents de tot, els trobem al diccionari amb el doble significat de temps que dura la claror del sol (per contraposició a nit), i de unitat bàsica de temps que és el que triga la terra a donar una volta sobre ella mateixa.

Podem, doncs, usar dia i jorn indistintament, segons el context on s'insereixin. I ens donen, també, una bona colla de derivats que ja no presenten diferències de nivell ni d'estil i que els trobem escrits amb la mateixa profusió i en igualtat de condicions.

És curiós d'observar que el castellà no ha admès el mot jorn, a diferència d'altres llengües llatines, però sí els seus derivats.

Per començar esmentem els dos derivats paral·lels en la forma i divergents en el significat: diada i jornada. Diada té una connotació festiva màxima, en canvi, jornada es refereix a la durada del treball diari. Volen suprimir la diada de Corpus. Ens espera una dura jornada.

L'adjectiu diari es converteix en substantiu quan significa el periòdic de notícies que surt cada dia, o la consignació d'esdeveniments en una llibreta durant un viatge o expedició, o bé de confidències de caràcter íntim.

Una lliçó diària. Va escriure el seu diari de vacances.

Quotidià és sinònim de l'adjectiu diari, de cada dia.

Migdia i migjorn coincideixen a dir-nos les 12 del dia i el nom d'un vent que ve del sud. D'aquí en surten per un cantó, migdiada, la dormideta de després de dinar, i per l'altre, migjornell, el vent esmentat quan bufa fluix.

Diürn s'oposa a nocturn, adjectius. Les classes diürnes de l'Institut. Una papallona diürna.

Jornal i jornalier ens parlen de treball i de guany. Avui he guanyat un bon jornal. Ho han perdut tot; ara van a jornal.

I encara tenim la locució adverbial de jorn, que vol dir a les primeres hores del dia, aviat del matí. Ens llevarem de jorn.

Perles ortogràfiques

Llegit en un full volant de la Parròquia: Sembla bo mantenir el que es fa en quan a les excursions. Ha de dir: ...quant a les excursions; o bé: pel que fa a les excursions.

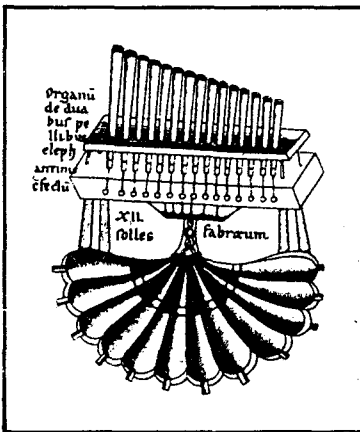
música

Els Orgues de Catalunya

La tasca de donar a conèixer els grans orgues, els històrics i altres instruments de característiques especials del rei dels instruments, té aquest una segona part. Amb el títol genèric d'"Els orgues de Catalunya"

s'han anat donant recitals per diferents poblacions que gaudeixen d'orgues susceptibles d'emprarse per a donar concerts.

Pel mes d'octubre vinent estan anunciats els següents:

4, dissabte - 22 h.
Castelló d'Empúries

JORDI ALCARAZ
Robertsbridge Fragment, Francesco Landino,
Guillaume de Machaut, Arnolt Schlick,
Hernando de Cabezón, J. S. Bach.

7, dimarts - 22 h.
Igualada

MONTSERRAT TORRENT
Pau Bruna, Joan Cabanilles, Josep Soler,
Salvador Pueyo, Frederic Mompou, Manuel
Castillo.

9, dijous - 22 h.
Mataró

MONTSERRAT TORRENT
Pau Bruna, Joan Cabanilles, Josep Soler,
Salvador Pueyo, Frederic Mompou, Manuel
Castillo.

11, dissabte - 22 h.
El Vendrell

MONTSERRAT TORRENT
Pau Bruna, Joan Cabanilles, Josep Soler,
Salvador Pueyo, Frederic Mompou, Manuel
Castillo.

ESCULTURA RELIGIOSA ORFEBRERIA
SACRA ORNAMENTS LITURGICS

CASA BOCHACA

Carrer Bisbe Irlurita, 2, bis.
Barcelona-2. Tel. 315 09 54
Tallers de fabricació propia

Avís important: Degut al gran nombre d'inscripcions pel VIII Viatge Cultural del proper dia 3 d'octubre, i per tal de poder atendre totes les sol·licituds, assebeitem a tots els interessats que el mateix Viatge es repetirà el dia 10 del mateix mes. La inscripció està oberta.

El clavecí ben trempat
de Bach a Terrassa

Ja iniciat el cicle de tardor del "RETAULE ARTÍSTIC de Terrassa 1982", ofereix pel proper diumenge 2 d'octubre, un interessant recital a càrrec del pianista Joan Rubinat. S'interpretaran obres de J.S. Bach i de Mozart.

A les 18 hores a la Masia Freixa de Terrassa.

SI PENSEU, SENTIU I PREGUEU EN CATALÀ,
PER QUÈ NO L'ESCRIVIU?

Tots els catalans hem de saber escriure la nostra llengua. Informeu-vos de com podeu fer-ho amb el mínim esforç, poques despeses i sense sortir de casa, amb el nostre CURS D'ESCRITURA CATALANA I CORRESPONDÈNCIA COMERCIAL EN CATALÀ. Trameteu aquest cupó a EAED, Rbla. del Prat, 7, 1.er 1.ª Barcelona-12.

Desitjo informació del vostre Curs d'Escriptura Catalana i Correspondència Comercial en Català.

Nom
Adreça Tel.
Població Prov. CC-1

Preparació pels exàmens de la Junta Permanent de Català.

escacs

Per Jaume Mora

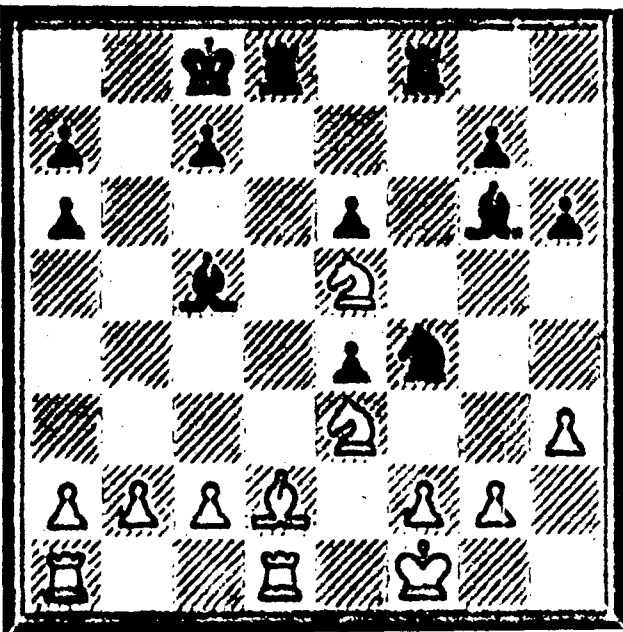

Diagrama 32

Negres juguen i guanyen
Millor desenvolupament i la
iniciativa. Com es remata?

Solució al Diagrama 31

1 d4-d5 e6xd5, 2 Ae3-b6+
Rd8-d7, 3 c4xd5 f6xe5, 4 Tc1-
c7 Rd7-d6, 5 Tc7xe7 Rd6xe7,
6 Ab6-c5+ Re7-e8, 7 Ac5xf8
Re8xf8, 8 d5-d6

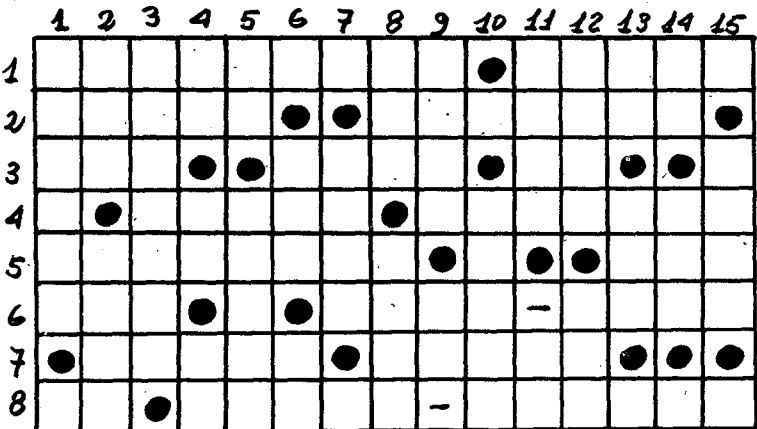
Negres abandonen, doncs és
imparable g4-g5 i un altre peó
passat.

encreuats

Per Rosa Collrell

Horitzontals

1.- Símbol del poderio de la
impietat.- Nom helenístic-romà
de la part S. de Palestina habitada
per jueus. 2.- Antic nom del castell
de Puig de Santa Maria (Horta). -
Especialista en Briologia. - 3.- Riu
català. - Signe ortogràfic. - Con-
tracció. - Vocal. - 4.- Cinquanta. -
Data del naixement de Jesús. -
Estimat. - 5.- Admirador, estimat.
- Vocal. - Diòcesi catalana. - 6.-
(Al revés, Onomatopeia d'un so-
roll, una explosió etc. - Conso-
nant. - Famos pintor català con-
temporani resident a les Illes, ja
molt ancià i malalt. - 7.- És diri-
geix. - Filòsof d'Osona, molt fa-
mos.

pal que es clava a terra per indicar
una alineació o una direcció. - Mil.
- 8.- Sistema de computadora. -
Cognom del mestre d'obres de la
Catedral de Toledo. - 9.- Natural
d'Arabia. - Vocal repetida. - 10.-
Vocal. - (Al revés, riu d'Àfrica occi-
dental. - 11.- Evangelista. - Nota

musical. - 12.- Espia, mira. -
Xifres romanes. - 13.- Nom de
lletra. - Mil sis. - Mil. - 14.- (Al
revés, nom de lletra. - (Al revés,
accident geogràfic gallec. - Vocal.
- 15.- Preposició. - (Al revés,
prefixe que vol dir vuit. - Conso-
nant.

Verticals

1.- Poblet on va naixer el Fill de
Déu. - Cinc. - 2.- Sigles d'un acord
nacional. - (Al revés i en castellà,
nom d'un peix. - 3.- Col.laborador
de Pau que haguéren de separar-se
per diferències de criteri d'alguna
lletra. - 4.- En anglès, és. - Ganxo
que es posa al final del fil de
pescar. - Consonants. - 5.- Artic-
le. - Veritat universal i indiscuti-
ble o afirmada com a tal. - 6.-
Vocal - Que costa molts cèntims -
Òvol. - 7.- Consonant. - (Al revés,

Solució

1.- Babilònia. - Judea. - 2.-
Enesa. - Bribleg. - 3.- Ter. - Coma.
- Al. - A. - L. - Nadal. - U. -
Vic. - 6.- mub. - Joan Miró. - 7.-
Termo. - Maello. - 8.- Va. - Jaume
Balmes.

Horitzontals

Verticals

filatèlia

Per Enric Graupera

L'any 1976 Espanya posà en
circulació una sèrie de segells
dedicats al Monestir de Sant
Pere d'Alcàntara. Dita emissió
és integral per tres segells,
estampats pel procediment
calogràfic i bicolor. Les seves
mides són: 40'9 x 24'9 mm., en
plecs de 25 segells, i una tirada
de vuit milions de cada valor.
Valor de 3 pessetes. - Vista
exterior del Monestir. Valor de

7 pessetes - Interior de la ca-
pella amb el sepulcre de Sant
Pere d'Alcàntara. Valor de 20
pessetes - Bust de Sant Pere
d'Alcàntara, reproducció de
l'escultura, feta per José Na-
varro Gabaldón i aixecada a la
plaça central d'Arenas de Sant
Pere, amb motiu de complir-se
el IV Centenari de la mort del
Sant.

Sant Pere d'Alcàntara (1499-
1562), franciscà espanyol, fou
ordenat sacerdot l'any 1524 i
fundà la Congregació dels Des-
calços, caracteritzada per la
seva austeritat. Influí en la Re-
forma carmelitana mitjançant
els consells donats a Sta. Tere-
sa de Jesús. Va escriure el
"Tratado de la Oración y de la
Meditación".

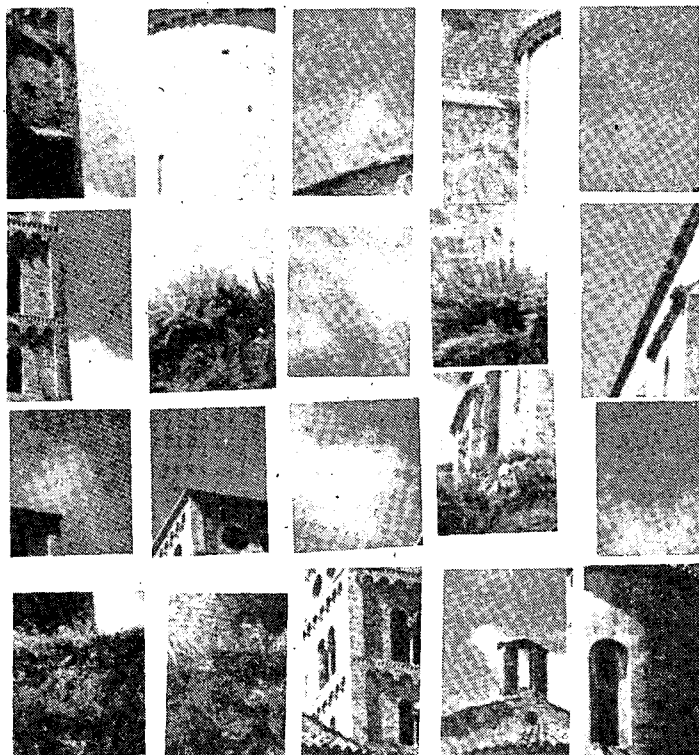
trencaclosques

És un monument important. Però, quin és?

Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.

Entre totes les respostes encertades sortejarem setmanal-
ment dues peces gratuïtes per a un dels Viatges Culturals que
organitzem d'octubre a maig.

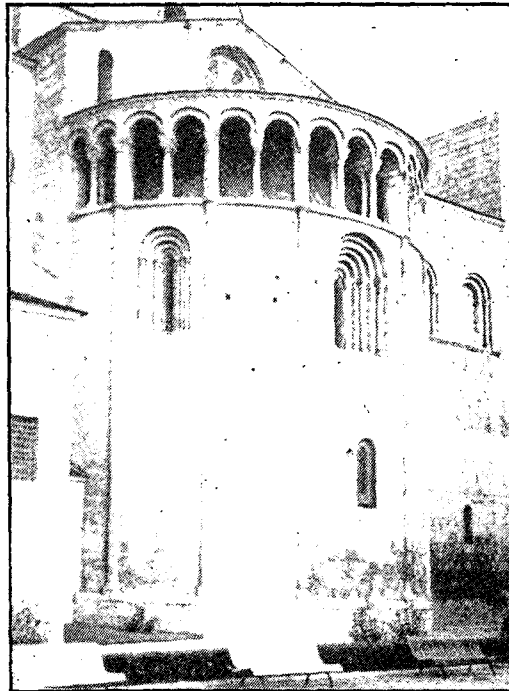
El sorteig es farà entre les respostes corresponents al
trencaclosques del penúltim número, per donar temps a
l'enviament de les respostes.

Pistes per resoldre el trencaclosques:

Ripollès

Solució al trencaclosques del n.º 156:

Santa Maria de la seu d'Urgell.

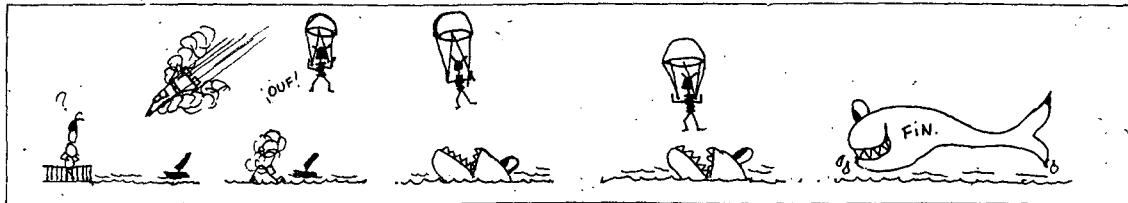
Resposta premiada:

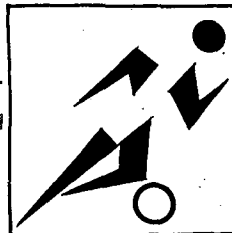
Maria Coll de Solé,

c./ Riego, 68, Sabadell (Barcelona).

FORMIGUITIS.

PER: JOAQUIM E. D.

La violència impera als camps de futbol

A l'equip que presentarà el Barça davant l'Atlètic de Madrid, en un partit televisat, hi hauran algunes baixes significatives de jugadors importants dins l'esquema de l'equip. El Barça pateix les conseqüències de la violència que impera als camps de futbol espanyols.

El Saragossa aconseguí empatar al Nou Camp, amb l'equip d'Udo Lattek, gràcies a les brusquedats de la major part dels seus homes. Molts jugadors surten al terreny de joc i s'obliden de la pilota. La seva obsessió és enganxar-se a un home concret i intentar que no vegi la bimba en els 90 minuts. Tots els medis i accions valen per tal d'aconseguir l'objectiu.

Tal com es demostrà en el recent Campionat Mundial de Futbol, a Espanya hi ha pocs jugadors de categoria. Ens trobem, això sí, amb homes lluitadors, resistents, voluntariosos, que no donen una pilota per perduda, però violents i sense massa idees futbolístiques al camp. El jugador tècnic queda relegat en un segon terme. Els entrenadors volen lluitadors.

Quan la violència apareix al terreny de joc, l'àrbitre ha de vetllar per la integritat física dels jugadors. Ha de mostrar-se enèrgic i tallar qualsevol brot de duresa. En definitiva, es tracta de fer complir el reglament. Dis-

sabte passat, el senyor Riera Morro, l'àrbitre del Saragossa-Barcelona, no va voler veure què passava en el terreny de joc. Ho va permetre tot i els afeccionats sortiren decebuts del camp pel resultat i pel fet que allò no s'havia semblat gents ni mica amb un espectacle futbolístic.

Excés de partits

El Barça, a més de la violència dels equips contraris, es troba amb una temporada molt carregada de partits en l'intent de la directiva de rentabilitzar el fitxatge de Maradona. Potser caldria programar d'una manera més racional la temporada. S'ha de fixar un ordre de prioritats. Evidentment és important que el balanç econòmic en finalitzar l'any tingui superàvit. Però el soci allò que valora per damunt de tot són els resultats. Si el club segueix contractant tants partits amistosos, a més dels que li correspon jugar de competició oficial, els jugadors podrien ressentir-se d'una temporada tan feixuga.

Calen els dos punts

Seria molt important per al Barça aconseguir els dos punts en el partit que juga enfront l'Atlètic de Madrid. Això infloriria moral als homes d'Udo

Lattek, els quals comprovarien que sense Maradona també són capaços de guanyar partits. Ara l'equip corre el perill de confiar excessivament en l'argentí i esperar que setmana darrera setmana tregui les castanyes del foc. Els jugadors han de pensar que, per lesió o per amonestacions, Maradona no jugarà aproximadament set o vuit partits, en aquesta temporada. A més, el Barça compta amb homes de qualitat suficient, d'una personalitat futbolística acusada per fer front a qualsevol equip espanyol. Perquè, malgrat els resultats, el club blaugrana és el que disposa d'un millor planter de jugadors a nivell de l'Estat.

El Celta salvà Maguregui

Després que durant tota la setmana s'especulés amb la possibilitat de que Maguregui deixés la banqueta de l'Espanyol, l'empat davant El Celta a Balaídos sembla que de moment el manté. Per a ell és molt important que l'Espanyol guanyi aquest diumenge al Real Madrid. Seria la seva confirmació en el lloc.

L'Espanyol ha de mantenir el nivell de joc que mostrà davant El Celta si vol vèncer l'actual líder i evitar els errors defensius que tants punts li estan fent perdre en aquesta temporada.

Al futbol espanyol és dur, violent, i mancat de qualitat.

D'altra banda, el Madrid és un equip que s'ha donat be a l'Espanyol en aquests darrers anys. Confiem que, en aquesta

ocasió, el joc sigui net i no hagim de parlar de favoritismes arbitral.

Tomàs Puntí

CADECA

Un home jove, amb veritable competència d'organitzador, no és fàcil de trobar. Afortunadament el descobriren fa molt de temps, quasi a la seva adolescència, i mai no ha decebut, sempre ha sabut correspondre a la confiança que alguna vegada, molt prematurament se li ha concedit.

És Enric Gotanegra Turró que en forma anònima ha obert camins per a CADECA prop d'organismes oficials, ciutadans i de relleu, i que, diguem-ho tot, també conegut per la seva vàlua ocupa actualment en un dels primers llocs en l'organització del viatge del Sant Pare a Barcelona.

A l'Enric li preguntem: tu que CADECA la vius un xic a distància, quin lloc creus que ocupa en el moviment ciutadà?

Yo diria que un espacio vital en la esfera de una parte de la juventud deportiva de nuestra ciudad y cercanías. Vital porque CADECA gracias a su trabajo tenaz y continuado ha hecho, hace y esperamos que siga haciendo, que unos chavales desde una edad muy tierna y hasta la adolescencia, puedan de una forma organizada practicar aquello que a ellos verdaderamente les gusta, porque la juventud actual hoy día, la mayoría de cosas que hacen, las hacen por fuerza u obligación, no porque les guste.

Quan has parlat de CADECA amb gent que no sabia que existís o molt poc, que t'han dit després quan altra vegada els has visitat? Allò que tú digueres ho han pogut comprovar ells mateixos?

Preguntem a...

Enric Gotanegra

Esto es claro, muchas veces la entrada o primer contacto con gente no vinculada a CADECA y desconocedores de la obra, ha sido difícil, porque piensan que vamos a "pedir-

les", pero cuando se les explica qué hacemos en CADECA, cuanto tiempo venimos haciéndolo y cuantos somos, lo han querido comprobar, y cuando lo han hecho, pues... ya hemos tenido un nuevo "socio".

Com consideren en l'actualitat les personalitats visitades el nostre Col·lectiu?

Como un Colectivo a cuidar, a fomentar y a ayudar, como algo que hace falta en

una sociedad moderna que quiere ayudar a forjar una juventud por los caminos de la convivencia, del compañerismo, del espíritu de sacrificio, etc. dentro de una sana diversión. Sin ninguna duda las autoridades visitadas en nombre de CADECA han visto que este Colectivo, que hace ya 30 años puso la primera piedra a una obra que no tiene final, sigue poniéndolas con la misma ilusión del primer día, a ellos vamos en busca del cemento, que no nos falte nunca para seguir adelante.

Tú has vist créixer una obra en temps difícils i variats, quina és la clau del nostre desenvolupament, segons el teu criteri?

Que se trabaja con la mejor materia que existe, la humana, y además joven, una materia plena de vida. Y cómo no, porque al frente de CADECA ha habido siempre gente entregada y capacitada, que han visto muy claro el objetivo de la obra y que no han regateado esfuerzos personales para mantenerla a flote y buscar de forma constante nuevos caminos, nuevos apoyos, nuevos reconocimientos, todo ello vital para seguir adelante.

Potser l'Enric, ho veu millor que d'altres o potser, és un home dels que no n'hi ha gaires, d'aquells que després d'un temps, es veu i es comprova, que allò que deia seria veritat. Homes de visió de futur. En volem molts d'aquest tipus, és un bon desig nostre, i a tu, Enric, endavant, que fas bona feina.

Seleccionats de CADECA, a la capital del Bages, Manresa.

DIUMENGE 3
PRIMERA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.35 MIRAR UN QUADRE
15.00 NOTÍCIES
15.35 SESSIÓ DE TARDA: "Amanda".
17.00 GOLF
17.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 DOCUMENTAL
19.00 DE NOU
20.00 RASGOS: "Otelio Saraiva de Carvalho".
21.00 NOTÍCIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 BENNY HILL
22.00 EL SEU TORN
23.00 ESPORTIU
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIGDIA
14.10 CITA AMB...

CIRCUIT ESTATAL

15.28 AVANÇAMENT INFORMATIU
15.30 DIBUIXOS ANIMATS
16.00 9è CAMPIONAT NACIONAL DE CABALLS ÀRABS
17.00 EL GRAN HAWAI
17.45 MUSICAL EXPRESS
18.45 LA PORTA DEL MISTERI
19.45 ORLAND FURIÓS
20.55 COMPETICIÓ
22.00 LLARGMETRATGE: "Francisco, jugador de Dios". (1950)
23.40 COMIAT

DILLUNS 4**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ELS CONTES DE SHILLINGBURY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTO
19.30 AQUESTS ASOMBROSOS

ANIMALS
20.30 CONSUM: "La bossa i la vida".
21.00 TELEDIARI
21.35 TELEFILM
22.35 DEBAT ELECTORAL
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

15.30 OPINIO
16.00 TOT-I-MÉS
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.10 TELENODELA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 EL VALLE SECRETO
20.45 ALCORES
21.45 CON "H" DE HUMOR: "El turismo es un gran invento". (1967)
23.30 COMIAT

DIMARTS 5
PRIMERA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ELS CONTES DE SHILLINGBURY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTO
19.30 EL FOLL MÓN DELS PALLASSOS.
20.00 UN MÓN PER A ELLS
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.35 DEBAT ELECTORAL
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

15.30 DR. CAPARRÓS
16.00 MEMORIA POPULAR
17.00 ART FLASH
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.00 TELENODELA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 EL CARRO DE LA FARSA
20.45 FET A MA

21.45 OPERA: "Falstaff", de Verdi.
23.35 COMIAT

DIMECRES 6
PRIMERA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ELS CONTES DE SHILLINGBURY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 A PEU, AMB BICI, AMB MOTO
20.00 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Calle sin salida". (1937)
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

15.30 TERCENCI A LA FRESCA
16.00 INFORMATIU
17.00 NO VAL A BADAR
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 ROBINSON
20.45 ESTUDI OBERT
23.45 COMIAT

DIJOUS 7**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.30 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 EN TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 EL TERCER CONVIDAT
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC

19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA
20.00 ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 COSMOS
22.35 JUANITA LA LARGA
23.35 DARRERA EDICIÓ
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

15.30 LA NOSTRA GENT
16.00 VOSTÈ PREGUNTA
17.00 DOCUMENTS DE LA HISTORIA
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 BARRERAS
20.45 ZARABANDA
22.00 CINE CLUB. CICLO DEL TEATRO AL CINE: "Madrugada". (1957)
23.45 COMIAT

DIVENDRES 8**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 VEUS I FORMES
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 OTRAS COSAS
17.00 ESPAI XX
17.30 L'ALTRA CARA DE L'ESPORT
18.00 OFICIS PER AL RECORD
18.30 NOSALTRES
19.00 TOM I JERRY
19.00 DOCUMENTAL
20.00 DE PELICULA
20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 UN, DOS, TRES...
23.00 EN AQUEST PAIS
24.00 SKAG
00.55 DARRERA EDICIÓ
01.10 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

15.30 PARLAMENT

CIRCUIT ESTATAL

15.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
16.00 TENIS
18.15 L'ABELLA MAYA
19.00 REDACCIÓ OBERTA
19.30 EL MÓN DELS ROMANS
20.30 LA CLAVE
00.30 COMIAT

DISSABTE 9**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

10.30 INFANTIL
11.00 PALLASSOS
11.30 GENT D'AQUI
12.30 A CAN 80
14.00 VISUAL
14.30 MIRAMAR
15.00 CATALÀ DE PRIMERA MA

CIRCUIT ESTATAL

10.59 APERTURA I PRESENTACIÓ
11.00 PISTA LLIURE
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
15.00 NOTÍCIES
15.35 D'ARTACAN Y LOS TRES MOSQUETEROS
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Rifles de Bengala". (1954)
18.00 APLAUSO
19.00 L'HOMME EUROPEU
20.00 VERITAT O MENTIRA
20.30 ESPECIAL CHIQUETETE
21.00 NOTÍCIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "Pequeño gran hombre". (1970)
00.50 DARRERES NOTÍCIES
01.00 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

10.30 MISSA
11.30 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
13.30 CATALUNYA RECUILL
14.00 CITA AMB...

CIRCUIT ESTATAL

10.58 AVANÇAMENT INFORMATIU
11.30 TENIS
18.00 LOU GRANT
19.05 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
20.00 ESTRENOS TV: "¡Hazlos reir!" (1981)
21.55 TEATRO REAL
24.00 COMIAT

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS I LA LLIBERTAT COSTA MOLT. AJUDA'NS.

Per 2.100 pessetes anyals
pots ser soci
d'Amnistia Internacional,
l'organització
independent que
defensa els drets humans
a tot el món.

Fes-te soci de la llibertat

Nom
Direcció

desitja rebre informació per a associar-se a
la secció espanyola d'Amnistia Internacional.
(Remetre a l'apartat de Barcelona 5571)

AMNESTY INTERNATIONAL

**Avís
important**

Degut al gran nombre d'inscripcions pel VIII Viatge Cultural del proper dia 3 d'octubre, i per tal de poder atendre totes les sol·licituds, assebeitem a tots els interessats que el mateix Viatge es repetirà el dia 10 del mateix mes. La inscripció està oberta.

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incluc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

UNIVERSITATS
DE
HARVARD.
YALE.
BERKELEY.
UCLA.
INSTITUT TECNOLÒGIC
DE MASSACHUSETTS.
O LA QUE Elegeixi.

BEQUES DE "LA CAIXA" PER A AMPLIACIÓ D'ESTUDIS ALS ESTATS UNITS.

"la Caixa" ofereix als estudiants de Catalunya i Balears la possibilitat d'ampliar els seus estudis en qualsevol Universitat dels Estats Units amb 45 beques del Programa Fulbright.

Per a aspirar a una d'aquestes beques es necessita haver acabat el penúltim curs de la carrera en algunes de les Facultats Universitàries i Escoles Tècniques Superiors de les Universitats Central, Autònoma i Politècnica de Barcelona, o de la Universitat de les Balears; i, com és lògic, tenir un bon expedient acadèmic. La finalitat d'aquesta beca és l'obtenció del títol «Master» en les especialitats respectives.

La convocatòria per al curs 1983-84 s'obre el 22 de setembre del 1982 i es tanca el 5 de novembre del 1982 a efectes d'informació i lliurament de les sol·licituds preliminar i final.

Per a més informació adreça's a:
Departament d'Estudis de "la Caixa".
Diagonal, 629, planta 16. Barcelona-28
Tel. 330 30 00, ext. 2745

Delegació General de Balears
Av. Alejandro Rosselló, 40. Palma de Mallorca-2
Tel. 46 45 50

CAIXA DE PENSIONS

Obra Social